

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, НОВЕМБАР 2003. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIV, БРОЈ 1779

Победићу ДОС.

Томислав НИКОЛИЋ
ЗА ПРЕДСЕДНИКА

СРПСКА
РАДИКАЛНА
СТРАНКА

Др Војислав Шешељ

ГЛОГОВ КОЛАЦ У ДОСОВСКОМ СРЦУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2003.

У књигама „Глогов колац у до-
совском срцу” и „Досманлије
као нови јањичари” др Шешељ
објављује поуздане информа-
ције које сведоче о злочинач-
кој природи досманлијског ре-
жима.

На овим страницама нижу се ин-
формације које је добијао од ча-
стних и поштених људи из управ-
них, безбедоносних и правосуд-
них структура система о свим за-
кулисним политичким збивањи-
ма данашњице.

Др Војислав Шешељ

ДОСМАНЛИЈЕ КАО НОВИ ЈАЊИЧАРИ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2003.

„Лауфер ми јавља” је наставак
књиге др Војислава Шешеља
„Досманлије као нови јањичари”.
Настала на истоветан начин, обу-
хвата период до 29. јануара 2003.
Због своје актуелности, до сада
непознатих информација, ово је
књига која се чита у једном даху.

Др Војислав Шешељ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2003.

**Цена једног примерка
300 динара.**

**Књиге се могу купити
у седишту
Српске радикалне странке,
Трг победе 3, Земун,
телефон:011/316-46-21**

Др Војислав Шешељ

ЧЕТНИЧКИ ВОЈВОДА ПРЕД ХАШКИМ ТРИБУНАЛОМ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2003.

Књиге „Четнички војвода пред
Хашким трибуналом” и „Суочавање са
хашким инквизиторима” обухватају све што се до-
годило од тренутка добровољ-
ног одласка др Шешеља у Хаг
до 8. априла 2003. године.

Аутентични документи, стено-
графске забелешке и реакције
јавности, на објективан начин
причају праву сагу о храбрости
др Шешеља који се достојанст-
вено супротставља силама но-
вог светског поретка.

Незаобилазна историјска и пра-
вна литература.

Др Војислав Шешељ

СУОЧАВАЊЕ СА ХАШКИМ ИНКВИЗИТОРИМА

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2003.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник

Синиша Аксентијевић

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Рагуш

Помоћници главног и

одговорног уредника

Елена Божић-Талијан

и Огњен Михајловић

Издање припремили

Марина Томан

и Огњен Михајловић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Северин Поповић

Унос текста

Весна Марић и

Златија Севић

Лектор

Зорица Илић

Секретар редакције

Злата Радовановић

Председник Издавачког савета

Др Борђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеца

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешељ,

Томислав Николић, Маја Гојковић,

Гордана Поп-Лазић, Радослав Кањерић,

Александар Вучић, Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,

Огњен Тадић, Александар Васиљевић,

Зоран Красић, Мирољуб Вељковић,

Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

„Етикета“, 20. октобра 2,

11307 Болеч, 011/806-30-28

За штампарију

Мирослав Драмлић

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају.

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104, од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака; последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

ТОМА ПОБЕЂУЈЕ!

Томислав Николић, кандидат Српске радикалне странке за председника Србије, један је од нас, обичних Срба. Данас је то велика ствар, у времену када је политичка сцена Србије затрпана интелектуалцима свих боја, стручњацима за све области и уопште мешетарима који на тржиште износе само своје подвале упаковане у маркетиншке шарене лаже, без трупке интелигенције, образовања или, што је најгоре, без добрих намера. Важно им је да народ поверује у њихову памет, јер ми смо у транзицији кроз коју бауљамо под њиховим мудрим руководством. Зато што су паметни, беспоговорно морамо веровати да продаје у бесцење нису пљачке, да стотине хиљада отпуштених заиста немају право да прехране своје породице, те да је српском војнику заиста место у гудурама Афганистана, а не у касарни или на југу Србије. Таквом демагогијом никада се није бавио ниједан српски радикал, а ако данас постоји човек који би зауставио пљачку, отпуштања или слање војника где им није место, онда је то Томислав Николић. Зато глас поверен њему није улудо потрошен, неће бити осећања кајања и горчине који су данас толико уочљиви код свих оних преварених који су радосно гласали за несрећу коју нису могли предвидети.

То што је заменик председника Српске радикалне странке, др Војислава Шешеља, сада кандидат за првог човека Србије, показује још један битан квалитет којим се у овој предизборној кампањи нико други не може похвалити. Иза Томислава Николића је стала читаво странка, њена комплетна инфраструктура и сви њени чланови стоје му на располагању, са свим својим способностима и знањима. Како пре, тако и после избора, кад буде потврђен његов избор за председника Србије. То је сигуран ослонац који не зависи од тренутног расположења некаквих коалиционих партнера или, још горе, од уцена набеђених експерата. Уједно, то је доказ да Српска радикална странка није лидерска странка која, по природи домаће политичке сцене, престаје да постоји када остане без свог вође, јединог имена којег јавност поистовећује са називом дотичне политичке партије. Српски радикали већ више од деценије брижљиво гаје унутарстраначку демократију, систем у којем све вредности појединца долазе до изражаја. То је и објашњење снаге и виталности српских радикала, само због тога је било могуће да се амортизује ударац припремљен у сарадњи домаћих досманлија и хашких кадија. И уместо да по одласку др Војислава Шешеља у Хаг, по том плану, Српска радикална странка пропадне, она данас излази на изборе са својим кандидатом Томиславом Николићем, домаћиним, часним и образованим човеком којег Србија одлично познаје.

Зато уочи ових председничких избора не постоји ниједна дилема.

Тома побеђује!

ШТА ЈЕ ЖИВОТ БЕЗ БОРБЕ

Или црпнице из биографије председничког кандидата Српске радикалне странке Томислава Николића

Томислав Николић је рођен на Срећење, 1952. године у Крагујевцу. По занимању је грађевински техничар. Своју богату радну каријеру започео је у Грађевинском предузећу „Жеград“. Био је шеф изградње на прузи Београд-Бар, радио у Мајданпеку, Прибоју, Пријеполу, Требињу, Београду и другим местима широм бивше Југославије. У фирми „22. децембар“ био је шеф инвестиција у периоду од 12 година, а две године и технички директор јавног комуналног предузећа у Крагујевцу.

Успостављањем вишестраначког система у Србији Томислав Николић постаје истакнути функционер Народне радикалне странке, а одмах затим, на његову иницијативу, долази до уједињавања највећег броја општинских одбора народних радикала и Српског четничког покрета у Српску радикалну странку. Од 23. јануара 1991. године, члан је Српске радикалне странке, у којој је најпре изабран за њеног потпредседника, а на три последња конгреса српских радикала, тајним гласањем биран је за заменика председника. Од 1992. године посланик је у Скупштини Србије и једини посланик који је изабран у сваки сазив Скупштине Србије од 1992. године. У време владавине Социјалистичке партије, а искључиво због политичког деловања, заједно са Војиславом Шешељем, осуђен је на тромесечну казну затвора коју је издржавао у Гњилану. У марту 1998. године постаје потпредседник Владе Србије, а крајем 1999. године потпредседник Савезне владе. Учествовао је на председничким изборима 2000. године и освојио треће место иза Војислава Коштунице и Слободана Милошевића.

После петооктобарског пуча, Томислав Николић поново представља једног од највећих противника режима. По одласку Војислава Шешеља у Хаг, постаје први човек српских радикала у отаџбини. Управо на Шешељев предлог, Централна отаџбинска управа Српске радикалне странке донела је одлуку да Николић буде кандидат за председника Србије. Објавио је дванаест књига.

Томислав Николић је ожењен супругом Драгицом, има два сина – Радомира и Бранислава.

Хаг: Писмо подршке др Војислава Шешеља

СИГУРАН САМ, ПОБЕДИЋЕМО

Народе Србије!

Браћо Срби и сестре Српкиње

Прошло је нешто више од седам месеци када сам на величанственом митингу у Београду, дакле пред мој одлазак у Хаг, замолио српски народ за опроштај, због чињенице да заједно са вама, грађанима Србије, нисам успео да срушим издајнички, мафијашки и криминални досовски режим.

Србија не памти гору власт од ове досманлијске. Све чега су се дотакли, уништили су. Држава суштински не постоји, постала је мафијашка прђија и директно средство за богаћење кумова власти. Српски национални понос, част и достојанство у потпуности су уништили. Једино чиме се владини функционери данас хвале јесте крвожедна потрага за свим Србима које тражи Трибунал у Хагу и бескрупулозни обрачун са политичким противницима.

Косово и Метохија су свакога дана све даље од Србије захваљујући неодговорној и отвореној антисрпској политици режима. Спремни су да пошаљу наше војнике и полицајце да учествују у окупационим мисијама широм света, спремни су да од њих направе окореле убице оних људи који се боре за слободу својих народа и независност својих држава. Смеју и не стиде се да понуде људе за убијање Ирачана, Авганистанаца, али немају ни храбрости ни политичке воље да помогну нашем народу на Косову и Метохији. Јасно је да не можемо да ратујемо у овом тренутку, али на сваком месту могу да траже и захтевају, а то не раде, поштовање Резолуције 1244 и Војно-техничког споразума из Куманова, што би значило повратак српских снага безбедности у граничне службе, чиме би коначно Србија осигурала територијалну целовитост и државни суверенитет. Они то свесно не чине, јер су доведени на власт у Београду, не да служе свом народу, већ страним силама и њиховим стратешким интересима.

Републику Српску и идеју политичког континуитета Републике Српске Крајине више нико од представника власти у Србији и не помиње. Њих српски народ западно од Дрине и Дунава, додуше, никада није ни интересовао. Јадно и понизно се извињавају Месићу и Хрватима, ваљда за десетине хиљада убијених и све оне стотине хиљада прогнаних Срба са својих огњишта. Србија је кроз своју историју пролазила кроз различите врсте и фазе окупације, али овакву марионетску и послушничку власт никада није имала.

Све кључне институције државне власти извргли су народној порузи. Србија данас нема ни легалну ни легитимну Скупштину, увели су и новчано кажњавање непослушних и неподобних, а куповину за новац послушних посланика. Србија има корумпирану Владу. Војску и полицију су готово у потпуности уништили, а планирају да Србији задају

нико није одговарао за убиства некадашњег министра одбране Павла Булатовића, Радована Стојчића Баце и Момира Гавриловића. Њихову ликвидацију директно су организовали Филип Цетгер, Станко Суботић – Цане Жабац, док је ликвидацију Момира Гавриловића непосредно наложио врх досовског режима, њихов сведок-сарадник и кључни заштитник Љубиша Буха Чуме био је оперативни организатор, а његови најближи пријатељи директни извршиоци.

Власт је после убиства Зорана Ђинђића покушала, најпрљавијим методама, да своје политичке противнике окриви за његову смрт. Покушали су такву врсту кривице да свале на моја и плећа странке чији сам председник. При томе, нису бирали средства. Лажима, обманама, застрашујућим притисцима, истинским медијским терором желели су да увере јавност Србије како смо ми, а не они, свирепе убице и бескрупулозни криминалци.

последњи ударац новим Уставом и регионалном поделом, односно измишљањем и стварањем нових федералних, или конфедералних јединица. Покушаће од Србије да узму и нашу Војводину и Рашку област.

Уместо демократије, као облика политичког режима, у Србији царује аутократска власт, правна несигурност, политичко судство, а прогони неистомишљеника једини су озбиљан посао који власт у Србији суштински обавља.

Народ у Србији живи све теже, све је већи број сиромашних, а број отпуштених и отераних са посла се свакодневно, геометријском прогресијом, увећава. Не зна се коме је теже данас у отаџбини - радницима, сељацима, пензионерима или интелектуалцима. Сви живе на ивици беде и очаја, без перспективе и наде да ће им под досовском влашћу бити боље. Смишљено, намерно и организовано плачкају Србију. Приватизацију су претворили у доповлук и отимачину, а сваку производњу, пољопривредну и индустријску, угасили или апсолутно укинули. Све то чине по налогу својих татора, како би коначно Србију оборили на плећа, без шансе да се икада подигне и усправи. У свим сферама друштвеног живота, од политике и економије до образовања и спорта, царују криминал, неспособност, неодговорност и јавашлук.

Организовани криминал, под непосредном контролом и уз учешће највиших државних функционера достигао је несагледиве размере. Највећи криминалци и убице данас су владари Србије, Станко Суботић - Цане Жабац, Филип Цетгер, Драгољуб Марковић звани Крме, Миодраг Костић, Љубиша Буха Чуме, а главни помагачи су им министри у Влади Србије и Савету министара државне заједнице, као и високи функционери осамнаестоглаве досманлијске аждаје. Они у својим рукама држе и трговину дрогом, шверц нафте и цигарета, највећу продајну мрежу оружја у Европи, они асфалтирају путеве у Србији, они убијају некажњено. Још

заборавили су да саопште јавности да су они које су прогласили за убице били њихови најближи пријатељи, пословни сарадници, да су их ти исти чували, штитили, па и довели на власт, заједно са њима учествујући у петооктобарском пучу. Што се мене тиче, савест ми је мирна. Ђинђић је био један од оних који су са представницима Хашког трибунала писали оптужницу против мене, ничим добрим мене и Српску радикалну странку није задужио, али, на жалост режима, у његовој ликвидацији нисам учествовао, већ су то чинили они који су ме за то лажно оптуживали.

До доласка на власт обећавали су много, куле и градове, брда и долове. Ништа нису испунили. Све су слагали и то су свесно чинили. Знали су и било им је и тада јасно да лажу, варају и обмањују народ. Али, не мисле да силазе са власти. Спремни су да је бране свим расположивим средствима, свим недозвољеним и противправним радњама, јер знају да би по паду са власти морали да одговарају пред лицем правде и судом народа.

Ипак, постоји решење. Ми морамо да се боримо, мирним и демократским средствима, за будућност и наше деце и наше отаџбине. Избори за председника Србије, избори заказани за 16. новембар ове године, најбоља су прилика и шанса за први озбиљан пораз ДОС-а. Биће то изборни пораз који ће режиму показати шта српски народ и грађани Србије заиста мисле о њима и њиховој владавини.

Нема ту неке велике филозофије – или ДОС или Србија, или наша победа, победа нормалне, слободарске Србије, или потпуна пропаст државе и сваког појединца у њој. И, зато, верујем и сигуран сам, а знам да то осећате и сви ви, да ће глас за Томислава Николића дати не само српски радикали, већ и сви они који су понижени, обесправљени, обесхрабрани, ућуткани и прогоњени од стране досманлија. А, таква је огромна већина у Србији, сви они које је власт оставила без посла, без могућности да својој деци и породицама

обезбеде пристојан живот, сви они које прогоне само зато што одбијају мелодије о дивном животу и добром путу, тобожњим реформама и тасоносним интеграцијама, које им свакодневно сервирају тимови за лажи, преваре и манипулације разних функционера и службеника тог раштимоваог владиног оркестра.

Глас непристајања на њихове лажи, глас отпора, глас храбрости и глас спаса за Србију - све то је глас за Томислава Николића. Ако ме питате - зашто баш Тома, најједноставнији одговор, који могу да вам пружим, јесте: зато што у Србији у овом тренутку не постоји нико бољи од њега.

Томислава Николића сам упознао, сада већ давне 1990. године, и од тада до данас, у њему сам стекао и најближег сарадника и искреног и оданог пријатеља. Уосталом, сигуран сам да знате да се Српска радикална странка од осталих странака разликује и по томе што ми нисмо само страначке колеге, већ и лични пријатељи које, пре свега, везује заједничка идеја и идеологија. Заједно смо, једни уз друге и једни за друге и када је у питању политика, али и када је реч о обичним животним, лепим, и мање лепим стварима. То и јесте тајна успеха Српске радикалне странке, тајна која је одржала нашу странку - јаку, јединствену, стабилну и неокрњену. То и јесте разлог што сам, одлазећи у Хаг, не само бригу о странци, већ и о својој породици, препустио Томиславу Николићу и осталим страначким пријатељима.

Све оно што Србији желим ја, знам да жели и Томислав Николић, све оно што бих урадио - урадиће он, све оно што бих свом народу рекао - чућете од њега. И, од свих осталих радикала, наравно. Зато, браћо и сестре, будите сигурни да ћете гласајући за Томислава Николића, гласати не само за њега, не само за мене, већ и за Србију - онакву каква би морала да буде: поносна и јака, правна, демократска и економски просперитетна држава. Запамтите, избори за председника Србије 16. новембра су само први у низу досових пораза, предсказање њиховог неповратног одласка и почетак краја.

Није председничка функција оно место са којег ће сви проблеми у земљи моћи да буду решени, неће Томислав Николић, као председник Србије, моћи да решава нагомилане економске проблеме, неће моћи директно да организује јавне радове и смањи незапосленост у Србији, неће моћи, бар не одмах, директно да одлучује о улагању новца из финансијских кредита у производњу уместо у општу потрошњу, али би његова победа допринела расписивању парламентарних избора и отворила шансу Србији да створи скупштинску већину и нову Владу од одговорних, озбиљних и компетентних људи, људи који би умели Србију да извуку из свеколике политичке, економске и социјалне кризе. Уверен сам да би Томислав Николић стриктно поштовао Устав

и законе, да би одважно враћао Скупштини на поновно гласање лоше и неуставне законске пројекте, да би успешно контролисао Владу Србије, да би, једном речју, владао у интересу Србије и српског народа.

Грађани Србије, знате да сам у Хаг пошао својевољно, знате да сам и тада био решен, а у том погледу се ништа, ама баш ништа није променило, да целокупној светској јавности кажем шта се све дешавало на простору бивше Југославије и, наравно, победим Хашки трибунал. Никада нисам чинио злочине, а у Хагу сам, то је свима јасно - због оптужнице која је написана у Београду, и то само због чињенице што сам им био најозбиљнији политички противник. Такозвани

Трибунал у Хагу направљен је са само једном, али врло јасном намером - да се један народ, наш српски народ, прогласи за злочиначки. Док сам ја овде - то неће бити могуће! Дошао сам да победим и да се вратим!

Овде, иза хашких решетака, сваки човек на посебан начин схвата колико је слобода драгоцену и колико се за њу вреди борити. Ми слободе данас у Србији немамо - дакле, морамо се заједно, ви у отаџбини, а ја овде у Хагу, за њу борити и изборити.

Зато вас позивам да свој глас и поверење дате Томиславу Николићу. Сигуран сам, победићемо!

Председник
Српске радикалне странке,
др Војислав Шешељ

Војислав Шешељ

Председнички програм и циљеви Томислава Николића, кандидата Српске радикалне странке за председника Србије

ДОС ИЛИ СРБИЈА

На предлог председника Српске радикалне странке, др Војислава Шешеља, Централна отаџбинска управа српских радикала донела је одлуку да њен кандидат на новембарским изборима 2003. године буде Томислав Николић, заменик председника Српске радикалне странке. Председнички избори представљају најбољу прилику да грађани Србије својом вољом нанесу први пораз досовском режиму и створе услове да се стане на пут осиној, бахатој и криминализованој власти.

Томислав Николић не обећава куле и градове, не нуди ша-рене лаже и не гарантује да ће учинити било шта што превазилази уставне оквире. Уколико добије поверење грађана Србије на председничким изборима, стриктно ће се држати Устава и закона, поштујући надлежности и прерогативе власти, које су дате председнику Републике у члану 83 Устава Србије.

1. Победа Томислава Николића на председничким изборима, победа јединог опозиционог кандидата, гарантовала би расписивање ванредних парламентарних избора и суштинске промене на српској политичкој сцени. Томислав Николић ће, одмах по објављивању изборних резултата, позвати председника Владе да поднесе оставку. Ако Зоран Живковић и ДОС одбију да поштују исказану вољу грађана, Томислав Николић ће, са пуним легитимитетом и легалитетом, позвати грађане Србије на уличне демонстрације, којима ће приморати режим да распише парламентарне изборе.

2. Радикалски председник Србије предложиће Народној скупштини, одмах по окончању парламентарних избора, кандидата за председника Владе поштујући, пре и изнад свега, народну вољу исказану кроз парламентарну већину.
3. Победа Томислава Николића, председничког кандидата српских радикала, омогућила би да се успостави равнотежа политичких снага и постави брана даљем самовлашћу досовског режима.
4. Томислав Николић предлагаће Народној скупштини кандидате за председника и судије Уставног суда у складу са уставним овлашћењима. Судије Уставног суда могу бити искључиво некомпромитовани, врхунски правни стручњаци, који ће поштовати и штитити правне норме, а не политичку вољу. Такав Уставни суд представљаће заштиту принципа правне сигурности и начела владавине права.
5. Томислав Николић, као председник Републике, често би користио право суспензивног вета и враћао неуставне и лоше законске пројекте Скупштини Србије на дораду и поновно гласање. Тиме би, уз помоћ и подршку јавности, вршио перманентан притисак на врховно законодавно тело у Србији да доноси само оне законе који су суштински у интересу грађана Србије.
6. Томислав Николић ће, као председник Републике, користити своје право из члана 85 Устава Републике Ср-

бије и захтевати да се у присуству медија сучели са министрима Владе Србије, који ће том приликом сваку своју одлуку морати јавно да образложе, да грађанима објасне на основу којих аргумената је поједина одлука донета, као и које би штетне последице из тога могле проистећи. При томе, неће бити милости за чланове Владе, тако да ће свој посао морати много озбиљније да схватају и много квалитетније да обављају. На тај начин, јавност ће бити боље обавештена о активностима носилаца власти, па ће принцип транспарентности у раду државних органа, за који су се неки залагали вербално, али не и у пракси, добити своје право значење.

7. Председник Републике члан је Врховног савета одбране. С обзиром на чињеницу да Врховни савет одбране све одлуке доноси консензусом, Томислав Николић спречиће даље уништавање Војске Србије и Црне Горе, у политичко-моралном, али и материјалном погледу. Истовремено, неће дозволити учешће наших војника у окупационим мисијама у Авганистану и Ираку или било где у свету, а инсистираће на поштовању Резолуције број 1244 Савета безбедности Уједињених нација, Војно-техничког споразума из Куманова и повратку Војске Србије и Црне Горе у граничне службе на Косову и Метохији.
8. Томислав Николић обављаће послове из области односа Републике Србије са другим државама и међународним организацијама у складу са законом и највишим државним и националним интересима. Томислав Николић пружиће пун допринос укључењу Србије у све европске цивилне институције и организације, посебно Европску унију, истовремено чувајући српску самобитност, национални понос, част и достојанство. Србија може у Европу поносно и усправно, а не мора да пузи и да се понижава, као што то чини сада, у време досовске власти. Такође, Николић ће инсистирати на продубљивању еко-

номске и политичке сарадње са Русијом, Кином, арапским земљама, као и са бројним латиноамеричким државама.

9. По Уставу Републике Србије, председник Републике има овлашћење да даје помиловања. Томислав Николић ће, у циљу заштите демократије и основних људских и грађанских права, ослободити од сваке даље законске санкције све оне које је досовски режим прогањао искључиво због њиховог политичког опредељења, или израженог мишљења које није било по вољи режимских моћника, оне који су се на било који правно дозвољен начин супротставили актуелној власти и због тога били прогањани.
На помиловање неће моћи да рачунају они који су их током протекле три године досовске самовоље углавном и добијали: шиптарски терористи и сепаратисти, криминалци који су убијали српску децу, неужне грађане ове земље, покушавајући да одвоје Косово и Метохију од Републике Србије. Такође, на помиловање неће моћи да рачунају произвођачи и трговци дрогом, силоватељи, окореле убице, дакле лица која су починила најтежа кривична дела.
10. Томислав Николић ће одликовања додељивати врло ретко, само онима који су својим дугогодишњим радом, или својим изузетним поступцима, дали велики допринос друштву. На тај начин спречиће се губитак вредности одликовања, а њихови носиоци заиста ће морати да буду веома заслужни грађани.

Председнички избори 16. новембра представљају велику шансу Србије, шансу и наду да досов режим буде побеђен, да Србијом коначно почну да владају часни, поштовани и одговорни људи. Избор Томислава Николића за председника Србије означио би ипак нове политичке ере и гаранцију боље будућности наше оцабине.

Радикално боље!

ПОЗИВАМ МИЋУНОВИЋА НА ТЕЛЕВИЗИЈСКИ ДУЕЛ

Зашио Српска радикална странка увек иружа Србији ирилику да на изборима мења власи? Зар ми нисмо могли да наиравимо неки 5. октобар? Зар ми нисмо могли нешио да уиалимо и срушимо? Зар нису војска и полиција увек били уз Српску радикалну странку? Али где би нас ио одвело, браћо и сестре? Каква би ио Србија била, као ова данашња досова? Дошли су доише да Ричард Холбрук ионово долази у Београд да иреговара. Јесие ли сигурни да иреговара само о Косову и Меиохији, да није научио како се каже реч српска Војводина, случајно? Да није дошао да дели саветие? Размислише добро

Томислав Николић: Браћо Срби и сестре Српкиње, даме и господо, данашњи дан свако ће да обележи на свој начин. Они што су лудовали у Београду 2000. године лудоваће и данас, а многи ће седети код својих кућа свесни тога да су Србији нанели велико зло. Ми ћемо, док постоји Српска радикална странка, своје 5. октобре обележавати у Новом Саду. То Српска радикална странка дугје Новом Саду.

Расписани су избори за председника Републике. Војислав Шешељ ми је у телефонском разговору рекао да предлаже да се кандидујем за председника. У мојој породици одржано је врло кратко саветовање. Није се постављало питање да ли смем, да ли хоћу, да ли могу. Постављало се питање да ли би ме моја победа одвела у Хаг. Па и нека ме одведе. У Хагу има бољих Срба више него у Народној скупштини Републике Србије, а српска река је препуна јунака и хероја. Колико год да захвате и да одведу у Хаг, само ће подстаћи оне који се до сада нису исказали да наставе борбу коју смо започели.

Није се дало Војиславу Шешељу да победи на изборима за председника Републике. Нису смели да распишу изборе после децембра прошле године. Чекали су прво да ДОС смисли оптужницу против Војислава Шешеља, да он као частан човек и српски јунак испуни заклетву коју је дао да ће отићи ако га Хаг буде тражио, да покушају да се договоре, па да распишу изборе. Сад кажу: „Немојте да излазите на изборе, изласком на изборе помажете ДОС-у“. Хоћемо ли ми, десетине хиљада Срба у Новом Саду, изласком на изборе гласањем против ДОС-а да помогнемо ДОС-у? Нећемо. Ко нас то учи да не идемо на изборе за председника Србије? Они који су нас наговарали да Срби са Косова и Метохије изађу на шиптарске изборе. Да Срби бирају шиптарску власт, да добијемо неку посланичку групу „Повратак“ која је подржала Драгољуба Мићуновића, шиптарски плаћеници који служе само да иду на сахране када Шиптари убију новог Србина или, не дај Боже, још једно српско

дете. Ми морамо да изађемо на ове изборе. Или ће бити ДОС-а или ће бити Србије. ДОС и Србија, то не иде заједно. Треба да се покупе да траже државу у којој ће моћи овако дуго да владају и да народ ћути.

Ми, српски радикали, нисмо се компромитовали ниједног дана, ниједног секунда. Када су се сви са њима око нечега договарали, ми смо им забијали прст у око и говорили да су издајници и да ће да упропасте земљу. И ништа ново данас немам да вам кажем, што вам нисмо рекли у ове три године. Али имам да вас позовем на изборе, да позовете комшије и пријатеље, да решимо једном ово питање. Да станемо у ред поносних, усправних, честитих, да не може свако да нас јаше. Да не може свако да нам отима имовину. Да не може свако да нас понижава. Да не може да нас хапси. Да не може да нас шаље у туђе војске. Да не може да нам узима порез колики он хоће, него колико ми можемо да платимо. Да нашу децу не учи проституцији, наркоманији и

криминалу, да не може да нам избаци српске хероје из уџбеника и из буквара. Погледајте буквар за први разред, Вуку Стефановићу Караџићу нацртали су језик од два метра дужине. Па да ли је он био језичара или нас је научио да читамо као што пишемо, да пишемо као што говоримо?

Браћо и сестре, догорело је. Можда су ми олакшали овога пута борбу они што мисле да су јаки, а не смеју на изборе. Видим, нико од њих не сме директно да ме нападне, него неке своје експерте шаљу на телевизије, па кажу: „Томислав Николић сарађује са ДОС-ом“. Како ја сарађујем са ДОС-ом? ДОС-у се од тога гаће тресу. А како сарађујем када ме до краја понизе, то зна Бранислав Поморишки. Због њега већ седам месеци не могу да уђем у зграду Народне Скупштине. Смтао им је мој језик, много сам их нападао у Скупштини. Како ли ће тек да им смета када победим на изборима 16. новембра. Прво да ону фрајлу, Наташу Мићић, избацим из зграде председништва Србије. Ону што је обогатила српски парламент, што га је претворила у јавну кућу где се за новац све купује, па и душа. А сутрадан после избора, да зовнем Зорана Живковића и да му кажем, ако има имало части и образа да одмах поднесе оставку, не поднесе ли је, за два дана позваћу вас у Београд да га срушимо. Па нека ми то буде последње у животу. Али ову гамад и ове издајнике више нико неће моћи да трпи на власти и ово више никад не може да се понови у Србији. Ово је било једном и за памћење, да више ником не верујемо, да размишљамо о томе за кога гласамо.

Зашто Српска радикална странка увек пружа Србији прилику да на изборима мења власт? Зар ми нисмо могли да направимо неки 5. октобар? Зар ми нисмо могли нешто да упалимо и срушимо? Зар нису војска и полиција увек били

уз Српску радикалну странку? Али где би нас то одвело, браћо и сестре? Каква би то Србија била, као ова данашња досова? Дошли су дотле да Ричард Холбрук поново долази у Београд да преговара. Јесте ли сигурни да преговара само о Косову и Метохији, да није научио како се каже реч српска Војводина, случајно? Да није дошао да дели савете? Размислите добро.

Ово што ја говорим не говорим вама, браћо и сестре, окупљенима овде, знам ја да сте се ви већ определили. Ја говорим онима који пеују као и ми, скидају свеце са неба, шкргућу зубима, гладни и очајни, али још увек се плаше. Немате више чега да се бојите. Све су нам узели што су могли. Имамо још понешто што нећемо да им дамо: част, образ, достојанство, Србију, веру, историју, традицију, децу... Да им не дамо децу. Да од деце правимо честите људе, а не послушнике досманлијске. Наше девојчице од 16 година па навише, где могу да нађу посао? У кафићима. Где треба памет наша? Нигде. Наши радници који имају 30 година радног стажа остали су без посла. Где могу да нађу посао? Ко ће да их запосли? Нико. Њима треба свежа крв. Ја вам обећавам много више него што смо вам обећавали пре неколико година, али ово је крај. Овде се дају обећања која морају да се испуне. Знам ја врло добро како изгледа Устав и која су овлашћења председника Републике, али победа на изборима даће ми много већа овлашћења од оних која даје Устав. Кога народ неће, не може да влада, а кога хоће тај нека влада. И нека пружи грађанима прилику да провере како је владао.

Ја вам обећавам ванредне парламентарне изборе, па нека победи најбољи. Ко скуп 126 посланика, а не 126 картица, нека конституише Владу. Ја бих волео да то буде

радикал, али ко буде имао 126 посланичких места добиће од мене мандат да формира Владу, али сешћу му на леђа. И то да знају и моја браћа, српски радикали. Ја мислим да ће да победи Српска радикална странка, али морамо водити рачуна како су се други брукали. Нама то не може да се деси. Три године је ДОС на власти, па је ли ухапшен неки радикал? Да ли има неко од нас фабрику? Да ли је купио неко од нас неку имовину јефтино? Јесмо ли начинили неко кривично дело? Јесмо ли увозили или извозили? Кажу нам: „Само се хва-

бори за слободу своје земље да неко наше дете убије да би дошао до слободе? Где би нас то одвело? Да ли је Борису Тадићу досадно у Београду? Нека ухвати под руку Наташу Мићић и нека иде у Авганистан. Нека се бију дан, ноћ. Нашу децу неће да воде, ја вам то гарантујем.

Ја нећу тамо бити члан ДОС-а. Зато вам скрећем пажњу, ако изаберу још једног члана ДОС-а ништа нећемо добити, ништа се неће променити. Треба да изаберемо некога ко се бори да ДОС буде срушен. Ја не жалим за онима што неће

лите да нисте издали земљу”. Ма нисмо прекршили ни Закон о прекршајима. То код нас није могло да се деси ни док је Војислав Шешељ био ту, а камоли сад да га обрукамо када тамо бије истоветну битку коју ми бијемо овде.

Бићу члан Врховног савета одбране. Неће тамо да воде одбрану земље Филип Вујановић, Наташа Мићић, Светозар Маровић. Имате ли поверења у било ког од њих троје? Спремају војску за Авганистан, Ирак, Тунгузију... Што не спремају војску да се у саставу Уједињених нација врати на Косово и Метохију? Па не виде да остадосмо без живља на Косову и Метохији. Имамо ми искуство из Републике Српске Крајине. Уједињене нације су се правиле да брину о Крајини само док су Срби били тамо, када су Срби отишли престала је брига о Крајини. Немојте да нам се то деси на Косову и Метохији случајно. Ја нећу дати ниједног војника из Србије, ниједно дете да иде у Авганистан, у Ирак, у било коју туђу земљу. Јер кад рађамо синове много им се радујемо, пружимо им прилику да се играју, да уче и да иду у војску, да се жене и да погину ако треба, али за своју земљу кад је неко нападне. Шта сад? Зар треба један Ирачанин који се

да учествују на изборима. Ево и сад их позивам - изађите. Све нешто лицитирају, имају по 20, по 30 одсто гласова, па што не изађу? Ко год победи, а није у ДОС-у, опет би било неке промене за Србију. А они седе код куће као бабе. Кажу: „Прошло је време за изборе за председника”. Кад је то прошло време? Где то ми бејасмо кад је прошло време за изборе за председника?

Хоће да мењају Устав, све ћу да вам кажем унапред, од мене неће моћи да крију. Неће моћи да се деси да не знате шта вам спремају, шта пишу, какве предлоге закона припремају. Неће моћи више да усвоје у Скупштини закон који би био неуставан, или који би био донет на неуставан начин. Вратићу им га и одмах на државну телевизију, па да видим да ли ће да ме пуне на телевизију да испричам шта ће тај закон Србији да донесе добро или лоше. Да видимо кад би био донет Закон о раду да смо имали председника Србије каквог треба. Да ли би радници остали и без фабрика и без посла? Да ли би криминалци владали Србијом? А нема их много, десетак њих владају Србијом. А мени не дадоше, њих десет, стан да регулишем.

Неће више да отпуштају часне официре из војске, то вам гарантујем. Сад у војсци може да буде официр ко зна енглески и ко воли НАТО. Па не издају се српском војнику команде на енглеском, него на српском. Онај што зна енглески и воли НАТО, нека иде у НАТО војску. Нама тамо није место. Нисмо ми против Европе. Сарађиваћемо и са Европом и са светом, али нећемо допустити да било ко понижава Србију. Неће Србија више никада да буде на коленима. Ја хоћу, клекнућу пред сваким, замолићу, али Србија не сме да клечи, јер оваквог народа више нигде нема. Зато нас оволико и малтретирају. Имају од нас шта да науче. Имамо оградe око кућа старије од њихових држава. То треба да запамте.

И никада нисмо угњетавали слабије и никада се нисмо бојали да одбранимо своје. Хоћемо да сарађујемо са светом, али да видимо имамо ли нешто од тога. Није свет само Америка, није свет само Немачка, није свет она педерска Енглеска. Свет је и Русија, и Белорусија, и Украјина, и Кина, и Индија, и арапски свет и Јужна Америка. Шта ће нама већи свет? Шта ће нама глава окренута на Запад, да нас ударе поново по глави? Нама треба сарадња са онима који имају да нам продају сировине и којима можемо да продамо робу по ценама које нам одговарају, нама треба сарадња са онима који нас никада нису бомбардовали и никада неће. Не кажем да су нас одбранили, нису нас ни одбранили, али нас нису ни бомбардовали. Хоћемо ли у НАТО пакт? А зашто? Да бомбардујемо Русију ако буде требало? Шта ће то нама? Мали смо ми да се мешамо у те светске ратове. Ми ћемо да чувамо нашу земљу. Ту не дамо нико да нас нападне. Али нећемо дати, после напада НАТО-а, да нам посмењују све официре који су се борили против НАТО-а. Нећемо, јер то су прави официри. Те, 1999. године, нису успели да нас слома

и да нас победе, захваљујући нашој војсци и нашим официрима. И нећу да помињем политичаре, није важно. И те официре сада смењују, растерују, разгоне и доводе ове с компјутерима што воле НАТО и што знају енглески.

Браћо и сестре, ја сам пре 14 дана оженио старијег сина. Ја се надам, обрадоваћу вас ваљда и касније. На тој свадби недостајали су ми родитељи и Војислав Шешељ. У овој борби недостаје ми Војислав Шешељ. Све је било лакше када је Војислав растеривао Турке на буљуке. Али, помогите нам сада. Сада бијемо одлучну битку ослабљени за физичко присуство, а ојачани за јуначко и херојско дело које је начинио својим одласком у Хаг. Већ сад би могле књиге историје, из којих уче наша деца, да имају лекцију о Војиславу, Шешељу. Сад, док је жив. Помозите нам да срушимо ДОС. Не гласате ви 16. новембра за мене. Гласате и за Војислава Шешеља, за Српску радикалну странку, за Србију, за хашке затворенике, за оне које још јуре по српским планинама. Гласате за своју децу, помогите нам да наша деца имају будућност. Није ни за нас касно, али ми имамо важнији и светији циљ пред собом.

Србија је вечна док су јој деца верна! Док имамо овакву снагу, док нас овако јако подржавате, Србија има будућност. А наша битка биће тешка, ми ћемо морати за 40 дана поново да обиђемо целу Србију. Они ће да седе пред камерама и да се хвале, али они не знају шта народ мисли. Или, ево, позивам их, могу за пет минута да буду ту, слободно нека дођу овде, неће ништа да им фали. А Драгољуба Мићуновића позивам на телевизијски дуел у свако доба, на било којој телевизији, под било којим условима, у било којој дисциплини. Србија је вечна док су јој деца верна!

Живела Велика Србија!

ЧОВЕК КОЈИ СТОЈИ

Сви адући су на сирани Српске радикалне сиранке, није у иишању само наши иаириоиизам, који је несиоран, у иишању је и наша сиручносй, наша брига за грађане Србије, наши социоекономски програми. Прииадам иолиийичкој сиранци која је национална, али је увек ииийиила иишереце свих грађана Србије. Оийуживана је за фашизам и многе друге сивари. Оийуживале су је чак и неке српске сиранке, у жељи да се умањи њен уишицај, она ослаби а бирачи уилаше. Говорили су да ћемо раишовати са целим свеиом, а ми хоћемо да раиујемо само ироиив криминалаца. Када једног дана победимо, сво моје оиозиционо искусииво биће ангажовано да више никад никоме не буде уђрожено људско ираво да слободно мисли и живи, да више ничија мајка или деије не заилачу, заио иишо не ирииадају иолиийичкој сиранци која је на власици, одређеној нацији, религији, вероисивоеси. Нећу да ирогањам никога

Српска радикална странка је од свог оснивања излазила на све изборе, никада изборе није бојкотовала. Посебно сада не постоји разлог за бојкот, када је опозициона странка и када јој популарност из дана у дан расте. Став странке је да на изборима може једино да изгуби онај ко је на власти. Дан након што су расписани избори, странка је добила поруку председника странке, др Војислава Шешеља, из Хага, са предлогом да њен кандидат на председничким изборима буде Томислав Николић. Централна отаџбинска управа сложила се са предлогом и за два дана сакупљени су потписи и предата кандидатура. Томислав Николић и његове страначке колеге истичу да изборе дочекују спремно, сваки дан одржавају митинге по Србији где их народ са одушевљењем и нескривеним жаром дочекује. У интервјуу за „Велику Србију“, Томислав Николић говори о томе како он види себе као председника Србије, тренутној политичкој ситуацији, Косову и Метохији, прислушкивању, можда новој „Сабљи“ и тек понешто о свом приватном животу, о коме нерадо говори, јер, како каже, све је одавно ставио на увид јавности. Истиче да су се поједине странке одлучиле за бојкот са својом аргументацијом, међутим, како он каже, након анализе стања долази се до закључка да их не треба бојкотовати.

• Српска радикална странка је донела одлуку и на изборе излази, ви сте њен кандидат, многе странке пак позивају на бојкот избора?

Тачно је да је ДОС расписивањем председничких избора покушао да ублажи напету политичку ситуацију у земљи, да скрене пажњу са горућих проблема, и на тај начин остане на власти до краја мандата. Међутим, није тачно да је онај ко учествује на изборима сарадник ДОС-а. Ми смо то доказали. Пошто је врло тешко да наша реч путем медија доспе до јавности, истовремено са приступањем кандидатури, поднели смо захтев за изгласавање неповерења Влади и за смену Наташе Мићић. Радикали су, заправо, створили ову атмосферу која дрма Владу и највероватније ће је оборити као и председника Скупштине. То је ваљда конкретан доказ да учествовање на изборима не значи сарађивање са влашћу. Сарађивањем са влашћу би пре могло да се назове неучествовање на њима и непостојање намере да се њихов кандидат победи. То важи и за оне који сматрају да не могу да постигну неки завидан резултат, али барем њихов кандидат може да привуче извесну количину гласова који би могли да припадну неком другом.

ИЗА СВОЈИХ РЕЧИ

Никога нисмо терали да изађе на изборе као што никога нисмо ни позивали на бојот. Свако оцењује своју снагу, и зна шта од избора очекује.

• Шта очекујете од избора?

Очекујем да ћемо добити велики број гласова, више него што ће их добити кандидат ДОС-а. Била би то наша блистава победа, без обзира што се шпекулише да неће бити постигнут цензус. То је ствар закона, наше је да изађемо и победимо своје противнике. На изборе излазимо са великим амбицијама и великим оптимизмом. Странка је у погону. Једини смо у Србији који тренутно могу да закажу и организују митинге, на које долази велики број људи. Атмосфера на њима је сјајна. Колико је за нас сјајна, толико није за ДОС, али то нам даје још више наде да ћемо на председничким изборима нанети први пораз ДОС-у. Од првог пораза до коначне победе није много далеко.

• Ипак, догађаји на политичкој сцени стављају изборе у запећак.

То може да траје још неколико дана, док ДОС не истакне свог кандидата. Када то уради, следи његова бесомучна кампања, којом ће покушати да надокнади све оно што губи, ових дана, на седницама Народне скупштине. На седницама се доказује да ДОС више, ни у једном облику и ни у једном случају, не сме и не може бити на власти. Председнички избори ће се захуктати крајем месеца, када ће истећи рок за подношење пријава. Нама то није ограничавајући фактор. У кампању идемо сваки дан. Што се нас тиче, све док не

буду расписани парламентарни избори, председнички избори нису у запећку. То што други тако не раде, само је доказ да се они на тим изборима ничему добром не надају. Да је ДОС знао да ће Влада пасти овако брзо, не би расписивао председничке изборе, него би сви избори били расписани одједном, тако би се пореским обвезницима спасио новац. Сада је очигледно да парламентарни избори не могу да буду истог дана када и председнички. Можда би могли да се уклопе са њиховим другим кругом, па да се бар на тај начин смање изборни трошкови. Али, то све иде на терет ДОС-а, који је по сваку цену хтео да спасе власт, па макар и по цену да сваких 15 дана идемо на нове изборе.

• Који су ваши главни адути у односу на ваше противкандидате?

Дуго нису били избори за парламент, променио се однос снага, расположење грађана. Кандидат ДОС-а не може више да победи, а ја сам из опозиције. Ако би Влада преживела гласање о њеном поверењу, мојом победом Србија би на месту председника имала човека супротстављеног Влади, који би омогућио извесну равнотежу на политичкој сцени. Ја не могу да је срушим ако је подржава 126 посланика, могу да тражим да поднесе оставку и да тражим ванредне парламентарне изборе. Један од начина да то остварим је извођење грађана на улице. Једино ћу ја моћи да контролишем рад Владе, а не председник који би на ту функцију дошао уз подршку ДОС-а. Хоћу да нађем сваку грешку Владе, сваки неуставни потез, да утврдим који предлог закона и који његов део има лоше последице за државу и народ. Садашње

стање нас свакако води у амбис, можда би то могло да се промени. Не може Мићуновић или неко други да обећа да ће да заустави Владу да доноси неуставне законе, јер је он део њих.

Мој велики адут је и тај што сам представник највеће опозиционе странке, која никада није сарађивала са ДОС-ом и изгласавала неуставне законе, који су донели лоше Србији. Представник сам политичке странке, која има Војислава Шешеља, који је једним херојским чином подигао углед држави, и странци и себи лично. С друге стране, моја странка је показала, својим учествовањем у Влади да има способне и стручне људе. Након петоктобарских догађаја, нико од радикала није отишао у затвор, против никог није подигнута озбиљна кривична пријава, није вођен судски процес, нико није осуђен. Представник сам странке којој углед у народу расте. Странке која је благовремено упозоравала, опомињала, покушавала да спречи остале странке да се баве криминалом, увек је имала податке ко се бави криминалом и ко због тога треба да одговара. Српска ради-

кална странка, и ја као њен члан, након убиства премијера Ђинђића брутално смо нападани, покушали су чак и да нас забране. Одбранили смо се од свега тога. Сви адути су на страни Српске радикалне странке, није у питању само наш патриотизам, који је неспоран, у питању је и наша стручност, наша брига за грађане Србије, наши социоекономски програми.

Припадам политичкој странци која је национална, али је увек штитила интересе свих грађана Србије. Оптуживана је за фашизам и многе друге ствари. Оптуживале су је чак и неке српске странке у жељи да се умањи њен утицај, она ослаби а бирачи уплаше. Говорили су да ћемо ратовати са целим светом, а ми хоћемо да ратујемо само против криминалаца, говорили су нам да не бринемо о припадницима националних мањина, а ми смо једини имали Рома министра у Републичкој влади, Бугарина потпредседника Скупштине, Мађарица нам је била посланик. Нико се од њих није пожалио ниједној другој странци на наш однос према њима, на грубе речи, непристојно понашање, мржњу према њима и њиховом народу. Доказали смо да уместо да водимо бригу о свим грађанима Србије, без обзира ког су пола, које верске опредељености, којој политичкој странци припадају. За разлику од других, који су нас због тога прогањали, ми то никада нисмо радили. Из личног искуства знамо како то изгледа и какав је осећај кад вас неко прогања, а пошто знамо, тим послом, односно злом се небавимо.

• **Поједини политичари ДС-а истичу да грађани Србије треба да бирају између Наташе Мићић и Гордана Поп-Лазичић, и Драгољуба Мићуновића и Томислава Николића.**

Они сматрају, пошто су власт, да су њихови људи довољно популарни и препознатљиви и да на тај начин могу да привуку довољан број бирача, истичући у први план два председника Скупштине. Познато је у демократским друштвима, посебно када је рад скупштине јаван, када постоје телевизијски преноси, да председник скупштине може да постане или омиљен или да га људи не воле уопште, зависно од тога како схвата демократију и како се понаша према опозиционим посланицима. Ни Наташа Мићић ни Драгољуб Мићуновић нису успели да се издигну изнад ДОС-а и да постану прави председници, тако што би заступали интересе свих грађана у Скупштини. Њихово истицање неће ни њима ни ДОС-у донети никакве додатне политичке поене, зато што покушавају да се упореде са мном и Горданом Поп-Лазичић, а они ту немају никакве шансе. Драгољуб Мићуновић и Наташа Мићић су арогантни и површни политичари, не разумеју се потпуно ни у процедуру ни у законске предлоге, нису успели, што је најгоре по њих, да успоставе рад парламената. Драгољуб Мићуновић од 10 скупштина 8 не одржи, јер не може да сакупи кворум. Наташа Мићић је од Скупштине направила јавну кућу, не само што је арогантна и безобразна када води седнице, већ је подлегла утицају ДОС-а да усваја законе који му одговарају, на неуставан и незаконит начин. Без обзира што је свесна да нема кворума, дозвољава гласање, али се опозицији никада не дозвољава да утврди кворум. Када је сатерана у хошак нашим доказима да, рецимо, Јовановић и Каса нису долазили на седнице, а гласали су, олако је прелазила преко тога. Јадан је председник Скупштине који изгуби парламентарну већину зато што не ради добро свој посао. Грађани Србије врло добро знају да бисмо Гордана и ја били на тим позицијама много бољи и популарнији.

• **Верујете ли истраживањима јавног мњења?**

Не верујем, јер је то покушај да се формира јавно мњење. За разлику од западних демократија, у којима тај систем годинама функционише и у којима на тржишту не може да

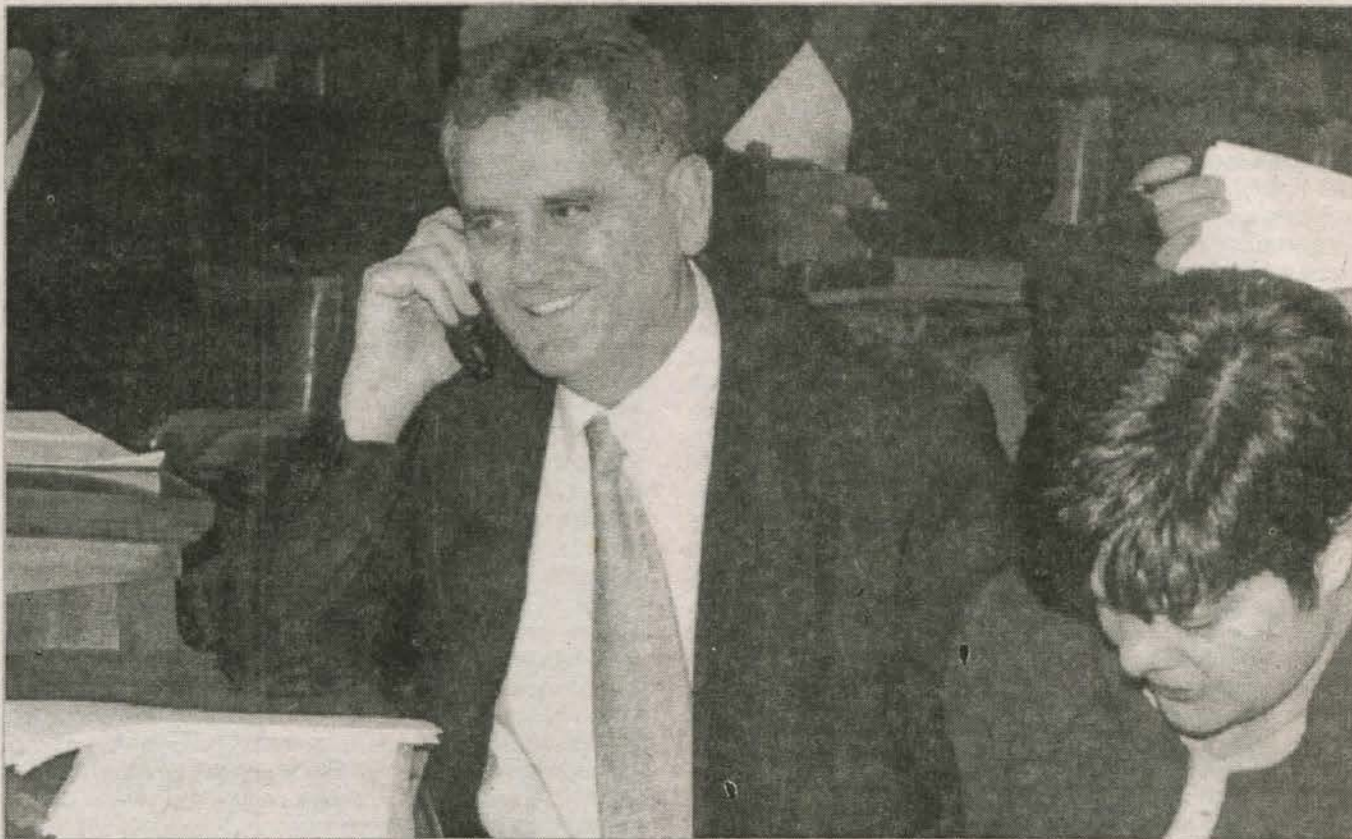
опстане агенција која тај посао не ради научно, и која даје нетачне податке, код нас се сви баве по оној нашој: „Што је баби мило то јој се и снило.“ Скоро све политичке странке, осим радикала, нађу агенцију, или је измисле, задају задатак, а онда кроз неколико дана објаве резултате неког тобоже истраживања. Ја у та истраживања не верујем, на њих се не обазирем, али чак ни она, не могу да сакрију да углед Српске радикалне странке расте. Због тога знају да кажу да Српска радикална странка има много неопређених бирача, па је могуће да подаци нису најпрецизнији. Са таквом аргументацијом иступају обавезно након свих избора.

• Како оцењујете преговоре о Косову и Метохији?

Споразуми свих преговора, било које наше делегације, морају да буду верификовани у Скупштини. Око тога мора да се отвори расправа, посланици морају да гласају. То су врло озбољна државна питања, ту нема прегласавања. Српска радикална странка је само три пута у Скупштини гласала, и сва три пута су у питању биле или резолуције или декларације о Косову и Метохији. Ми смо на тај начин показали свој однос према држави. Друга ствар је то што је ДОС изиграо те резолуције и декларације. Не ценим ниједног политичара у ДОС-у, али када се на скупштинском дневном реду нађе решавање судбине Косова и Метохије, и када се инсистира код Уједињених нација на поштовању Резолуције 1244, по којој српска војска и полиција треба да се врате у јужну српску покрајину, када се инсистира да Срби тамо трајно живе, да се слободно крећу, рађају децу, као и сви други људи у свету, ми гласамо да помогнемо Влади да то оствари. Али, што после тога она не начини ниједан конкретан потез, није крива Српска радикална странка. На тој седници, после пет минута, можемо да их нападнемо да су лопови, криминалци и да указујемо на грешке којима уништавају Србију, али пет минута пре тога гласали смо као и они, зато што они на папиру напишу добра опредељења, али их никада не остварују.

Причало се да су они већ предали Косово и Метохију или да ће га предати. Проблем Косова и Метохије мора трајно да се реши, а почеће да се решава када међународна заједница почне да гарантује Србима безбедност, а не да дођемо у ситуацију као у Републици Српској Крајини, када су Срби протерани за недељу дана а за њима и УН, а Хрвати их при томе прогонили све до Дунава. Да би Срби живели нормално њихова веза са Србијом мора да буде константна, мора им се дати сва неопходна помоћ у сваком тренутку. Ја мислим да сада није време да се трајно решава статус Косова и Метохије. То време неће настући све док српска држава не буде довољно снажна, респектабилна у међународним односима, све док се већина прогнаних Срба не врати на своје огњиште и на њему нормално почне да живи, нормалније него овде где нема посла. Значи, све док не будемо обновили српско становништво на Косово и Метохији, не треба да решавамо његов статус, зато што би се он неповољно решио. Тако неповољно, да би 90 одсто општина било без иједног Србина, без иједног српског одборника, без икавог утицаја. Садашњи Устав Косова и Метохије Србима не гарантује било какав облик равноправности већ само дискриминацију. Треба да се промени однос снага у свету. Да се све не одвија по диктату једне велике силе, пред којом други узмичу. Тобож направе се храбри, а после, кроз месец дана, или када Америка заврши бомбардовање, они се одмах помире са њом. Ми можемо да спасимо Косово и Метохију само да нико не потпише ниједан документ који би у међународним правним односима представљао сагласност да се оно преда било коме. Уједињене нације требало би да почну стварно да размишљају о проблему Косова и Метохије, а не да чекају да последњи Србин оде, или буде убијен, и да после кажу нема више проблема. Ја се само бојим да то одуговлачење решавања питања безбедности Срба, не доведе до тога да се сви Срби спакују, узму своју децу и оду, а онда ми више не бисмо имали приступ Косову и Метохији.

• **За Српску радикалну странку њени политички противници истичу да одбија сарадњу са Европом.**

То није тачно. Ми се од других разликујемо једино по принципима, на којима би се заснивала сарадња. Желимо да нас третирају као равноправну државу, народ, људе. Ако шире приче у свету да смо сви на земаљској кугли равноправни, како то да Срби нису? Не постоји већа или мања равноправност. Ако улазимо у Европу, онда мора да нам се да статус какав имају све остале змеље. Да не будемо третирали као сиромашан рођак са села, коме брат каже - немој да ми сада улазиш у кућу, поцепан си и прљав, а ја имам неке важне госте, сачекај негде у дворишту док они не оду. Ми нисмо за склањање у хоше. Да видимо шта ми то имамо да понудимо Европи, а не да само од ње купујемо робу, а при томе да нам она звецка оружјем на нашим границама.

Пожељно је да уђемо у Европску унију, ми смо већ у Европи и та сарадња постоји. Нису нам једино дали све привилегије и могућности које имају чланице, али ће нам дати. Међутим, бојим се да ако ДОС остане на власти, да од тога ништа неће моћи да се искористи. Нећемо имати тој Европи шта да понудимо, јер ништа нећемо да производимо. Не треба занемарити ни сарадњу са истоком, Русијом, арапским светом, Јужном Америком. Не треба да имамо проблема са арапским светом и не треба да му се супротстављамо. Они имају сировине које су нама потребне, а и тржиште за наше производе. Бојим се да би одлука о слању наших војника у Ирак и Авганистан била крај свих наших односа са било којом муслиманском земљом, и било којим муслиманом у свету. Ми смо мали, не треба ни са ким да се свађамо и да ратујемо, једино ако нас неко нападне. За рат у туђим државама ми деце немамо. Зар треба Ирачанин и Авганистанац, који се боре за своју слободу, да угрозе српску децу да би до ње дошли, или српско дете да убије Ирачанина или Авганистанца да би одбранило свој живот. Као председник

Републике спречићу одлазак наше војске било где изван Србије.

• **Кажете да ћете се, уколико будете изабрани за председника Србије, држати искључиво закона и Устава. Вама су, с друге стране, многа уставом загарантована права одузета?**

Са заседања републичког парламента искључен сам 17. марта, због догађаја који су се десили 18 фебруара. Искључен сам када уопште нисам био на седници, већ на операцији. Моје искључење је резултат компромиса Демократске странке и Лиге социјалдемократа Војводине, на захтев Ненада Чанка. Искључен сам на 90 дана заседања, а од тада је протекло већ 200 дана заседања. Не пуштају ме у салу. Видим судски спор са Народном скупштинам и Наташом Мићић, одржано је једно рочиште, на коме се није појавио нико из Скупштине. Ми смо припремили добар материјал, показали смо да је по Уставу и закону моја казна истекла. Друга ствар је да ја по закону тако уопште нисам могао да будем кажњен. Обавестио сам и службу обезбеђења и Административни одбор, да желим да уђем у салу, пошто се ради о битним питањима за Србију, они су то спречили. Полиција ми је одговорила да су примили наређење Наташе Мићић да ме не пусте. Тако је Српска радикална странка ускраћена и за мој глас тиме што ја не могу у Скупштини да је представљам. Без обзира што то Гордана Поп-Лазичић одлично обавља, од мене се очекивало да ја као посланик са најдужим стажом, то радим. Поред тога, тај спор ће ући у анале правосуђа, као прича како ДОС-овска самовоља једног човека може да спречи један део народа да има свог представника у Скупштини. Ја представљам 28 хиљада бирача колико и Наташа Мићић. Међутим, нико не може да ме спречи да ја тај народ заступам и да обављам свој посао. Сматрам да тај један глас није толико битан. Да сам знао да ће тако бити, истрпео бих понижавања и псовке, и не бих реаговао тако како сам реаговао, али то је јаче од мене.

• **Да ли ће ваш глас да буде тај који ће недостајати опозицији приликом гласања?**

Више се ради о томе хоће ли десет посланика Социјалдемократије да гласа тамо или овамо. Уколико они пређу на једну страну, мој глас ништа више не одлучује. То се видело и код изгласавања дневног реда, када су један за другим падали владини предлози. Била је створена опозициона већина. Како ће бити даље видећемо. Видећемо коме ће да прете, кога ће да уцењују, да ли ће да приволе своје посланике да се појављују у сали. Њима се ни сви посланици не појављују на заседањима, а замењени су само неки. Шта је са Недом Арнерић? Била би брука да замене жену која је због тога што је искоришћена њена гласачка картица доживела нервни слом. Да ли су спремни, она је ипак миљеник Запада, она је створила женску мрежу по налогу Запада. Запад је финансира. Случај Арнерић није усамљен, коришћене су картице и других посланика приликом ранијих гласања. Много пута сам указивао да је приликом гласања евидентан глас Чедомира Јовановића, иако он није присуствовао седници. Слично је и са Јожефом Касом. Указивали смо на то скоро две године, али фрка се дигла тек када су прорадили лични интереси Г-17 па су о томе известили све медије, пошто је у питању пулен Запада.

• **Да ли неусвајање записника са претходне седнице производи неко правно дејство?**

Требало би да се гласа о свему што је на тим седницама одлучено, зато што није потврђено то што је одлучено, без обзира што је оно ступило на снагу. Када није усвојен записник неко је требало да изађе и каже јавно да због тога не може да почне нова седница. Нова седница не може да почне док се не усвоји записник са претходног заседања. ДОС ће то покушати да прогура, али тиме само пакује нове ствари себи на терет. У име наше посланичке групе, Гордана

Поп-Лазих иступила је са спремљеном документацијом о свакој повреди Устава, закона, Пословника. Једног дана ће то да донесе победу Српској радикалној странци. То што инсистирамо да нас изнесу из сале, можда то тог часа изгледа грубо, али када се саберу све коцкице, грађани Србије схватају да је требало овако реаговати и раније. Није циркус када се посланик бори за своја права, него када му се та права угрожавају.

• **Да ли ће бити расписани парламентарни избори?**

То зависи од Зорана Живковића и Наташе Мићић. Ако будем изабран за председника Србије, обећавам грађанима да ће избори бити расписани. Позваћу, 17. новембра, Зорана Живковића да поднесе оставку, ако не, онда ћу да затражим митинге широм Србије, на којима ће маса показати да су потребни ванредни парламентарни избори. То је снага народа која не сме да се гурне у хошак као што су урадили Милан Милутиновић и Наташа Мићић. Том снагом мора да се располаже да би било боље.

• **Сматрате ли да вас неко у овој земљи прислушкује?**

Када сам се упознао са Војиславом Шешељем, прво што ми је рекао било је да ћу бити прислушкиван и да на то обратим пажњу, да не помислим случајно да нисам занимљив за прислушкивање. Скренуо ми је пажњу да своје разговоре у кући, канцеларији, преко телефона, сводим само на то уобичајно, без политичке анализе планова. Ја сам тога свестан, а доказ за то имам у изјавама појединих политичара на власти, који причају нешто што су могли да чују искључиво прислушкујући разговоре. Када је било ванредно стање, за време акције „Сабља“, износили су у јавност неке податке којима су хтели да облате Српску радикалну странку и Војислава Шешеља. Чак су говорили и о разговорима вођеним у кући Војислава Шешеља, а то су једино могли прислушкивањем

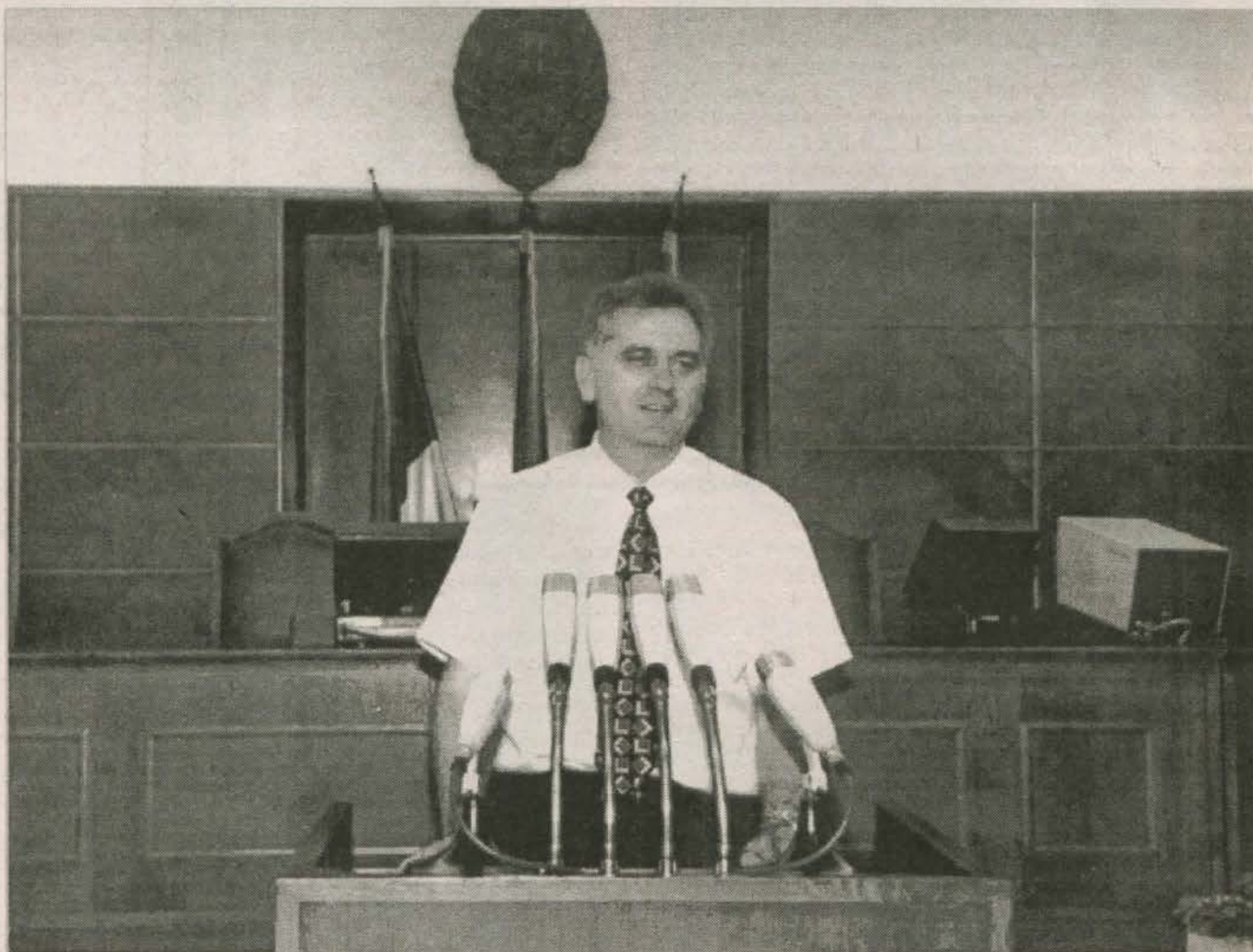

куће и разговора. Наравно, они те податке искриве и тако пласирају. Пошто сви функционери странке знају да се прислушкују, са тим се врло често спремамо. Оне који нас прислушкују некада и псујемо, да би им ставили до знања да знамо шта раде. Због тога ми све важне разговоре, најскривеније договоре, обично обављамо на ливади где нигде никог нема.

• **Да ли је прислушкивање законом дозвољено?**

То је кршење основног људског права. Ускраћивање људима интимности и приватности. У одређеним случајевима постоји законско овлашћење да судија одобри прислушкивање. Пошто код нас извршна и судска власт нису раздвојене, већ ова прва руководи другом, што се види по претњама судијама и разрешењем непослушних, одједном и по стотину њих. Пошто судска власт слуша извршну, никада се није

Полицијске акције против организованог криминала су спорадичне, помпезно су најављиване, а завршавале су се фијаском. Оне нису манир Српске радикалне странке, већ су манир ДОС-а. Али, он за то нема времена, јер ускоро одлази са власти. Борба против криминала мора да буде стална и константна. Никако не би требало да се деси да се пре почетка акције најпре означе људи који ће њоме бити обухваћени. Јовановић је већ означио власнике крупног капитала као људе против којих ће бити следећа полицијска акција. У којој то држави један потпредседник владе има право да означи једну одређену интересну групу против које ће се водити полицијска акција. Ваљда се полицијске акције воде у тајности, док се не прикупе докази, а не да унапред политичар означи неке људе као криминалце, након чега полиција мора да извршава налог тог политичара. Ја не знам, осим припадника ДОС-а, ко би у Србији, могао још да стра-

десило да се судија успротивио захтевима за прислушкивање. Када суд одобрава прислушкивање то је легално. У одређеним случајевима оно се одобрава на месец дана, па се после још продужава. То је када је у питању завера великог типа, организовани криминал. Други вид је онај који на дивље раде не само полиција, већ и разне криминалне групе. Мислим да када будемо претресли Сурчин, да ћемо тамо наћи бољу опрему од оне коју користи држава.

• **Чедомир Јовановић је најавио нову „Сабљу”, да ли је ви очекујете?**

да. У првој акцији је привођено више од 12 хиљада људи, сада је ваљда ред на сурчинску мафију, која је у блиској вези са ДОС-ом, и на саме функционере ДОС-а, који су у више наврата прекршили закон.

• **Како би у пар реченица описали себе?**

Имам 51. годину. Ожењен сам и имам два сина, старији је ожењен. Живим на релацији Београд-Крагујевац. У политику сам ушао 90. године, у Народну радикалну странку, а заједно са Српским четничким покретом 1991. године формирана је Српска радикална странка. Од тада до данас, нај-

ближи сам сарадник Војислава Шешеља. Учествовао сам у свим победама и поразима Српске радикалне странке, српске државе и народа. Народни посланик сам од 1992. године. Био сам и савезни и републички посланик, потпредседник Републичке и Савезне владе, сада сам заменик председника Српске радикалне странке. Своју биографију, имовину и све што сам икада у животу учинио, одавно сам ставио на увид јавности. Код мене нема тајни. Ничега се не стидим. Подржавао сам борбу српског народа у Крајини и Републици Српској. По налогу Слободана Милошевића био сам у затвору онда када је то њему одговарало. Био сам у Влади Србије која је зауставила шиптарски тероризам на Косову и Метохији, која је очувала одређени морал у народу, када је НАТО напао Србију. Сада сам у опозицији. Када једног дана победимо, своје опозиционо искуство биће ангажовано да више никад никоме не буде угрожено људско право да слободно мисли и живи, да више ничија мајка или дете не заплачу зато што не припадају политичкој странци која је на власти, одређеној нацији, религији, вероисповести. Нећу да прогањам никога.

Имам много пријатеља, али, нажалост, због мог посла и недостатка времена интензивно се дружим са неколицином. Политика ми је много тога лепога донела, али и понеке ограничавајуће факторе. Сам сам то изабрао, не жалим се, изабрао сам посао који ми одговара и у томе сам се нашао.

• **Чиме се бавите у слободно време?**

Много волим да читам али, нажалост, у последње време не стижем, а човек никако да прочита све што би требало.

Много волим руске класике. Својевремено сам бар два пута годишње читао Шолохова и његов „Тихи дон“. У том роману сам пронашао себе, своју породицу, своје претке и порекло. Она је на мене много утицала. Знам да људи у Америци не читају класике, зато што ништа не разумеју, јер су васпитавани на сасвим другачијим принципима.

• **Како се осећа полигичар када треба на митингу да говори пред више хиљада људи?**

Ако се концентришете на говор у трајању 25 минута и спремите га требало би да сте у стању да га понављате из дана у дан. То би био професионализам по западним стандардима, можда би то било и најбоље. Али, јако не могу, можда и грешим, ја гледам да не понављам речи које сам изговарао, иако су у питању нови слушаоци, и само пет, шест људи сваког дана слуша то што сам ја већ говорио. Маса уме да понесе, па се јављају и емоције. На митингу не можете да говорите у фразама, да образложите, маса очекује да викнете и да она узврати. Маса жели да вам аплаудира, а то не може на миран и тихи говор, већ мора другачије да се говори. Митинг је специфичан облик политичког деловања и изражавања мисли. Одржава се на отвореној сцени, и по хладноћи и по великој врућини, људи могу да буду нервозни, а ви треба да им усмерите пажњу на ваш говор. У првим редовима обично су активисти, али има и оних који су дошли први пут и можда ће се баш ту одлучити. Морате да мислите и на једне и на друге.

КУЛТУРНИ ГОЛУБОВИ,

Уосталом, каквом се што културном делатношћу бави „Мекдоналдс“ у згради у центру Београда, која је ипакђе сиоменик културе. Да ли је ова зграда била одувек намењена за угостиошљество и ко што ишћање пошћаваља? Да ли је ишжени једина полишћичка сшранка која се налази у згради која ишредсшћаваља сшоменик културе, и да ли је било који ушговор о закупу ишшх сшранака због ишшшх разлога ушврћен као нишшћав?”

Предизборна кампања, у Србији започела је исељавањем Српске радикалне странке из њене централе смештене у Земуну, у згради „Магистрата“. Пресудом Окружног суда, одбијена је жалба Српске радикалне странке, а потврђена првостепена пресуда Четвртог општинског суда, којом се странци налаже да се у року од 15 дана исели из својих просторија. Председник већа Окружног суда, Софија Вагнер-Личеновски, образложила је решење о исељењу Законом о културним добрима, по ком се зграде означене као културна добра не смеју користити тако да се наруши њихов изглед или да се оштете.

Претње општинских власти Земунa, да ће радикали бити исељени из својих просторија, трају од 2000. године. У првом покушају опшћинари су судским путем тражили да се радикали иселе на основу отказа Уговора о дугорочном закупу.

Међутим, пошто се приликом утврђивања основаности тог захтева није могло заобићи питање кривичне одговорности оних који су подметнули и фалсификовали потврде и лажно тврдили да је постојао подзакуп, тужилац уз натезање и свађу својих пуномоћника на расправи, као тужбени захтев поставља утврђивање нишћавости уговора.

Исељавање по налогу ДС-а

Радикали у свом захтеву за ревизију поступка наводе: „Јасно је да је у дефинисању и обликовању тужбеног захтева победио став Правног савета Главног одбора Демократске странке. Мада је све то збунило првостепени суд, јер судија није могао да схвати да тужилац не може јасно да саопшти шта хоће, шта очекује и тражи од суда, и судија је био вољан да одбије непрецизне, стално променљиве и неразумне ту-

НЕКУЛТУРНИ РАДИКАЛИ

жбене захтеве, али преовладао је притисак на суд под којим је издејствована прва првостепена пресуда". Касније је ту пресуду потврдио и Окружни суд. Пошто радикали никако другачије нису могли да буду избачени из својих просторија, што је био један од приоритетних задатака садашње општинске власти и Демократске странке, у разлозима пресуде, на чак 12 места, суд се позива на одредбе Закона о културним добрима, док се Закон о облигационим односима спомиње само на једном месту.

Јаловим и испразним наводима, о промени намене објекта, пружена је могућност да слободне интерпретације и им-

рије. Некада је у поменутој згради био суд, а једно време и банка. Међутим, како наводе челници странке, када су радикали ушли у зграду „Магистрата“, у њој су затекли голубарник у коме су се десет година уназад мрестили голубови. Ово културно добро је на срамоту и штету Србије годинама зјапило као авет. Зграда је била у очајном стању. Поједини зидови су били порушени, врата изваљена, кров је прокишњавао. Сада је то репрезентативан објекат у Земуну. „Судија сматра да је зграда намењена за потребе општинских служби и јавних културних делатности. Ми нисмо некултурна странка и питамо се шта би било да се у згради налази ху-

провизације одредаба Закона о културним добрима, послуже за избацивање Српске радикалне странке из зграде „Магистрата“.

Српски радикали не крше закон

Уговор о закупу зграде Српска радикална странка је склопила 1. децембра 1998. године са Јавним предузећем „ЗИПС“, када је плаћен закуп за наредних 30 година, што је тада износило око 200.000 динара. По истој цени, коју је одредио град, и остале странке изнајмљивале су своје просто-

манитарна организација. ДОС је овим потезом доказао да је Томислав Николић апсолутни фаворит за председника Србије и да су и они тога свесни“, истиче Гордана Поп-Лазич.

Радикали тврде да иза свега стоји Демократска странка, иако су баш они били ти који су спречили Слободана Милошевића да их, 1999. године, исели из страначких просторија у Крунској улици. Шешељ је тада запретио Милошевићу да ће да напусти Владу уколико ДС буде исељен. Осим тога, делатност Српске радикалне странке, као тужене, изразито је издавачка, публицистичка. Познато је да је Српска радикална странка једина политичка странка која негује култ књи-

ге и остале културне и уметничке садржаје. Странка је позната по својој издавачкој делатности, која је резултирала издавањем многобројних књига, часописом за науку, филозофију и политику „Српска слободарска мисао“, новином „Велика Србија“, монографијама и уџбеницима за факултете.

Пошто су пресудом Окружног суда исцрпљена сва права за улагање редовних правних лекова, странка је 1. октобра уложила захтев за ревизију поступка Врховном суду Србије, као и предлог за подношење захтева за заштиту законитости које, међутим, не одлажу решење о исељењу. Пуномоћник тужене, адвокат Славко Јерковић, у захтеву за ревизију поступка наводи: „Да се поступало по налозима другостепеног органа видело би се да намена објекта није администрацијом промењена, да је то и даље пословни простор, са наменом за канцеларијско-административно пословање. Ко ће ту администрацију обављати небитно је. Објекат није од административног постао кафана, спортски или тровински центар, филмски студио или фитнес клуб. Због тога се не може схватити став првостепеног суда да је вештачење сувишно, а то што стране нису хтеле да уплате одређени износ за вештачење ствар је процесне дисциплине о којој се такође стара првостепени суд, који због своје немоћи не сме да прави битне повреде поступка”.

Како истиче Јерковић, из извештаја Завода за заштиту споменика града Београда, закључује се да би таква зграда требало да добије посебан правни режим, и да буде ван Фон-

да пословног простора. „Чим је у Фонду пословног простора, Уговор о закупу не може бити ништав због непоштовања одредбе члана 7 Закона о културним добрима, када је наводно закључен уговор о закупу на културном добру, у коме се може обављати културна или управно-судска делатност”. Јерковић, међутим, наводи да је тужилац приликом закључења уговора знао каквом се делатношћу тужени бави и да његова делатност није „некултурна”.

И остале странке смештене у зградама под заштитом државе

Цела ствар око исељавања радикала из зграде „Магистрата” постаје још чуднија укључивањем Завода за заштиту споменика, код тражења разлога за ништавост уговора, иако његово мишљење није коришћено код закључивања тог уговора. Јерковић истиче да је пресудом Окружни суд отворио неколико питања на која, нажалост, нико не жели да одговори. „Да ли је уопште у било ком пропису и предвиђена сагласност Завода за закључивање уговора о закупу пословног простора, који се налази у зградама заштићеним као споменик културе? Уколико није, како се овакав уговор може третирати као ништав? Шта ће тако значајна зграда у фонду пословног простора? Уосталом, каквом се то културном делатношћу бави „Мекдоналдс” у згради у центру Београда, која је такође споменик културе. Да ли је та зграда била одувек намењена за угоститељство и ко то питање поста-

вља? Да ли је тужени једина политичка странка која се налази у згради, која представља споменик културе, и да ли је било који уговор о закупу тих странака због истих разлога утврђен као ништав?"

Једна од странака, које своје просторије имају у згради која је под заштитом државе је и сама Демократска странка. С друге стране, како сазнајемо, примера о правом значењу „намене културног добра“ у пракси има безброј и да Српска радикална странка никако не спада у њих. Зграда у којој се налази Удружење књижевника Србије у Београду је, такође, под заштитом државе као непокретно културно добро, а никаква сметња не постоји да у оквиру те зграде ради и кафана. Народно позориште у Нишу, а и у другим местима широм Србије, у свом холу, на степеништу и на платоу испред улаза у позориште има летњу башту. Очигледно је да су ти објекти намењени културним садржајима и да нико не говори о промени намене тих објеката претварањем појединих делова у кафане. Такође, приватне зграде које су под заштитом државе као културна добра, а коришћене су искључиво за становање, користе се као пословни простор од стране сопственика или закупца, и то није промена намене, ако ничим није доведено у питање оштећење, уништење, или промена изгледа и својства објекта.

Предлог захтева за заштиту законитости између осталог односи се и на захтев за одлагање, односно прекид извршења по основу и на основу пресуде Четвртог општинског суда од 7. марта 2003. године. Поучени негативним искуством када су у питању Четврти општински суд и судија Љиљана Михајловић, као поступајући судија у овом предмету, радикали су поднели ургенцију председнику тог суда, не би ли се ревизија и списи предмета доставили Врховном суду Србије, као надлежном за изјашњавање по овом ваљаном правном леку, а не стајали неко време закључани у фиоци. Српска радикална странка ревизијом тражи да се укину првостепена и другостепена пресуда, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Пацке и поуке

Први пут је првостепени суд наводно утврдио да је уговор о дугорочном закупу закључен супротно одредби члана 7 Закона о културним добрима, па је

Окружни суд у Београду морао својим решењем да изрази „чуђење“ и укине првостепену пресуду. Првостепени суд је у поновном поступку, и новом пресудом, поновио позив на исти члан, али сада Окружни суд, као другостепени орган спасава ситуацију „боље“ протумачивши оно што није ни видео, а можда није ни мислио судија Четвртог општинског суда.

Прљава кампања ДС

У згради „Магистрата“, седишту Српске радикалне странке, као и ранијих година, смештен је изборни штаб странке, у који се у изборној ноћи путем телефонских веза у рачунарски центар сливају подаци са 9000 бирачких места. Српска радикална странка је до сада у више наврата показала како има најпрецизније податке, са веома мало грешака. На те податке су се позивале многе странке када су браниле своје изборне резултате. Зоран Ђинђић и Чедомир Јовановић долазили су 2000. године у седиште радикала по изборне податке, не би ли на конференцији за штампу могли да поткрепе своју причу да су Војислав Коштуница и ДОС победили. Уколико се исели странка из тих просторија, контрола и обрада података је готово немогућа.

ГЛАС ЗА ТОМУ САМО ПРВИ КОРАК

Председнички избори у Србији? Следи ишњање зашћо знак ишњања? Зашћо ишћо је ишћо политичка сцена у Србији ишћодељена ишћоводом ових избора. Али, нама ишћо политичка конкуренција није ишћо као ни њихов начин размисљања, ишћо је да ли међу гласачима ишћојоји дилема да ли изаћи на изборе за ишћо председника Србије и ишћо се избором ишћо председника Србије решава?

Пише: Маја Гојковић

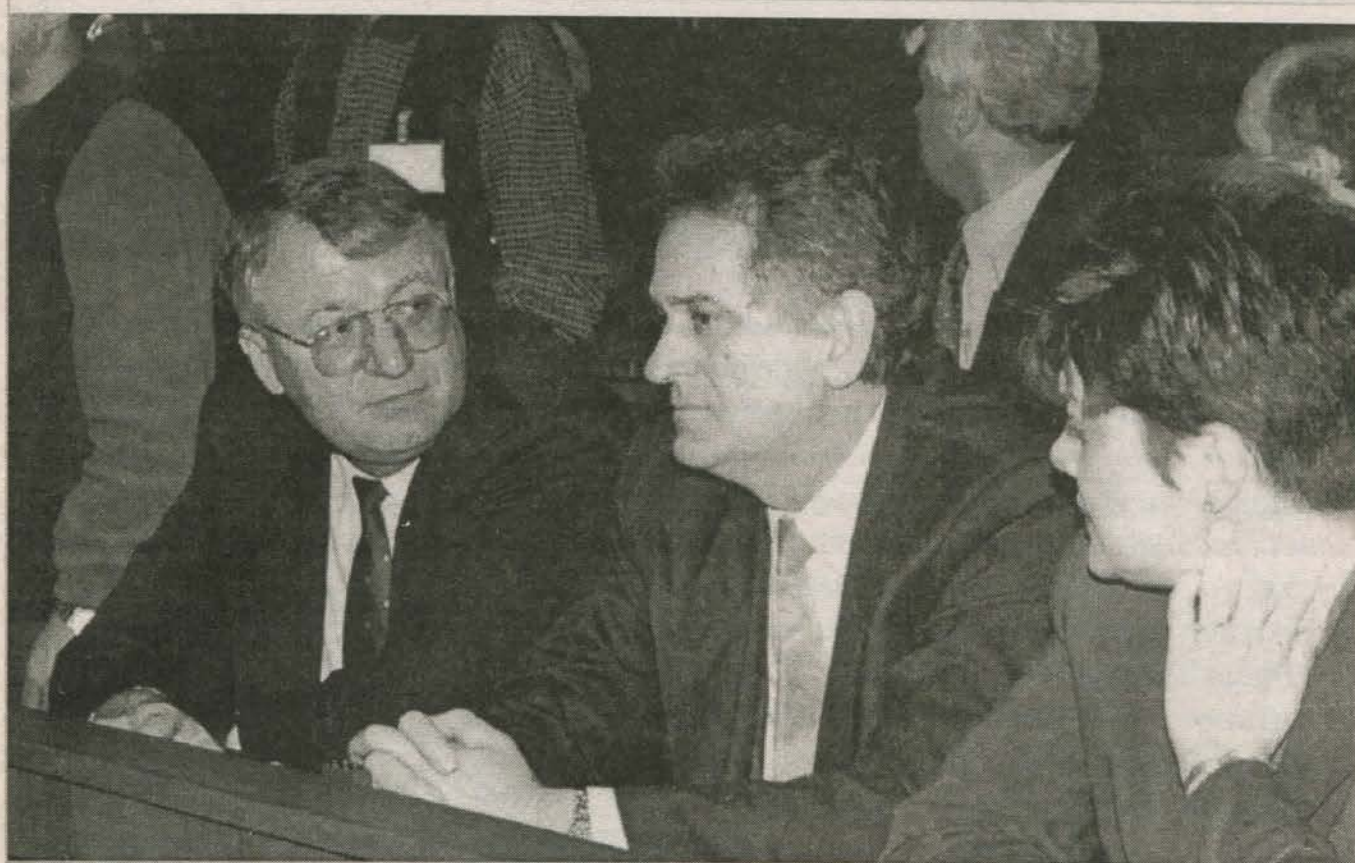
За Српску радикалну странку и за мене лично дилеме нема. Ови избори су преко потребни и политички важни. Њих ће, очигледно, бојкотовати само они који не воле своју државу, не желе да се успоставе чврсте институције система и одговара им хаос који сада влада. Бојкотоваче их и они који немају кандидата који би могао да победи на овим изборима или сумњају у њихов успех, па измишљају бог зна какве разлоге за своју апстиненцију. Али, убеђена сам да постоји и група политичара који овим потезом желе да понизе Србију и да Европи покажу како грађани Србије нису способни да самостално ни председника Србије изаберу.

Зато не смемо да дозволимо да будемо једна једина држава у Европи, можда и у свету, која нема изабраног председника, већ земљу води обична политичка марионета у лику и делу једног апсолутно неталентованог политичара. Српска радикална странка има свог кандидата, Томислава Николића, и ми његовом кандидатуром Србији пружамо шансу да изаберу себи председника који може својом победом да покрене лавину промена преко потребних нашој држави. Он је једини кандидат на овим изборима који ће својом победом иницирати изборе на свим нивоима, пре свега оне које грађани толико жељно траже, а то су избори за Републичку скупштину.

Србија је увек била за промене. Тако су грађани 2000. године желели да им се живот промени набоље, а 2003. године поручују властима да су изневерени и преварени и да желе нове изборе. Они само траже шансу да власти кажу шта данас мисле о њој, у кога данас имају поверења, а коме желе да саопште једном заувек збогом.

У шта се то претворила Србија за само три године владавине ДОС-а? Ова лепа земља је претворена у приватну прилику шачице политичара, њихових спонзора, пријатеља и кумова. Постали смо легло афера, корупције и криминала, које под притиском политичара из власти полиција и правосуђење не расветљавају. Све се само заташкава као да се никада ништа није догодило, а „поштени“ и „препоштени“ кумови иду даље убеђени да грађани не види шта они раде, а можда их баш брига шта грађани Србије мисле о њима. Убеђени су да су сви они несмењиви.

Очигледно је да не познају довољно државу и народ којим владају. Грађани Србије виде све, баш онако како су им 2000. године препоручивали, транспарентно. Виде да се са прљавим политичарима испрљала и држава, да је све скупо, да улицама шета армија незапослених, да су са једне стране отпуштања, а са друге стране запошљавање рођака и пријатеља, да су рачуни високи, јер треба неко све њих да издржа-

ва, расписан је званични рекет за легализацију. Видљив је хаос у саобраћају, здравству, школству, полицији, чији врх не дозвољава борбу против криминала него спроводи, по налогу власти, борбу против политичких неистомишљеника. То је ионако једино што ова власт зна да ради: да вређа сваког ко је против ње и да поткрада народ. Знају себи да обезбеде и виле на Дедињу, јер су, изгледа искомпликсирани, читавог живота сањали о томе да живе баш у овом насељу, да се ту изолују далеко од народа који им је омогућио да владају и да се друже само са својим обезбеђењем. Иза ограда и рампи лакше могу да спроводе распродају Србије, без незгодних сведока, и да уживају у својој бахатости, огрезли у власти и привилегијама. Тако им је лакше јер не виде прави живот у градовима и селима Србије.

Сваки град у Србији има свог малог локалног досовца који сади цвеће, отвара већ отворено, затвара већ затворено, слика се са туђом децом и имитира живот у Србији, који је сасвим нешто друго. А они, потпуно глуви за промене које се дешавају у Србији, вичу једни другима да им је лепо и добро, сваком у свом граду.

Њима је вероватно и добро, али осталим, обичним грађанима у Србији није. Зато Српска радикална странка каже да је сада доста и да тако више не може. Заједно са грађанима Србије наћи ћемо решење. Први корак је свакако 16. новембар када ћемо изаћи на председничке изборе. Тога дана мора свако од нас да каже својој породици, рођаку, куму, комшији, пријатељу: хајде да узмемо ствар у своје руке, да узмемо оловке и да гласамо за Николића и да тако почнемо да смењујемо ове са власти. Да их мењамо од председника државе до председника општине. Морамо да гласамо за праву снагу народа, за политичаре из народа.

Почнимо сви заједно бирајући Томислава Николића, а онда идемо даље.

ВЛАДИКА МИЛЕШЕВСКИ ГЛАСА ЗА ТОМУ

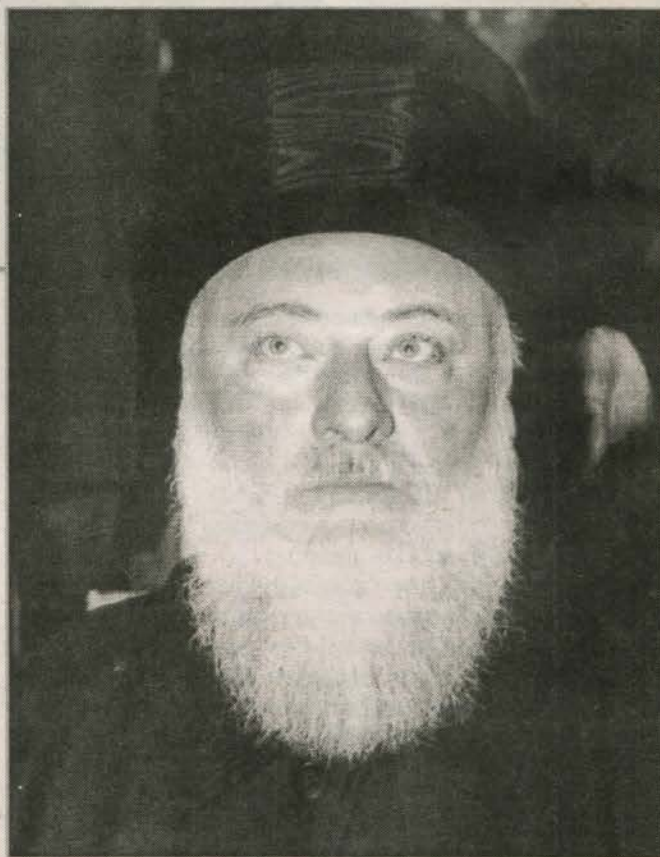
Позивам српски народ да гласа за Томислава Николића, јединог кандидата на овим председничким изборима који сигурно може и хоће да нешто промени набоље. Доста нам је лешинара који круже над Србијом у њојшрази за њеном. Доста нам је орлушина који черече ово последње што је остало од Срба и Србије. Нама треба домаћин, човек који брине о свакој глави свога народа, којем је важна судбина његове ошацибине, који је за њу забринут. Треба нам човек који је спреман да се жртвује, а не да зарађује на народној невољи као што се сада ради ова власи. Прави човек за Србију је само Тома Николић.

Искрено бих желео да Тома Николић победи, јер знам да би Србија кренула другим путем, путем праве демократије

- Просвећени, Војислав Шешељ је имао жељу да га испроведите, припремате ли се за пут у Холандију?

Владика Филарет: Да, ми смо се чули, звао ме је телефоном. Питао ме да ли бих дошао. Како да не, то је, на крају, обавеза сваког свештеника, сваког пастира, да водимо рачуна о духовном животу, душама својих верника. Брат Воја, или господин Војислав Шешељ је врло честит човек, један изузетан човек, религиозан човек. Он своју религију није испољовао фарисејски, све је држао у себи. Што се каже: што да десница не зна левица. Помагао је цркву, увек. Док је био градоначелник Земунa, у време док сам и ја био у Земуну, па и када га је заменио Стева Драгишић, заиста су много српски радикали помогли свету цркву и мој манастир Светог Архангела Гаврила, где сам био, и Богородичну цркву у Земуну и цркву Николајевску, цркву Свете Тројице и све друге цркве на територији своје општине. Врло је религиозан човек, знам да слави славу Светог Луке, 31. је слава његове породице. Посећивао сам Воју још док је становао код тетке, у Михајла Пупина на броју 14, резао сам славски колач, лично сам му поклатио икону Светог Луке. И говорим о њему као о човеку, да је врло честит човек и честит политичар. Да ли је увек добро то што се уради у политици или није, време ће да покаже.

Што се тиче одласка у Хаг, већ сам поднео молбу Светом Архијерејском синоду, мени ће Архијерејски синод да да благослов, да могу да посетим наше затворенике. Не само Воју, желим и друге да посетим, јер то су заиста наши мученици. Тамо се заиста суди читавој Србији и читавоме српском народу, не појединцима, апсолутно читавом српском народу се суди. И можемо причати шта хоћемо и расправљати о кривици, сви смо ми криви што смо Срби, што смо православци. А ови што су нам зло направили, растурили Југославију, растурили државу, сада растурају Академију наука, растурили су просвету, сад треба да растури и цркву, они нису криви, него све смо ми криви, криви смо што посто-

јимо. У сваком случају, ја се спремам, верујем да ће Свети Архијерејски синод одговорити позитивно. Ако добијем одобрење, поднећу молбу канцеларији Хашкога трибунала, овде у Београду. Од њих зависи какав ће бити одговор. Тамо немам никога, немам никаквог уплива, немам никакве везе са њима. Видећемо, нека им буде на савести, а што се мене лично тиче, спреман сам да идем.

- Кажете да познајете дуго председника Шешеља, када сте се упознали и којом приликом?

Владика Филарет: Упознали смо се још кад је увелико владао комунизам, када је био у затвору у Зеници. Тада смо скупљали помоћ за његову породицу, тада му је првенац Никола био још мали. После његовог отпуштања из зеничког

ПОЗИВА НАРОД ДА НИКОЛИЋА

затвора, дошао је у Београд. Долазио је код мене у манастир, народ је волео да га види, радосно су га поздрављали. Сви су желели да га дотакну. Кришом смо продавали његове прве књиге, сећам се да је наслов прве био „Хајка на јеретика.“ Продаја ових књига била је веома ризична, због комуниста. Крили смо књиге и по цркви и по звонарама, а продавали смо их својим пријатељима, само људима у које смо имали поверење. Војислав Шешел је код мене држао говоре. И он и Вук Драшковић. Кошгунница је био неколико пута, као и други наши јавни радници, многобројни академици.

Ту се обарао комунизам, борили смо се против комунизма, тако да већ дуго, дуго година познајем господина Шешела. Понављам, познајем га као доброг човека, правог светосавца и искреног православца.

- **Познајете и господина Томислава Николића, био вам је прошлог лета у посети, у Милешеву?**

Владика Филарет: Да, како да не, Тому такође познајем. Истина, Тому сам касније упознао, после Воје. Одлично познајем Тому, једног заиста доброг човека. Кршног Шумадинца, правог домаћина из срца Шумадије. Рођен је код манастира Белустиња, код Крагујевца. Тома је прави патриота, што би народ рекао Србин од главе до пете, човек који ће све дати за српство, а српство низашта. Све ће дати за образ, али образ неће низашта дати. Бога се боји, по томе је живот устројио. Има домаћинско, кућно васпитање, тако да је Тома Николић један редак, народу вредан политичар. Добро је што се Тома Николић кандидовао, надајмо се да ћемо тако, напоскон, дочекати слободу.

Зато позивам српски народ да гласа за Томислава Николића, јединог кандидата на овим председничким изборима који стварно може и хоће да нешто промени набоље. Доста нам је лешинара који круже над Србијом у потрази за пленом. Доста нам је орлушина који черече ово последње што је остало од Срба и Србије. Нама треба домаћин, човек који брине о свакој глави свога народа, којем је важна судбина његове отаџбине, који је за њу забринут. Треба нам човек који је спреман да се жртвује, а не да зарађује на народној невољи као што то сада ради ова власт. Прави човек за Србију је само Тома Николић.

Искрено бих желео да Тома Николић победи, јер знам да би Србија кренула другим путем, путем праве демократије. Српски радикали су увек били истинске демократе.

- **Садашњи властодршци неуморно рекламирају некакве своје промене, има ли промена у односу државе према цркви? Споменули сте комунистичко време. Сви знамо како је тада било, данас је уведена веронаука у школе, је ли та чињеница показатељ промена?**

Владика Филарет: У сваком случају треба поздравити увођење веронауке и то је, у сваком случају, добро. Било би много боље да је веронаука уведена као редован предмет, одмах од првог разреда, као што је то случај у Републици Српској. Све је почело пре две године, тада смо имали великих проблема, али ове године, хвала Богу, иде боље и надамо се да ће бити још боље. Понављам, треба поздравити увођење веронауке и хвала свима онима који су на том пи-

тању радили. Требало је и раније ово урадити. Ми никада нисмо престали да радимо са својим народом, само смо једно време били истерани из школа. Истина, сада смо ушли на мала врата, просвета код нас улази на мала врата. Могло је то мало другачије, али ту су они који се договарају. Министарство просвете, Министарство вера, али у сваком случају боље и овако, него никако.

- **Много се крећете у народу, идете на ноге свим парохијанима. Да ли то значи да је Српска православна црква појачала свој рад?**

Владика Филарет: Што се тиче мог обиласка терена, није мој пример посебан, тако данас раде сви епископи. Морам да схватимо да су времена некада била срећнија, да је народ ишао у цркве. Сада су потпуно другачија времена, данас црква мора да иде за народом. И мора и владика и свештеник и калуђер од куће до куће ићи и тражити свој народ, своју паству. Јер, као кад вукови упадну у стадо и разјуре га на све стране, морамо после тога прикупљати разбежале, тражити по шуми где се ко сакрио. Тако је и са нашим народом, у њему је још много страха. Ако ми не стигнемо, стићиће којекакви секташи, стижу којекакви јеретеси који нам трују народ, који нам народ на зло упућују. Зато црква мора стално бити упућена у оно што се догађа међу народом. Ако архијереј није стално на терену, ту нема ни доброг архијереја, ни епархије. Мора се бити непрестано са народом. Српски народ је добар и честит, воли своју цркву, воли Бога. Враћа се народ у цркве, али остало је још комунистичког духа, израњају још поједини пањевци старога духа, нису сви ишчупани. Али даће Бог и Мајка Божја, Свети Сава ће помоћи нашој цркви и народу на њиховом путу.

- **Кад сте поменули појаву секташа, постоји неки тренд, бар се тако чини, да неки појединци у Српској православној цркви све гласније наступају са неком причом о некаквом помирењу с католичком црквом. О чему се ту ради?**

Владика Филарет: Нажалост, у томе име доста тешкоћа и великих проблема. Хришћанство не проповеда мржњу, поготово православна црква, где спада, разуме се, и Српска православна црква. Нити смо икада проповедали, нити проповедамо мржњу. Ми смо Христова црква, ми смо хришћани, морамо живети и делати по Христовом Светом писму. Христов живот није био само намењен Српској православној цркви, него целокупном хришћанству. Ако читамо Библију, ми морамо по Библији да живимо јер ћемо сутра отићи одавде, отићи ћемо Богу на истину, да полажемо рачуне за своја дела и недела. Ни у ком случају не треба страховати, за страх не постоји никакав озбиљан разлог, да ће неко продати православље, зато што се разговара са католичком црквом. Мора се разговарати, исто као што се мора путовати, прелазити границе. Живимо у веку када су разговори потребни и незаобилазни.

Ако се чује неки глас који одскаче, то су само појединци који су већи католици од папе. Не може нико да прода православље. Наш најсветији човек, патријарх, да он прода српску цркву и православље? То су глупости, то су бесмислице. Патријарх, разуме се, воли своју цркву, свој народ, живи за

Христа. И Христос живи у њему, сваки дан, у деведесетим годинама он служи службу своме народу, моли се Богу за народ. Не ради се о издаји православља, ми морамо сарађивати, не можемо бити затворени у гето, морамо сарађивати и са истоком и са западом. Било да је то црква, било да је то политика, ма ко био разговараћемо и то је увек било, и за време краља вођени су разговори и после краља разговарали смо са католицима. Тако је и данас, мора бити, али у сваком случају нећемо дати вјеру за вечеру. Опет понављам, љубав је веза савршенства, а не мржња. Значи, морамо имати љубави, морамо имати толеранције, морамо имати разумевања. Морамо сарађивати и разговарати.

• **Да, али страх ипак постоји, постоји једна зебња, нарочито код западних Срба који су били изложени директном утицају католичке цркве, били су у дору са том пропагандом која је ишла чак и кроз цркву уочи овог рата.**

Владика Филарет: Не бих рекао да је пропаганда ишла кроз цркву, мислим да је ближа истини она народна која каже кога су змије уједале и гуштера се плаши. Наш народ је прошао велика искушења. Сигурно да народ има право да стрепи, али нека има поверења у своју цркву, у своје архијереје, сигуран сам да неће издати светосавље ни православље, ниги ћемо издати свој интерес. Знамо ми да је све пролазно: класе, масе, режими, све је долазило и пролазило, само Христова црква је опстала. Нико од нас неће дозволити да му пљују, повлаче име по историји. Ми смо црква, ми смо изнад дневне политике. Црква није од данас до сутра, она гледа вечност, само нека народ слуша глас цркве, а ништа нека не мудрује, и никакве новотарије нека не уноси у цркву. И биће све у реду.

• **Кажете, режими долазе и пролазе, шта мислите када ће овај, како га је председник Шешељ први назвао, досманлијски режим, да прође?**

Владика Филарет: Па, право да вам кажем, што се мене тиче, ја бих пожелео већ сутра да оде. Ја се молим Богу да оду. Нико зла више није нанео српској цркви колико су они нанели. Нико више, сигурно вам кажем. Ја сам се 1969. закалуђерио, значи и за време Броза био сам калуђер, па могу да кажем да је, чак и у то време, било више разумевања за неке ствари него данас под овима. Данас је неколико епископа на суду. Последњи епископ на суду био је владика Жички Василије. Осуђен је 1972. године на месец дана затвора, затворен је у Краљеву, само због тога што је говорио о просвети у селу Луњевица код Горњег Милановца, приликом освећења цркве. Тамошњи просветни радници су одвели децу на екскурзију да не би присуствовала тој свечаности. Владика је говорио и о химни, то је била актуелна тема и за тадашњу власт. Сећам се тога, био сам млад калуђер, он је објаснио да Србија има две химне, духовну „Ускликнимо с љубављу“ и политичку химну „Боже правде“. Кажем, то је последњи епископ који је изведен био на суд и који је осуђен. До 2002. године није био на суду ниједан свештеник. Ево, нас неколико епископа на суду за време досманлија, неколико свештеника, калуђера прозивају, пљују. Што је још горе, само поднесу тужбу, а неће да се појаве, нема их на суђењу. Говорим о случају манастира Милешева. Не могу да схватим, немам ништа против муслимана, мојих комшија. Ту смо, радимо, морамо живети, немам ништа против њих. Али муслимани су добили Унивезитет у Новом Пазару, нека су, честитам. А манастир Милешево и Српска православна црква не могу у Милешеву један кокошињац да добију, шта се сад ту догађа? Каква је то политика? Не само то, били су пуни хвале кад су дошли на власт, нека кажу кад је ко од њих био у цркви, нека кажу кад се ко причестио, ја сам мислио да неће излазити из цркве. Кад и како су помогли Српску православну цркву? Пише у Светом писму: све што има почетак, има и свој крај, и мислим да им је крај. И треба да иду, нека

Ја никада нећу издати. Издаја Караџића, издаја Младића, издаја Милошевића, издаја Шешелја и стотине других Срба који труну у Хагу, то је права национална издаја. Нека сви издајници знају, доћи ће време у којем ће положити рачун ти који су владали, који су продавали своје честите људе и слали у Хаг. Ко је желео рат? Нико од нас није желео рат, ко га је призивао, дабогда му у кући био. Нама је рат наметнут, што то не говоре? Ко је растурио Југославију, јесмо ли ми растурили Југославију? Ону велику, па онда ону мању. Ко је желео бомбардовање Републике Српске, ко је желео бомбардовање Србије? Бомбардовање Србије оправдавају лажима, ако им је неко био крив, могли су они Милошевића и на стотине других начина да ликвидирају, а не да народ бомбардују. Него, хоће они мало да врате за две царевине што смо им срушили. Али ако ми будемо паметни, неће успети. Ко се последњи смеје, најслађе се смеје.

већ једном распишу те изборе на којима ће народ одлучивати. Па ако ће да одлучи и у провалију да иде, нека иде. Ако ће нешто боље, нека гласа по савести.

- **Имали сте искуство са српским радикалима, позитивно, у Земуну, помагали су цркву. Шта вам се чини, каква би њихова власт сутра била у Србији?**

Владика Филарет: Што се тиче радикала, право да вам кажем, ја чих волим и ја се са њима поносим, нисам радикал. Нисам члан ниједне странке, ја сам члан Српске православне цркве. Волим странке које су чисте, немају прљавштине, најчистија странка је Српска радикална странка. Нешто сам пратио ове преносе скупштине, народ се одушевио Горданом Поп-Лазић, одушевио се њеним излагањем. Да српски радикали имају икакве прљавштине, одавно би им досманлије махале, као заставицама и црвеним марамама, испред носа. Радикали су чисти и то је добро што су чисти. Сигурно да њихово време долази. Нека остану јединствени, патриоте да остану, да се не свађају, у цркву да иду, са народом да буду. И Тома Николић судбину и крст свога народа носи.

О радикалима могу све најлепше да кажем, ако дођу на власт сигурно би, верујем и знам, Српска православна црква, и не само она, него сви остали, и исламска заједница, добили своје место у друштву. Све би се сложило као мозаик, све би другачије и лепше било, све би дошло на своје место. Зато што код радикала нема шпекалација, нема прљавштина. Код њих се зна: овде ти је, владико, место и молим лепо. Не би они никога понижавали. Посматрајући у мојој епархији, видим да народ радикале цени. Право да вам кажем, једино су чланови Српске радикалне странке они који помажу цркву, било да је кошевина или неки други послови. Позовемо радикале, сви се одазивају, помажу своју цркву. Знају да кући славе, у цркву долазе, Богу се моле. Као странка славе славу Света три јерарха. Иако има и других странака које славе и где иде свештеник, српски радикали на сва звона славе. Држе до својих корена, то је патриотска странка, никако шовинистичка. Национална јесте, а национализам данас није ружна ствар, иако га тако тумаче досовци. По њима треба да мењамо вјеру за вечеру, да се улагујемо коме стигнемо. Чуда су чинили са тим њиховим кризним штабовима, шта нису радили и како све нису беснили, шта све нису спроводили над овим народом. То после Другог светског рата, ни Броз није чинио, што су они учинили. Али о том-потом.

- **Највећа рана на телу Српске православне цркве сигурно је Косово и Метохија. Ова власт је почела неке немуште преговоре, како ви на њих гледате?**

Владика Филарет: Оно што је срце за човјечји организам, то је Косово и Метохија за српску цркву и српски народ.

Не би преговарали, да смо били паметнији. Нико не би преговарао о нашем огњишту, о нашој светињи, нашој светој земљи, него би наш народ живео на својој дедовини. Али, још нам није касно, само ако се опаметимо. Косово ће бити српско и ту не треба губити наду, ако неће за годину, две, три, за коју дуже. Све је то у Божјим рукама, што је људима немогуће Богу је могуће. Отићи ће и овај и онај политичар, Европе и Србије, али остаје Цар Лазар, постоји Свети Сава који ће ту ствар рашчистити. Косово ће бити српско.

Срби треба да се рађају, да се множе и да нас је што више, да не би нестали као нација. Прети нам велика опасност и у самој Шумадији, ми више умиремо него што се криштавамо. Ако желимо добро Србији на том се мора радити.

И још једна ствар, мора се окренути што више према селу, не буде ли се политика окренула према селу, ми смо готови. Видите, фабрике не раде, продадоше све, а народ на улици. Тешко је вратити народ на село. Он је навикао на асфалт, кесу најлон, да купи кило парадајза, да купи хлеб, али имао је од чега да купи, а сада нема, али ипак неће да се врати на село. На селу треба уводити телефоне, воду, на кредит дати пољопривредне машине које ће се кроз порез отплаћивати и тако оживети село. Ако не будемо тако радили, јадна нас судбина чека. Видим на терену, сваки дан свештеници извисте: владико, затвориле се две куће овде, једна кућа тамо. Остали старци, изумиру, младости нема. Својим коренима, своме фолклору, својој духовности да се ми вратимо, а не да се тресемо по неким дискањима као да нас је падавица ухватила. Да запевамо нашу песму, да заиграмо наше коло, да се вратимо где смо некад били. Хвала лепо Европи, све је то лепо, са комшијом ваља лепо живети, али народна каже што кући треба у цркву се не носи.

- **Да ли мислите да ћемо ту своју песму запевати 16. новембра, на Ђурђици, и има ли наде да ту почиње нека нова Србија?**

Владика Филарет: Што се мене лично тиче ја бих запевао данас, а не 16. новембра. Надам се и верујем да ће српски народ имати мудрости и памети, памети да гласа за најбоље. Ја лично ћу други пут у животу да гласам, то да знате. Први пут сам гласао за Вука Драшковића, после тога ни за кога, а сада ћу ићи да гласам за Тому Николића. Јер ми нисмо народ без корена, иако хоће да нам их сасеку. Немам ништа против Европе, морамо ми и са Европом лепо да живимо, комшије смо, на крају крајева, али и док су нас признавали као Европљане, Европа није бринула за нас. А сада нас ти исти хоће назад.

Полако, што се каже, немојмо се пре времена изувати, може трн да убоде.

ДА НАРОД СХВАТИ КО ЈЕ КО У СРБИЈИ

„Било би добро да српски народ коначно прејозна ко је ко, да сјекне један инстинкт, да изопшири чуло, да прејозна подвалу, како му се више никада не би догодило да ипакве људе, као што су ови из ДОС-а изабере као своју злу судбину”, истиче професор Филозофског факултета Мирко Зуровац, у разговору за „Велику Србију” о изборима, кандидатима Томислава Николића, разговорима о Косову и Метохији

• **Како оцењујете тренутну политичку ситуацију у нашој земљи?**

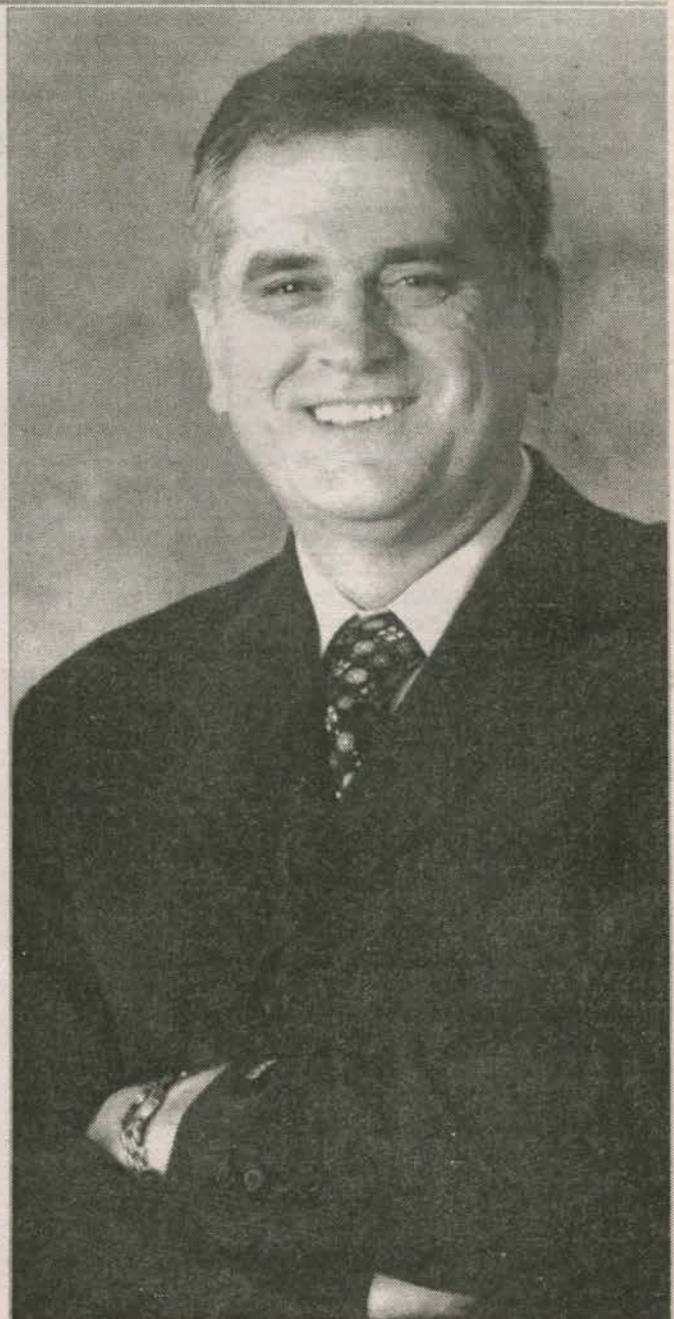
Србија, вероватно, никада није била у већој кризи у погледу својих националних и државних интереса. Највећи проблем је тзв. Демократска опозиција Србије, односно ДОС, који је дошао на власт захваљујући дуго припреманој обмани српског народа. Треба знати да је ДОС једна формула која је до детаља компонована у антисрпским центрима. Због те чињенице било је нормално очекивати да ће ДОС водити такву политику. Чим је дошао на власт, ДОС је почео да мења законску регулативу искључиво у корист Запада. С друге стране, либерализам, који се овде сурово намеће, може бити ефикасан за економски јаке земље, али не и за земље у развоју, које имају слабу привреду, а у које спада и наша земља. Већ је увелико започела распродаја Србије, коју крупни, а у нашем случају и мафијашки капитал, данас купује за багателу, а све под видом помоћи, донаторства, опроста дугова, слободне трговине, приватног предузетништва, европских интеграција и других сличних идеолошки заглављујућих фраза.

Као што већина зна, велики број људи је остао без посла. Према мојим сазнањима, данас у Србији на посао иде нешто мање од милион људи, што је напросто трагично за једну земљу. Међутим, оно најгоре тек долази. Извештаји говоре да привреда замире у свим деловима, а познато је да без рада нема живота. Тако учињена штета не може се надокнадити никаквим донацијама ни опростом дугова. Просто је задивљујуће, како су само успели да за тако кратко време уназаде ову земљу.

Уочава се одсуство сваке логике. Тако, рецимо, уместо цемента они продају цементаре, уместо шећера продају шећеране, уместо трговине робом и услугама они напросто тргују српским главама, ту мислим на сарадњу са тим срамним тзв. Хашким трибуналом.

Сада им је једина брига како да раднике избаце на улицу, а да се они не побуне. Радници осећају шта им се спрема, али нико од српских интелектуалаца да им се придружи и да им објасни о чему се ради, и да их подржи у њиховим праведним захтевима.

Чим су ДОС-овци дошли на власт, они су пристали на беспоговорну сарадњу са својим менторима. Пристали су да спроводе програм денацификације, за њихове менторе то је погрдна реч, а за нас нешто трагично. Када се то преведе на конкретан језик онда то значи рушење бића српског народа на свим нивоима, од обданишта до универзитета. По налогу ММФ, власт је за један дан 8,5 хиљада банкара избацила на

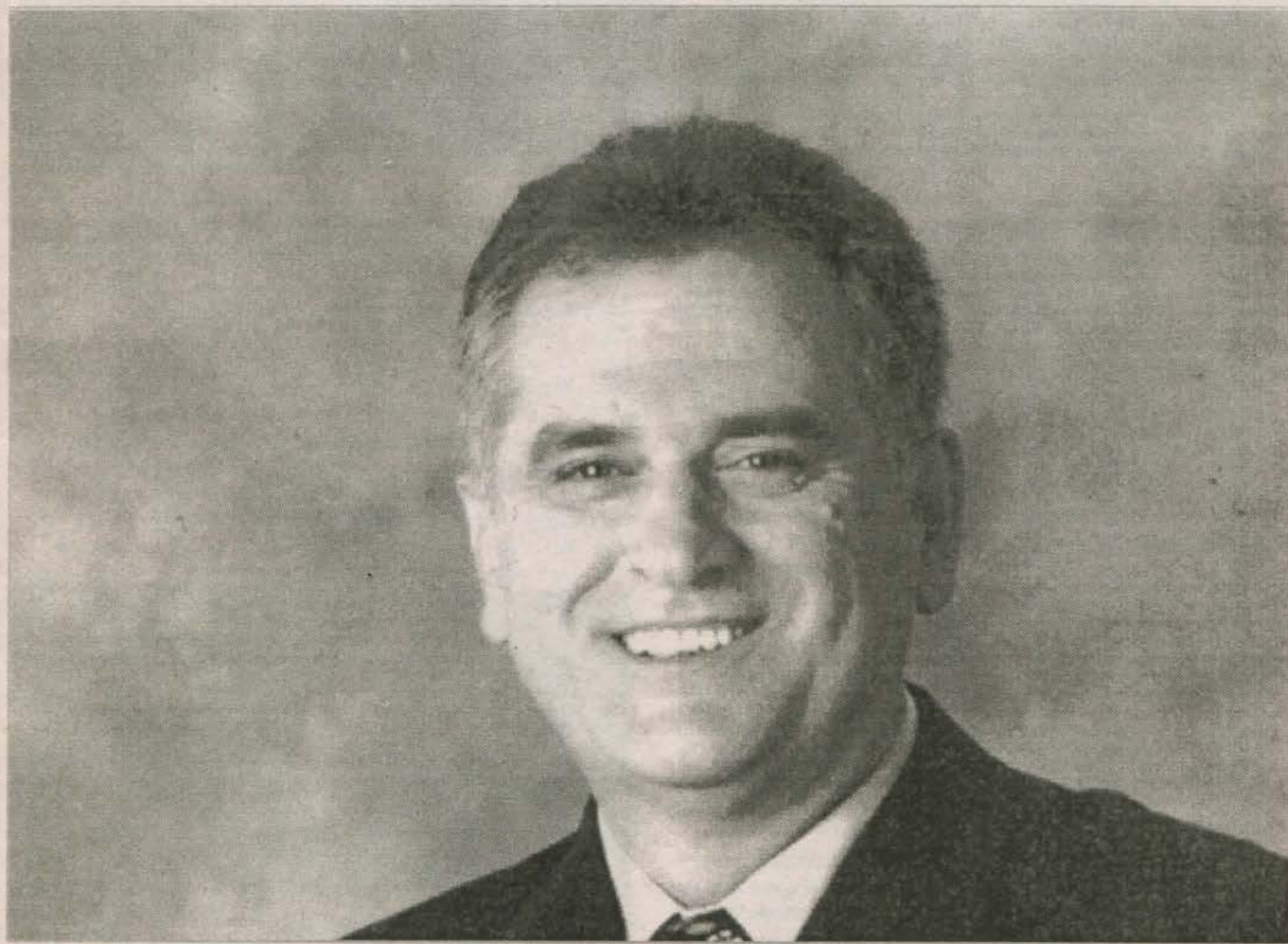
улицу и тиме угасила читав српски капитал. Ради се на слабљењу одбрамбене моћи српске војске. Уколико бих се метафорички изразио, онда бих рекао да је њихов задатак да српску војску, српску армију, сведу на фолклорну групу, која ће бити у стању да одсвира химну приликом доласка неке делегације, али која ништа неће моћи да одбрани.

• **Много се говори о преговорима српске и албанске стране у Бечу, хоће ли се њима решити судбина Косова и Метохије?**

Судбина Косова и Метохије је проблематична. Када су, 1918. године, утврђиване државне границе, у преговарачком тиму су били најумнији људи. Делегацију је предводила таква величина као што је Јован Цвијић. Сада делегацију предводе отворени сецесионисти, то је као да сте дали Сти-

и погубно. Изиграли су поверење које им је народ указао на изборима, узурпирани су свој положај и данас располажу оним што им није на располагању. Они раде све против интереса овог народа и ове државе, опет све по налогу својих ментора, јер једино тако знају да владају. Било би добро да српски народ коначно препозна ко је ко, да стекне један инстинкт, да изостри чуло, да препозна подвалу, како му се више никада не би догодило да такве људе изабере као своју злу судбину.

Српска радикална странка сигурно не би правила никакве уступке на уштрб државних и националних интереса српског народа. ДОС је једна партија. Мада они данас желе да глуме улогу и позиције и опозиције, а њихови ментори постављају себи сада једно једино питање, да ли ће нова власт спроводити њихове налоге, тако послушно као што то чине

пи Месићу да преговара о очувању Југославије. Сматрам да ни премијер Зоран Живковић не може да заступа наше интересе, јер је апсолутно неспособан за било шта. Дакле, они на преговорима могу да представљају само једну карикатуру, с којом ће се завитлавати ови мешетари споља. Они ни у ком случају нису озбиљни преговарачи.

• **Сматрате ли да је ДОС дефинитивно изгубио поверење народа?**

Било би добро да коначно српски народ препозна ко је ко у овој земљи. И да што пре оду с власти ови катастрофални људи. Кажем катастрофални, зато што су то људи који једино знају да донесу и изазову катастрофу, што је страшно

ови данас. Зато посматрају ДОС са свих страна и желе да провере рефлекс српског народа. Дакле, у ДОС-у су сви једнаки, тамо нема бољег и лошијег. Дословно сви само спроводе налоге својих ментора, а они су заклето непријатељи српског народа. Од читавог ДОС-а требало би окренути главу. Требало би коначно погледати у српске патриоте, у људе који воле своју земљу и народ, који никада неће радити против његовог интереса. У том погледу Српска радикална странка је заиста била најдоследнија, а њен кандидат за председника у том случају је сигурно најчеститији човек који ће, ако добије на изборима и буде изабран за председника, честито обављати своју улогу.

ТОМА ЈЕ ПОТРЕБАН СРБИЈИ

Политички процеси у нашој земљи зависе од многих фактора, а један од њих фактора су особине личности

Овај чланак сам написао подстиакнућиме шћо сам присусћивовао конференцији за шћам-ћу Српске радикалне странке, 2. окћобра 2003. године

Пише: Др Бранко Надовеза

Политичка појава и политички наступ Томислава Николића били су ми повод да напишем овај чланак. Његово образложење покушаја власти ДОС-а да Српску радикалну странку иселе из просторија у Земуну, представља један изузетан наступ обнове законитости Србије. Његов продор у правну и политичку суштину сваког проблема представља изузетану појаву на политичкој сцени Србије. Као историчар, покушао сам да га упоредим са неким од радикалних првака и, ако је то могуће, он ми је најсличнији са Милованом Миловановићем. Приликом једне полемике у Скупштини Краљевине Србије са напредњачким, опозиционим послаником, великим правником Живојином Перићем, који је био аустрофил, обреновићевац, када је образлагао опасности од ослонца Србије искључиво на Русију, о томе да ће Русија изневерити Србију, Милован Миловановић, тада министар спољних послова, одговорио му је, уважавајући га и као стручњака и као политичара опозиционара, да је све то што прича тачно, али га је питао шта су то западне силе учиниле за Србију да је привуку на своју страну у читавој историји. Живојин Перић се замислио и није имао одговор на то питање Милована Миловановића. Када сам у архиви читао те стенограмске белешке скупштинских заседања Краљевине Србије, помислио сам управо на наступе Томислава Николића не само у Скупштини Србије, већ и у осталим медијима и на конференцијама и другим видовима иступања као функционера Српске радикалне странке.

Излагања Томислава Николића улазе у правну и политичку суштину сваког проблема, он у свакој појави полази од узрока и последице. Управо таквим квалитетима постао је један од лидера Српске радикалне странке, најмасовније странке у Србији, странке у којој су људи из патриотизма, идеолошког опредељења, а не из интереса, странке чија је снага увек иста, без обзира да ли је на власти или у опозицији.

Поред правдољубивости и бескомпромисне борбе за истину, његово најјаче оружје, које га издигне изнад свих осталих политичара на политичкој сцени Србије, јесте беспрекорно познавање, тумачење и држање позитивних правних норми; он је ту изнад свих не само политичара, него и правника Србије. Правници теже да се додворе свакој власти, стога и права тумаче сходно томе. Наступе Томе Николића пажљиво сам пратио већ годинама. Његово образложење сваког проблема, без обзира да ли је реч о згради Магистрата у Земуну, коју је закупила Српска радикална

странка, или је реч о трговини посланичким местима, кршењу уставних норми, или било ком другом проблему, чине га полетним на политичкој сцени.

Својим наступом и људским вредностима учиниле су га најомиљенијим човеком међу свим српским патриотима, без обзира на страначко и идеолошко опредељење; као што је увек изазивао осећај немоћи код анационалних људи и политичких организација.

Тома Николић је пример како човек из народа може да успе. Пошао је из сасвим скромне средине и постао оно што јесте и што је заслужио један од лидера патриотске Србије и најомиљенији човек у Србији. У круговима у којима се крећем, о Томи Николићу увек се причало само бираним речима. Постигао је много и то без икаквих привилегија и протекције, иако је то у оваквом друштву врло тешко, квалитет са привилегијама је увек тешко долазио до изражаја.

Томислав Николић треба да буде председник Србије пре свега зашто што увек може да заштити уставност и, законитост, без обзира ко је угрожава и, што је најважније у овој историјској ситуацији за Србију и српство, једини ће увек беспрекорно и бескомпромисно стајати у одбрани националног интереса. Сада, када је многе захватио дефетизам и страх, а лабилне да се приклоне ДОС-овској власти, таква политика никада није била потребнија. На величанственом митингу уочи одласка др Војислава Шешеља пред Хашки трибунал, као да је поручено српству, главу горе, нема предаје! Др Шешељ је рекао да нас нису поразили наши непријатељи из окружења, већ велике силе, које су се најмодернијом ратном техником иживљавали над недужним народом који им је пружио херојски отпор.

Тврђе противника радикала, и не само противника, да ће се Српска радикална странка после одласка др Војислава Шешеља у Хаг, маргинализовати или чак распасти, не само да се нису оствариле, напротив, странка је остала јака као и пре тог догађаја. Српска радикална странка јесте лидерска странка јер, пре свега, има каризматског председника. Али, у политичким процесима лидерство не значи хендикеп напротив, јер поштовање Статута и Програма странке и активност чланова омогућава сваком члану да се докаже. Многи су сматрали да је Српска радикална странка искључиво везана за период ратова на тлу бивше СФРЈ и да ће престанком тих догађаја и странка нестати. Али, ни то се није обистинило. Српски радикали увек имају свој програм и за рат и за мир, и за све остале друштвене процесе; привреду, социјалну политику, културу; и то су увек кроз историју имали а тако је и данас.

Кандидатура Томислава Николића за председника Србије испред Српске радикалне странке значи да српски радикали нису деструктивни, већ да су легитимисти и да законне и институције сматрају изнад странака и власти које су пролазне.

У одсуству др Војислава Шешеља, Тома Николић је изузетно успешно репрезентовао Српску радикалну странку, у томе се сви слажу, личним и моралним квалитетима, каријером без иједне мрље, својом интелигенцијом, проницљивошћу, благим карактером али, истовремено, и великом ауторитативношћу. Томислав Николић ће водити и Србију, која ће тада решити три кључна проблема: консолидацију правног и политичког система, убрзање развоја привреде и оно што је на срцу сваког Србина повратак Косова у српску државност. У сваком другом случају очекује нас хаотично стање и губљење делова територија без отпора.

Томислава Николића сам доживео као спој модерног и традиционалног у најлепшем смислу тих појмова. Он је правичан и коректан према сваком члану странке, без обзира на функцију, жели да се сваки задатак реши у складу са могућностима. Привржен је традиционалним вредностима српске породице, опуштен и традиционалан у приватном животу, беспрекоран у професионалном ангажовању а изнад свега по природи скроман.

Од почетка је све подредио интересима српства. Жигосао је сваку злоупотребу власти, без обзира да ли је то радио у борби против злоупотреба социјалиста, ЈУЛ, СПО или данас када се жестоко бори против злоупотреба досовске власти.

Профил таквог председника је потребан Србији, правичан, храбар, ауторитативан. Реакције Томе Николића су без сувишних емоција, без афективности и у тренутку када је тешко задржати прибраност и због тога га политички противници не воле за саговорника нити конкурента. Он једини може помирити све слојеве народа, управо као што то чини и у Српској радикалној странци, и сељаке и раднике, и омладину и студенте и интелектуалце и чиновнике: без привилегија и потцењивања једних или других.

Функција председника Србије је уставно изузетно јака и моћна, без обзира што је маргинализована у доба Милана Милутиновића, или сада када је обавља Наташа Мићић, или као што би је обављао Драгољуб Мићуновић; стога је управо треба дати у праве руке, човеку који неће злоупотребити њену моћ, али је неће ни маргинализовати, а то је Томислав Николић.

КАРАКТЕРАН ПОЛИТИЧАР

У односу на медије, верујем да ће Тома Николић, ујозорити на тенденцију стварања стереотипа и предрасуда у српском политичком животу. Један недељник је то изразио сасвим јасно: „Радикали изазивају згражавање демократске јавности”. Све оне медије који шире овакве одвратне неистине требало би подучити томе да демократија није оно што неко жели већ оно што се добије гласачким листићима. Да ли се неко некоме допада или не није демократско већ психолошко питање

Пише: Др Зоран Аврамовић

Тома Николић је један од најталентованијих српских политичара новијег раздобља. Није био политички активиста у време монополисане политике, није учествовао у опозиционим идејним покретима пре 1980. године. Време институционализације вишестраначког система показало је да се Тома Николић припремао за демократску политичку сцену са јасним политичким ставовима. То време се подударало са историјским догађајем – спољашње и унутрашње разбијање СФРЈ – и борбом српског народа за своја национална и државна права.

У тим догађајима, у којима је требало преузети одговорност одређивања или сачекати у заветрини историје, Тома Николић је показао сву јасноћу става којим се брани право народа на самоопредељење. И касније, у низу политичких борби са идеолошким и политичким противницима, он је показао чврстину карактера, а то је једна од највреднијих особина политичара. Не оскудева Тома Николић ни у политичкој интелигенцији, а једино што користе његови политички противници против њега, то је да нема формално високо образовање. То је промашена примедба.

Прво, политичари нису обавезни да имају формално образовање. Тешко је и набројати светске политичаре који нису прошли формално високо образовање, зато што је политика сасвим особена делатност и она не тражи дипломе. Друго, поред др Војислава Шешеља, Тома Николић је стекао знање о практичној и теоријској политици, сасвим довољно да допуни свој таленат.

Ове, 2003. године, Тома Николић је кандидат Српске радикалне странке за председника Републике Србије. То је прилика да, поред претензије да буде председник свих грађана Републике Србије, допринесе унапређивању квалитета политичког живота у Србији. Верујем да ће бар три тачке тог програма истицати у својој кампањи. У односу на своје политичке противнике, Тома Николић је у прилици да их пита ко су „демократски кандидати” а ко недемократски. Ваљда је демократски кандидат онај који поштује правне норме и демократску процедуру. А он је доказао свих ових година да поштује тај кључни критеријум демократије. Сигуран сам да ће се Тома Николић супротставити садашњој дискриминацији грађана на оне који су за или против 5. октобра, а самим тим и наставку идеолошких подела из 1945. године.

У односу на медије, верујем да ће Тома Николић упозорити на тенденцију стварања стереотипа и предрасуда у српском политичком животу. Један недељник је то изразио сасвим јасно: „Радикали изазивају згражавање демократске јавности”. Све оне медије који шире овакве одвратне неистине требало би подучити томе да демократија није оно што неко жели већ оно што се добије гласачким листићима. Да ли се неко некоме допада или не није демократско, већ психолошко питање.

У односу на европски запад Тома Николић ће, верујем, отворено да говори о њиховој „демократској” дискриминацији опозиције у српском парламенту, о различитости Европе, о вредностима слободе и правде за све народе и појединце, а државу из које потиче Черчил да подсети да је управо њен историјски лидер ратовао за њене интересе у Индији и Судану, а не на острву. Овде су на све начине осуђени они (Срби) који су се борили за своја права и интересе на својој земљи. Зашто је Черчил херој, а Срби су злочинци?

Сигуран сам да Тома Николић може да допринесе унапређивању демократских институција у Републици Србији, заштити националног достојанства и одбрани државних интереса.

ЧОВЕК КОМЕ СЕ МОЖЕ ВЕРОВАТИ

Све до сада, оно што су радикали, а самим тим и Томислав Николић обећавали, у највећој мери су испунили. Њихова обећања нису била велика и нереална, углавном су нудили оно што може да се оствари. Мислим да ће бирачи у огромној мери поклонити своје поверење Томиславу Николићу, што због њега самог и странке, што због тога што су разочарани оним што је ДОС радио у претходне три године

„Последњи догађаји на политичкој сцени Србије, у неку руку рашиштавају односе на политичкој сцени. Створиће се групе које ће бити носиоци власти после следећих избора, а велики број малих партија, које сада праве само пометњу на политичкој сцени, ће нестати. Демократска странка ће бити једна од парламентарних странака, нормално и оне странке које ће се у њу утопити из садашње ДОС-ове коалиције. Парламентарне странке биће и Демократска странка Србије, Г-17 плус, Српска радикална странка, Социјалистичка партија Србије. Не верујем да ће бити места за остале странке, сем ако се не створе неке коалиције, за које сада не видим могућност да се направе”, коментарише за „Велику Србију” професор Љубиша Стоимировић.

Према његовом мишљењу, без обзира што ће неке странке да бојкотирају председничке изборе, они који се озбиљно баве политиком, и који хоће нешто да ураде за своју земљу, никада нису против избора, јер избори су начин да се провери стање странке на политичкој сцени. Он сматра да су избори требали да буду расписани и много раније, у фебруару, два месеца након неуспеха претходних избора. „Они су расписани сада и сматрам да свака озбиљна странка треба да учествује на њима. Иако је владајућа коалиција расписала изборе, што је уосталом била обавезна да уради по закону, нада се да ће недовољним изласком бирача и ови избори бити доведени до апсурда тако што ниједан од председничких кандидата неће бити изабран. Такав став може за власт да буде контрапродуктиван и да револтирани бирачи, прозревши ту намеру, из ината изађу на гласање у већем броју, чиме ће да победи један од кандидата на листи”.

Професор Стоимировић оцењује кандидатуру Томислава Николића за председника Србије као једину светлу тачку на садашњој политичкој сцени. Како каже, он је кандидат странке којој се може веровати, може се веровати и њему самом. „Томислав Николић је човек од поверења који увек чврсто брани своје ставове. Све до сада што су радикали, а самим тим и Томислав Николић, обећавали у највећој мери су испунили. Њихова обећања нису била велика и нереална, углавном су нудили оно што може да се оствари. Мислим да ће бирачи у огромној мери поклонити своје поверење Томиславу Николићу, што због њега самог и странке, што због тога што су разочарани оним што је ДОС радио у претходне три године”.

Одговарајући на питање да ли он и људи у његовом окружењу имају проблема због јавног изражавања својих политичких ставова каже: „Нажалост, има проблема и то је оно што не ваља код нас Срба и у Србији уопште. Ми би требало да ту политичку борбу и утакмицу на изборима прихватимо као и сваку другу, да траје док се не заврши гласање, а после тога да се свако окрене свом послу и пружи максимум онога што се од њега очекује. Међутим, код нас је то све или црно или бело. Или сте за једну опцију или за другу. Ако нисте у ДОС-у ви сте непријатељ земље и система уопште. То је оно што многе људе тера да се повуку, да буду пасивни, да јавно не изражавају своје мишљење. Чињеница је да је доста људи из претходног сазива Скупштине, односно из власти, имало проблема доласком ДОС-а на власт. Ја се само бојим да и после следећих избора не буде иста ситуација, али би се сада ДОС-овци нашли на тапету”. Проф. Стоимировић уједно наглашава да колико је Закон о лустрацији смешан толико је и све то жалосно. „То је само један од начина да се власт реши својих политичких противника, који су јаки у овом тренутку, односно оних који им сметају на политичкој сцени. Смешно је правити неки закон који може имати ретроактивно дејство. Шта значи лустрација и коме они њоме прете. ДОС прво мора да изврши лустрацију у својим редовима па тек онда да то примени и на остале политичке странке. Ако желимо да будемо реални, Томиславу Николићу не може ништа да се замери везано за тај закон. Међутим, садашњост и владајућа гарнитура нас уче да се не поштују ни Устав ни закони, тако да тај закон могу да примене како њима падне на памет. Верујем да они ипак неће смети да се усуде да примене закон”.

Проф. Љубиша Стоимировић сматра да уколико изађе довољан број бирача, Томислав Николић, кандидат Српске радикалне странке, побеђује. Како каже, на политичкој сцени не види да постоји политичар који би могао да победи Томислава Николића. „Ја ћу јавно да гласам за њега и цела моја породица, а верујем да ће и највећи број правих српских патриота дати глас Томиславу Николићу”, каже он.

ЗАШТО ЈЕ НЕОПХОДНО ИЗАЋИ НА ИЗБОРЕ

Грађани су дужни да схваће да приче о „реформама“ не оиварају никакву перспективу. Еквилибрисике око новој усиројсјива Заједнице Србије и Црне Горе иакође, а да и не говоримо о уставној конституцији Србије. Осим, ишио се проширује државно-бирокрајска моћ, која граби све мрве дохойка и профитиа, иако да акумулација не постоји у економском и развојном смислу

Пише: Др Срејен Сокић

Власт је, најзад, одлучила да се понове избори за председника Републике. Разуме се да се овим чином отвара и интензивира политички и јавни процес посебне врсте. Управо једно раздобље када се поново актуелизују сукоби већ издиференцираних политичких погледа о многим, а по државу и народ веома значајним питањима, међу којима су опстанак и будућност. Можда је боље ако се каже - питања даље судбине. Просто је незамисливо да у том вртлогу политичких идеја и расправа, многих претензија, али и демагогија, политичких заблуда, а пре свега интенција актуелног владања, тј. суштинских основа њихове политике и њених погубних резултата, хвалисаве фразеологије власти о реформама, (не)успешном решавању проблема Косова, суверенитету Србије, бољем и перспективнијем животу итд. - да у тим или овим околностима, пред које је стављена земља

било који актер остаје по страни. У првом реду се то односи на грађане, активне гласаче, пресудне чиниоце у правом смислу. Овога пута је чин гласања пут превазилажења постојећег метежа, царства хаоса неуспелих експеримената, побуна против оног најгорег, враћање достојанства и угледа човеку и Србији. Судбина је у њиховим рукама - њиховим гласовима за председника Републике.

Као подсећање на праве разлоге због којих је овај непосредни политички догађај и провера и шанса „демократије грађана“ - требао нешто ближе назначити одређене, вероватно најважније аспекте са становишта спаса и будућности наше земље.

Судбински разлози живота и рада, реформи и најшире транзиције

Начин поигравања власти са расписивањем избора за председника Србије (уз грчевито одбијање обећаних избора

на свим нивоима) јавна је манифестација и синтеза опште политичке таме садашњости, тог моралног зла, краха једне политике вулгарне тираније, у којој преовлађују анархија, афере и грубо гажење уставних и законских норми, нескривено поигравање са неприкосновеним дужностима и обавезама по основу права, морала и етике.

Власт већ три године „простачки намеће“ своје симболе моћи, самовољу, уз насилно, свесно и вулгарно кршење норми које је сама донела (али и целине уставне конституције) не признавајући обиље очигледних и јасних грешака, са врховним принципима општедруштвене деканденције (све уништи, разори и животно обесмисли) уз незајажљиво тра-

да, манипулације, плачке и вулгарно богаћења „лојалних“. Неизвесност судбине, којој су се препустили грађани, донела је „виртуелне погледе“ власти на сопствену креацију у одстрањивању реалних услова људске егзистенције, па и кад је очигледно да је она на рубу потребног преживљавања и са оне стране подношљивог, нормалног, перспективног, породичног, животног...

Власт је отворила пут остваривању непосредних интереса са лажним реформама, уз игнорисање „економских, правних и политичких институција“, грубо се супротстављајући, регуларним економским и друштвеним законима развоја.

гање за привилегијама, личној користи и „богатству за своје“. Истовремено, јавно размахује конкретним облицима свог незнања, нескривено се користећи снагом и силом иностраног фактора који је подржава (питамо се зашто и до када). У власти нико (од институција власти до појединаца у њој) нема светиње и идеале, која се заснивају на неприкосновеним величинама и вредностима исконских и савремених демократских, економских, политичких и људских назора. Напротив, вешто је наметнут „метод савршене деструкције“ који упорно декламује (истина у раштелованом хору) о оствареном врхунцу права, благостању појединаца, лојалних поданика, и потреби стрпљивости грађана са „вучењем грађана“ ка подршци „филозофија владања нестручне групе“ и то оне која их плаши „враћањем на старо“ а, истовремено, уништава, распродаје, присваја природне, материјалне, радне и све економске потенцијале наше земље.

На делу је невиђена и недоживљена анархија на терену политике и економије, уређивања државе и њене међународне позиције, циљева као „људости које цветају и развејавају се“ незадрживо доносећи хибридне узоре, олимпе нера-

У тој и таквој реалности могуће је разумети како је власт „повукла за нос“ своје грађане (гласаче) и зашто у име општења, части и будућности морамо изаћи на председничке изборе.

Друштвени, економски и политички разлози

Изгледа излишно, али је ипак потребно да се нагласи, више него трагично стање Србије и њена свеколика перспектива: економска, политичка, међународна.

Србија је, по економским индикаторима привреде, нивоа производње и трговине, технолошке застарелости у свим доменима (да истакнемо посебно у индустрији и аграру) данас у јадном стању. Неки је сврставају у „подсахарску земљу“, а Албанији, Румунији, Бугарској и Македонији „већ две године гледамо у леђа“. Србија је изгубила основни, фиксни капитал и време. Према простој репродукцији из 1989. године, а после 14 година, Србија стоји и пада испод 50% свих квалитативних варијабли живота, производње и развоја. Тада је национални доходак износио око 30 милијарди долара – а сада, можда, 12 милијарди долара. Нашу зе-

мљу је нова власт увела у дужничко ропство. Дефицит платног биланса приближава се запањујућој цифри од десет милијарди долара, закључно са 31. прошлог месеца. Затим, Србија је преплављена незапосленим радно способним грађанима (ко може да поверује да само, према званичним подацима, 32,4 одсто грађана тражи посао). Запослени примају застрашујући ниске плате а, у не малом броју случајева (око 250.000 запослених месечно) и „ове милостиње“ нема. Ређа се структура угрожених, неуважених, непоштованих, одбачених, непотребних: професори, лекари, људи са знањем, сељаци, пензионери, целокупна војска, омладина, деца, социјално небринути, студенти, ђаци, инвалиди, немоћни и др. Нова власт је „дарежљива“, јер намеће транзициону беду народа, мистификацију преживљавања тако ниског нивоа који се није могао ни наслутити, масовни страх од неизвесности оваквог живота и још горе будућности. Има ли потребе упозоравати ове структуре грађана да изађу на изборе. Мислим да нема и налазим да је сувишно, али сматрам да је нужно да прихвате „демократску светињу“ гласања и избора.

Грађани су дужни да схвате да приче о „реформама“ не отварају никакву перспективу. Еквилибристике око новог устројства Заједнице Србије и Црне Горе такође, а да и не говоримо о уставној конституцији Србије. Осим, што се проширује државно-бирокаратска моћ, која граби све мрве дохотка и профита, тако да акумулација не постоји у економском и развојном смислу. Србија има најскупљу државну администрацију и највећу дистрибуцију дохотка посредством примене силе државе. То је надмашило све државе у Европи, а по реалном понашању власти и перспективама које су најавили, готово да је немогуће наћи сличну земљу у свету.

Државна брига за хипертрофиране и нерационалне, а бескрајно и недопустиво сиромашне друштвене делатности; актуелни однос према војсци и дипломатији, на једној страни, затим спрега мафије-капитала и државно-партијских

центара моћи и блиставих двораца и палата нових богаташа, начини и облици распродаје предузећа (или како то Зоран Живковић узвикује „да је његов задатак да створи капиталистичку класу“) на другој страни, свађе (уз све вулгарности и злоупотребе институција „правне државе“) афере и скривене корупције са треће стране, затим, безброј пројеката и агенција којима се обмањује јавност и низ других „принципа“ и начела власти - ето Србије коју имамо.

Избори су прилика да се ове тешке истине и наша стварност сумирају и заоштре, да се најзад провери шта се управо хоће у политици, да се прекине клупко обмане народа и продубљавање пропадања, општег и државног, али и готово свих (или прецизније велике већине) грађана.

Гласање је финални (једини непосредни) суд грађана о нашој безизгледној ситуацији, оштрим расправама око манипулација у које морају пресудно да се умешају, спрече самодржање власти и неподношљиво стање и ради себе и своје деце, државе и Србији отворе нове изгледе и перспективе. Речју, шанса и могућност да се илузорно стање, „лажни проповедници бољег живота“, одсуство владавине права и поретка мењају. Да се човек, грађанин, гласач уважи као „телесно, чулно, осетивно, делатно и друштвено биће“, а Србија као незамењива снага прогреса Европе и света у најширим размерама.

Шта се од предизборне кампање очекује

Период политичких расправа, митинга, предавања, саопштења и свих других регуларних средстава политичке борбе и предизборне кампање, све до гласања, пружа шансу грађанима да се ближе расправе бројне заблуде, лична обећања и сурове „емпиријске околности“ учинка и достигнућа снага на власти.

Пре свега, цела фарса злоупотребе пута „ка Европи“. Србија је део Европе која се, по свим релевантним показатељима, удаљава од последњих у њој.

Ређа се безброј питања и дилема, присећања на обећања и „лажне проповеди“, могућности и реалности, свега што је речено „да је урађено и постигнуто“ од снага на власти. Како, на пример, ка Европи са таквим „реформским“ резултатима, таквим показатељима „нечињења и погрешног, назадног чињења“, са потпуним одсуством гаранција да ће се остварити нешто што власт зове „једини могући пут у Европу“? Ко још верује у тај њихов јадни (без могућности, светиње и идеала) „пут у Европу“? Како ка Европи са таквом анархијом, хаосом и кризом? Са тако скупом државом, са уништеним капиталом (осим онога са Сејшелских, Маршалских и других острва и центара прања новца) са великим фирмама које су уништене укидањем највећих српских банака, са читавим деловима Србије уведеним у потпуну економску пропаст и породичне трагедије. Са изгубљеним тржиштем и куповном снагом грађана. Питањима и неизвесностима готово да нема краја.

Позивам грађане, гласаче на изборима за председника Републике Србије, да у присутну рашомонидијаду власти укључе и лаконске илузије и недомаћински однос према трошењу пореских, односно буџетских пара. Буџет је за неке постао извориште правог благостања. Посебно се то односи на укупне трошкове министара, њихових кабинета и министарстава. Затим, пракса да се путује на заседања по свету, или се она организују по најскупљим критеријума у земљи. Простор не дозвољава да се поређају све нерационалности ове врсте трошења пореских пара и новца од приватизације. Расипнички се троше тешко створене, скоро јадне, суме доходака а, истовремено, блефира у међународним сусретима заснивањем нових манира обмана.

Избори на свим нивоима, али и председника Републике

Србије, околности су да се политички расправе све те силне приче и нереална обећања власти везана за Савет Европе, ОЕБС, Европску унију, НАТО, Светску трговинску организацију и др.

Народ Србије и грађани који гласају не смеју заборавити да нас негде иза ове власти очекују геополитичке амбиције, глобалисти, мондијалисти, Међународни монетарни фонд, конзорцијуми банака и друге међународне организације очекујући „конкретне услуге њима лојалних органа наше власти“, појединача и „нових, односно старих капиталистичких структура“, које су показале сву универзалност опстајања и снажења.

Неопходна је ангажована улога средстава информисања – професионална, непристрасна, конструктивна уз поштовање новинарске етике и принципа равноправности свих релевантних кандидата.

(политички митинзи, штампа, изјаве, итд.) управо под окриљем политичких странака и прогресивних изгледа који се најављују; да такорећи сви то искажу учешћем на изборима и подршком кандидату за председника Републике - оном који импонује политичком снагом и нуди реалне оквире свог деловања.

Ове и друге чињенице намећу неопходност и потребу да се председник Србије изабере и да се грађани непосредно изјашњавају, путем избора-гласања.

Зашто гласати за Томислава Николића

Немогуће је данас у Србији пронаћи политичара и државника оригиналне провинијенције, који не оклева, који је изванредне и савршене мудрости у свим приликама, упоран и доследан, храбар и непоколебљив, пожртвован, принципијелан и марљив као што је Томислав Николић.

Какав нам председник Републике треба

Председник Србије је конституциони елемент државне власти и одлагање његовог избора представљало је непосредну заштиту политичког насиља над правном државом, облик поигравања са законитошћу, рђав и излишан.

Могућности председника Србије су веће него што изгледа на први поглед. Веће него што пише у било ком уставу земаља постсоцијалистичке транзиције. Између осталог, он легитимно „прати“ активности и учинак Скупштине и Владе. Он одобрава законе - или их враћа на поновно гласање. Скупштини, на промене и дораде. У целини посматране компетенције председника су кључне за будућност али и за демократско уређење и процесе.

Ако се сумирају само изложене чињенице онда је јасно да грађани, због себе, својих породица и стварних услова свога живота имају обавезу: да активно и енергично манифестују своје политичке циљеве и захтеве на разне начине

Његово политичко деловање на месту председника Републике биће право освежење након трогодишњег поигравања са овом изузетно значајном функцијом и уставном институционализацијом карактера власти.

Програм који ће реализовати Томислав Николић охрабрује, отвара перспективе, нуди могућност остваривања модерне Србије, независне, домаћинске. Снажне Србије у савременим тржишним токовима, светској економији, међународним интеграцијама. Али и достојанствене и поштоване у свету уопште.

Много тога у Србији и према њеним грађанима неће бити исто, већ неупоредиво боље, уколико Томислав Николић постане председник.

И на крају, нека Томиславу Николићу на овим изборима исконски и вечити српски народ, вођен памећу, разборитошћу, мудрошћу и чињеницама стварности, донесе „лобеднички венац“.

ТОПЛА СРПСКА ДОМАЋИНСКА ДУША

Зову ме људи ових дана из свих крајева свијета, кличу Николићу, кличу му јер са својом странком никада није осрамио ову нашу земљу. Бране је ко мрави, скупљајући сву њену лепоту и сласт, знајући да само ипак служе свом роду

Пише: Момир Лазућ

Томислав Николић је тих, миран и проницљив човјек. Испод његовог наизглед смркнутог лица крије се топли осмјех шумадијског домаћина, у коме ври она искрена и даровита душа човјека. Човјека који снажно у себи носи корјене своје земље. Земље својих предака, саткане од муке и јаука, али и од части и слободе, оне исконске снаге која дубоко тиња у прецима Томиславових и наших дједова.

То је политичар који одмјерено и снагом своје личности и интуиције посматра свијет и људе око себе. Смирен, елоквентан, отресит до бола када говори истину, брани част и вриједност свог народа, али и спреман на сваки разговор који рјешава проблем и човјека чини човјеком.

То може само онај човјек и политичар који је одрастао уз кандило својих предака, дубоко уткан у традицију и духовност свог народа, али и схватајући све политичке процесе који се дешавају и на истоку и на западу, тражећи рјешење за свој народ. Не по цјену лицемјерства, не по цјену части и образа, него на обостраном уважавању, онако како се истински и демократски гради политичка свијест и доносе политичке процјене, без обзира да ли оне долазе са истока или запада, поштујући различитост која уједињује, а не угњетава, не омаловажава.

Томислав Николић воли своју земљу управо онако како је воли један рудар, један учитељ, један сељак, један профе-

сор, академик, Србин хиљадама километара далеко из једног Чикага, Париза, воли је свом душом и срцем, јер друге, осим ње, ни он, ни ми немамо.

Знам многе који га познају и говоре ми о његовој смирености и разборитости која улева снагу. А ја им одговарам да је као човјек он имао једну велику срећу. Исту као и ја. Ја се не бавим политиком, али сам се дружио са српским јунаком и остао му и даље брат и све и свја, иако је у Харгу, а то је проф. др Војислав Шешељ. Тај наш неустрашиви Шеки био је и остао Томиславу велики универзитет. Тома је многе ствари могао да спозна и научи у својој богатој политичкој каријери, јер је у својој души носио све оне одреднице на које је Шешељ указивао и унио ону политичку зрелост и снагу која краси Томислава Николића.

И зато га је он и наследио. Како је лијепо имати једног таквог насљедника, у кога се без трунке сумње уздаш, јер знаш да испод његовог срца куца срце Србије, сваког Србина, без обзира гдје он био и живио. Зову ме људи ових дана из свих крајева свијета, кличу Николићу, кличу му јер са својом странком никада није осрамио ову нашу земљу. Бране је ко мрави, скупљајући сву њену лепоту и сласт, знајући да само тако служе свом роду. А ови други, та ДОС-овска бештијска гамад, положила је Србију на плећа. Понизили су је, распредали, уништавајући највеће тековине наше традиције, културе, духовности. Обогаћилише нам дјецу за ситне доларе, које трпају у своје џепове мислећи да народ не зна за те пљачке, издаје, лоповлуке. Зна народ, и више него што они мисле. Зна народ да више нема избора. Петог октобра 2000. године је преварен, понижен, и зато су сада све очи упрте у топлу српску домаћинску душу, у Томислава Николића.

У Новом Саду поздравило га је 40.000 људи. А сигуран сам да ће га 16. новембра поздравити и изабрати цијела Србија. Он је наша нада и наш завјет, да садашња олош оде с власти, и ту побједу српском народу више никада нико неће моћи одузети. Зато 16. новембра вратимо част, образ, посао радницима, фабрике, будућност нашој дјечи и заокружимо за предсједника Србије Томислава Николића.

ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ ЈЕДИНИ ПРАВИ ИЗБОР

Томислава Николића могу да замислим свугде: од Кремља и Беле куће до Сабора у Гучи и Ћаскања са сељацима уз казан у коме се пече ракија. Знам да ме нигде неће изневерити и да га се никад нећу поистинити

Пише: Др Филип Раке Вукајловић

Српска радикална странка има одувек неколико препознатљивих квалитета. То су:

– Максимално могућа доследност, у тако променљиво и непредвидљиво време какво представља последња деценија прошлог века и почетак друге деценије, постојања једине политичке странке која се не стиди да јавно каже да заступа, пре свега, интересе српског народа.

– Странка и њено руководство се одувек труди да решава не само постојеће горуће проблеме народа и државе, него и да предвиди и спречи развијање нових проблема. Осећа се да је у Српској радикалној странци стално присутна мисао да се читава лепеза, наизглед малих, проблема обичних људи мора решавати брзо и упоредо са глобалним, дугорочним и нагомиланим проблемима нације.

– Странка и њено руководство упорно ради на подизању морала, свести и самосвести нације, има јасну и свакоме разумљиву визију целине српског народа, правих граница његове државе и пута у будућност и, оно што је најважније, не мири се са неким од привремених пораза које смо доживели из разноразних разлога и за које су српски радикали најмање одговорни.

По спремности да за најважније циљеве народа и државе несебично жртвују своје тренутне политичке и страначке интересе, по поштењу и преданости раду, по свежим не догматским идејама и слободи мисли и духа, многи српски радикали представљају данас стварну политичку елиту српства.

Томислав Николић је сада лидер Српске радикалне странке у земљи и наш кандидат на изборима за првог човека свих Срба и осталих грађана Срби-

је. Он је и радник, и песник, и интелектуалац, један од ретких правих који у политику није ушао да се кроз њу обогати и да на високим положајима прогосподује, него да свим грађанима Србије обезбеди могућност да, поштујући разумне и модерне законе, раде и стварају многа материјална и духовна добра и буду поносни на земљу у којој живе они и њихово потомство.

За мене је Томислав Николић оличење чврстине, храбрости, лојалности идеји за коју се бори и људима који су му пријатељи. Чак и више од ових особина, практично непостојећих међу политичарима који данас владају Србијом и нашим судбинама, мени импонује његова памет, образовање, спремност да се усавршава и учи, смиреност и неисцрпна енергија. Он постаје прави горостас снаге и ума када га упоредим са тзв. „лидерима ДОС-а“, како оним из њихове позиције (Перишић, Човић, остарели Мићуновић), тако и са оним из њихове „вољене опозиције“ (Бранислав Ивковић, Лабус, нејаки и смушени бивши председник Војислав Коштуница).

И на крају, Томислава Николића могу да замислим свугде: од Кремља и Беле куће до Сабора у Гучи и Ћаскања са сељацима уз казан у коме се пече ракија. Знам да ме нигде неће изневерити и да га се никад нећу постидети. Скоро ће век и по откако је српски народ формирао своју државу. Тада смо били једна од десетак европских држава. Данас у

Европи има на десетине држава, а сведоци смо разградње и нестајања српске државе, уз благослов садашњих властодржаца. То се мора зауставити. Молим Бога да што више грађана Србије изађе на ове изборе и искаже слободно своју вољу. Прибојавам се крађе и марифетлука владајућег антисрпског режима и окупационих управника којима се режим покорава потпуно и беспоговорно.

ЗАШТО ТОМА

Синоним за оптимизам и за будућност. Упознали су ме са њим Војислав Шешељ и Гојко Радић. Ако име носи обележје личности, а не презиме, онда је само један Тома. Упознаће човека и његов тренутак све већ пријатељи. Тома Николић је социјална личност – оличење друштвене правде. Биографија чистија као суза. Андрићевски тип

Пише: Проф др Радмилко Тодосијевић

Тома је митско богатство српског народа – народни човек – српска душа – праведник, јер наступа са уверењем да „човек највише служи другом човеку и друштву својим стваралаштвом, истином и истраживачким напором изван постојећих лабораторија, изван одсека за усмеравање разума, изван свега онога што појединца своди на безличну индивидуу или на честицу у стихии”.

Тома увек иде даље, понире дубље, ради истрајније, сведочи креативношћу и истином, повећава своју одговорност.

Тома не стаје пред запрекама, он шири укус слободе истине и стваралаштва и само тај укус налазимо у развијеним људима.

Тома нам пали праву ватру. Одблесци те ватре су такви да би се српски народ у континуитету на њој дуго, дуго грејао. Имамо тешко време, оскудно. Дај Боже да последњи пут осетимо илузију стварности. Тома и радикали ће нам донети ново време, а за то је потребна поступност.

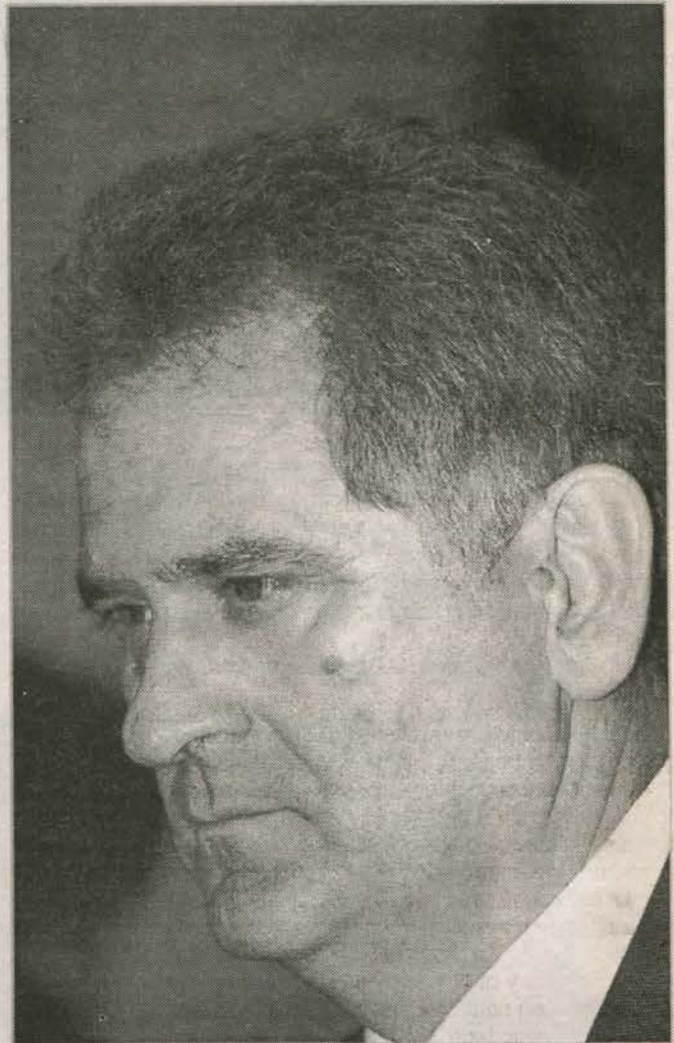
Поред тога што шири ватру народног грејања, Тома поседује херојство и напор духа, он плови уз струју пуним плућима, он је непотопљив, он у данашњим креацијама ствара визију сутрашњице, „он ствара наду да је заиста могуће мислити и делати за опште српство, за опште добро у смислу да истинска мисао, са тенденцијом усмереном на нашу будућност, коригује нарави времена”.

Ако такав див српског народа – Војислав Шешељ, кога је привременост на политичкој сцени Србије – ДОС, претворио у сужња, изражава уверење и подржава Тому Николића, тада се поставља питање треба ли још нешто рећи.

Шешељ и Николић трајно шире укус слободе, укус демократије, укус стваралаштва. Њихови говори и мишљења без ограничења у сагласности су оном Андрићевом пуноћом човека који „право иде, мирно гледа и отворено говори, јер нема шта да крије и јер нема због чега да буде покоран и понизан”.

Тома и радикали за Србију би били Исток младости, али и пролеће живота. Опредељењем за њих изабраћете и остваривати своју будућност. Ако је најбоља будућност жељена будућност, зашто не би било везано за радикале и Тому Николића.

Шешељ, Николић и радикали непрекидно критички проверавају друштвене и светске вредности. Професор Шешељ, Тома и радикали увек реагују пре чињенице. Они поседују способност предвиђања будућности. Ми идемо у сусрет судбини, ми не бежимо од ње, јер се судбина народа, државе, цркве, породице, и појединца састоји у ослобађању од судбине. Шешељ, Тома и радикали непрекидно продукују устанак на заверу против духа Српства. „Дух и зрелост, истина о себи и свету око нас треба да нам врате етички елан и да нас оснаже против репресивне лексике, против индуктивних образаца и понашања, против ћутања које би да се

представи као мудрост”.

Радикали и Николић знају да нам школство уређују људи без способности да виде и чују природу школе и потребе друштва у будућности. Здравством су управљали похлепни и нездрави, а штабови увезених државних економиста, накићених лажним препорукама, саморекламерством и квази-дипломама довели су нас ту где смо.

Николић инсистира на стваралаштву и концентрацији енергије – укупне умности. Може нам се догодити пораз, али не смемо изгубити дух. Потребно је да се лишимо охолних и повлашћених који нам нуде рецептуру. Нема рецепата, нема сензационалних и елегантних модела. Потребно је стваралаштво по принципу неговања сопствених вредности и истицања сопствених компаративних предности.

НИКОЛИЋ

Николић инсистира на разумевању духа као императиву за обнову и Српства и државе. Косово и Метохија су му у души, баш као и Шумадија, Војводина, Поморавље, Република Српска, друге српске земље.

Увезени – програмирани социјални потреси не би затекли ни Тому Николића ни српске радикале. Ми бисмо их избегли стварањем услова за запошљавање и радикалним смањивањем броја незапослених. Потражићемо паметне људе и наћићемо их у српском народу, не у комитетима или у иностранству.

Николић и радикали су свесни помака од корпорације ка универзитету. И због значаја универзитета данас имамо већи криминал у образовању, него у свим знаним и незнатим аферама привредног и друштвеног живота постојеће власти.

Ми знамо да наступа информационо друштво – друштво знања. Економске и социјалне функције капитала прелазе ка информацији. Социјални институт и институција постаје универзитет као центар производње, прераде и акумулације знања. Идеја информационог друштва не противуречи ничему. Информационо друштво је једна од варијанти друштва са сервисним технологијама, где је постепени прелаз једна од карактеристика савремене историјске етапе. Тешко је утврдити редослед значаја и хијерархију вредности Николићевих наступа. Његове речи се памте. Слушаоци постају као сунђер и наступају као следбеници. Тома инсистира на знању, а не на веровању, јер се људска величина састоји у ослобађању од судбине. Свим недаћама свог народа Тома супротставља себе, Српску радикалну странку, не бежећи од истине.

Сезона незадовољства

Повод за размишљање и писање је још једно сељачко незадовољство. Можда је протесте организовао и неки од актуелних потпредседника владе. Шта знају сељаци, узму па диринче. Њима се излази у сусрет, они штите и треба то да раде, свој посед и валоризују свој рад. Шта је са радничким незадовољством и од стране њих створеном и увећаваном имовином. Колико свему томе политика доприноси? Сељаци немају синдикат а остварују своја права, док радници имају синдикате и немају више никаква, чак ни партиципативна права.

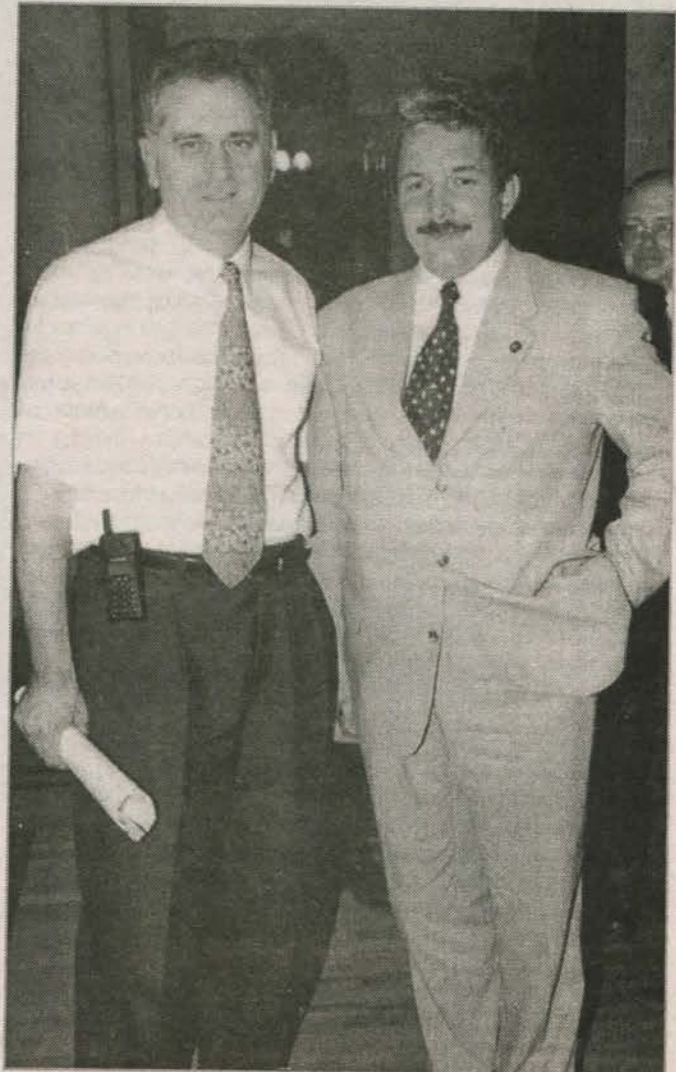
Политика у овој земљи не постоји, јер са одсуством или непостојањем националног или националних циљева она се јавља као недефинисана област, а недефинисане области магичном снагом привлаче недефинисане људе. Од Начртнога Гаршиновог, које је 1906. г. открила Аустријска обавештајна служба, до данас Србија нема свој национални циљ. Није чудо што нам се и шта нам се све у двадесетом веку дешавало. Неки недовољно дефинисани људи се самоиздају за политичаре. Да ли је то неки нови сој? Они, по правилу, не знају шта је струка из које произилази професионални однос. Он није могућ без струке, јер није знање оно што му је подлога већ незнање. Афирмацијом знања афирмишемо струку и уз одговорност за одлуке постојамо професионални. Свака одлука мора да има карактер стручне одлуке и да подлеже провери и одговорности. То важи и за политичке одлуке. Сведоци смо сурвавања ауторитета државе, прогресивног сиромашења 95 одсто грађана и богаћења малог броја појединаца, које се одвија невероватном брзином.

Да ли нам се историја понавља?

Србија је, својевремено, била најсиромашнија земља у Европи, али је њен динар био јачи од златног француског франка. Да ли нам је потребан „јак“ динар са продубљивањем сиромаштва, или контролисана инфлација, која у себе укључује раст и развој а не стагнацију и назадовање. До 1934. године, укупан годишњи приход српског сељака износио је око 280 динара, а главни издатак му је био куповина петролеја за осветљење и соли за себе и стоку. Да ли и данас тако стоје ствари? Србија је имала и акције за пругу Дивљи запад.

Производња незапослених се наставља, држава (власт) продаје оно што није њено, а први задатак сваке политичке власти на свету јесте стварање услова за ново продуктивно запошљавање незапосленне радне снаге, док је други заштита сопствених произвођача. Матрица вредности подлеже променама и није константа. Ко ће правити станове за сиротињу и како ће незапослен човек бити кредитно способан?

Актуелни премијер, привременост на политичкој сцени као и многи пре њега, било би добро да понекад зажмури и

преслуша неки од својих јавних наступа или датих изјава. Ако сам себе разуме и схвати шта је рекао алал му вера. Шта је програмска оријентација његове партије или владе. Да ли негде пише или стоји обавеза слања наших војника на туђе територије – није важно под чијим окриљем. Ко му даје право да наступа као либеро! Шта је са одговорношћу? Или изјава да Србија никада није имала боље односе са САД? Као да је те односе он уредио. А зна се – уређују их амерички интереси. Шта је са континуитетом? Дисконтинуитет је у српској историји једино направио Милошевић. Подсећам на конвенцију Кнежевине Србије са Америчком конфедерацијом, где се између осталог апострофирају једнака права грађана Србије у Америци и грађана Америке у Србије, на коју су се управо Американци позивали у својој ноти 1945. г. због дискриминације њених грађана у Југославији, а повод су биле двојне цене у хотелском смештају. Ти хотелски гости – Американци су и тада, као и данас, били шпијуни, али, свеједно, они су Американци а конвенција је конвенција. А статус најповлашћеније нације у трговини са САД? Односи са Америком су одавно били уређени, те односе Милошевић је унаказио, односи су ту да се негују али не кроз понижавање већ кроз достојанство. Знамо да и Америка није оно што је некад била.

Поштен човек увек говори истину а мудар само кад треба.

Министар одбране посебна је прича. Он себе проглашава за менаџера, где му је свеједно да ли ће бити на челу телекомуникација или војске. Е мој министре, менаџером се постаје, менаџер се не проглашава. То једино раде Универзитет

Браћа Карић, који издаје, поред осталог, и диплому „дипломирани менаџер“ и Факултет за интернационални менаџмент, који води акцију проглашавања менаџера године, где су у свим досадашњим случајевима то били директори јавних предузећа (вероватно су дали највеће донације) па у оба случаја имамо функционалну неписменост. Како директор јавног предузећа може, у оваквом својинском статусу, где не постоји шанса за банкрот, бити проглашен менаџером године. Ми смо тужан пример многих промашених пројеката, нарочито политичких. Карићи су за све режиме добродошли. Зар им није враћен порез на екстрапрофит? Министар Михајловић га вероватно није ни платио.

Министар одбране не зна шта је оруђе а шта оружје. Он не зна да се оса налази у наоружању војске садашње држав(н)е заједнице СЦГ. Он не зна шта су видови а шта родови а камоли шта је формација. Али, зато зна да смењује паметније и школованије од себе. Сваки мајор има веће и стручно и опште образовање од њега, а о генералима и да не говоримо. Ако жели да буде психолог, могао би од официра и војске, чије понижење продукује, много тога да научи. Реформа је процес који траје, господине министре, а не негде направљени и добијени спискови старешина које треба одстранити. Као да имате задатак да војску учините импотентном. Изнесите ставове о авионима и пушкама и авиони су нам потребни само за тренаж а не да будемо рејтинговани купци НАТО летилица. Јер, само што би полетео борбени авион би већ био на туђој територији. Знате ли шта је то животни век производа или животни век технологије? Знате ли шта је теорија потреба? Није срамота не знати, али је

срамота правити се да знате и да не питате. Знање се не може трансплантирати, али се може стећи.

Црногорски министар Бурзан (можда Барзани), „про-слави“ се својом изјавом о коопративности Црне Горе о неизручивању америчких грађана међународном кривичном суду за учињена недела на територији Црне Горе. Интересантно је да га за мишљење нико није питао а он се и не пита. Али, он је карактер и дипломата од каријере. Како би се господин министар понашао, да му случајно, не дај Боже, страни оклопник, не мора бити Американац, силује сестру или кћер или да му случајно децу снабдева дрогом. А тек шта би му рекао ђед или онај Србин-Црногорац – добровољац из Америке на Солунском фронту. Друго је питање да ли министар може да оправда став да је први услов за пријем на посао у институције и надлештва Црне Горе „држављанство Црне Горе“. Зна ли он колико би Црногораца остало без посла када би Србија поставила тај услов. О посебним доприносима које фирме плаћају за раднике које запошљавају из Србије и да не говоримо. Нису Срби из Србије криви, што се Срби или Црногорци из Црне Горе не јављају на актуелне конкурсе за послове у сезони. А хоћете у Европу. Шта је са протоком људи, робе и капитала.

Вук Драшковић и СПО постадоше парламентарна странка. Требаће изостало Вуково гласачко тело некеме на предстојећим изборима. Како неко ко није остварио изборни резултат може постати парламентарна странка? Вук у једној ТВ емисији рече да је друштвена својина једина врста својине која данас правно егзистира. Човек који је више пута покушавао да буде и посланик и председник ове несрећ-

не земље не зна да су и у постојећем уставу својине друштвена, државна и приватна једнаке. Додуше, постоје и други облици својине, али ни претходне ни данашња власт нису биле присутне на часу на коме се то учило. У случају СПО и Вука Уставни суд је демистификовао све апсурдности функционисања судова у земљи. Радо бих председнику уставног суда Србије одржао јавни час. Да ли је могуће да имамо толико неписмено судство или неписмене судије. Показује се, господо, да није тешко извести толико 5. октобар (он ће се нама догађати у континуитету) колико је тешко створити државу – систем који ће складно функционисати, чије ће визије и мисије бити у функцији грађана.

Када смо већ код правде, актуелни министар правде, господин Батић, посебно је интересантан, нарочито у тумачењу и преиначивању одлука Уставног и других судова. Можда би нам могао дати одговор на питања: како је „Раднички“ из Обреновца остао у Првој савезној фудбалској лиги, или зашто су немире правили навијачи „Рада“. Питам се где је за време утакмице „Раднички – Црвена звезда“ био легенда и слава фудбала Драган Цајић. Аустрија је нешто даље од Мађарске. Важно је да су цех платили они који знају истину – навијачи „Рада“.

О чланству у Управним одборима, министара, страначких првака и подобних чланова ДОС, и по броју, и по месту и по висини накнаде све се зна. Питање, међутим, гласи: зар су све наслеђене негативности од претходне власти морали да увећају и усаврше. Једино се не зна ко је препакивао и шверцовао шећер. Ланац је веома дугачак, слабе карике у њему засад нема. Министар Милосављевић каже да у Риму

није добио списак оних који су препакивали шећер. Списак је овде. Два сата је потребно да се све истине око шећера открију, али се тада неће открити само шећер, јер би се од врхуних информација око других „шећера” многи шећери и шећерадије угљенисали. Тачка топлења шећера је веома ниска. А у маркетима браће Родић продаје се шећер увезен из Пољске. Ниједно паковање нема адекватну тежину. Нису га Родићи паковали. Увозник се зна, пише на паковању од килограма али је на сваком килограму закинуто Родићима и њиховим муштеријама од 20 до 80 грама по килограму. Због шећера можда је и Чанак постао слadak, уколико је заслађен. Тешко је толико горчине и туге у карактеру, (не)знању и понашању засладити и осмех измамити.

Лупите што већу глупост, како би се изазвала пажња и о томе причало, јер ако се понашате и говорите нормално то нико не примећује?

Због шећера царина је била у центру интересовања. Цех је платио директор, просечњак као и други који се није снашао. О Кертесу више нико не прича. Требало је бити више од идиота па такву службу толико упропастити. Нови, недефинисани директор – премијеров земљак, довољно неук за креације – имитира министра одбране. Масовно је издао решења о нераспоређености великог броја цариника, међу којима има и доктора наука, магистара, честитих људи, али, истине ради, и протува. Наравно, то није важно, важно је све њих ставити у исти кош и то на основу Уставне повеље без правног лека у „правној држави”.

Много тога има. Ово су само неке notiце. Не показује ли се увек истинитим слоган да „сваки народ има онакву власт какву и заслужује”. Где баш нама увек исти да западну. Али, нека, тако нам и треба. Да им се не деси опет она народна: “Баво донео ђаво однео”.

УВЕК КАЖЕ БЕСПОШТЕДНУ ИСТИНУ

Пише: Оливера Милејковић, новинар

Мада се не бавим размишљањима о политичарима, већ неколико месеци, чак ни у својим књигама, наравно сем њихових жртви, могу да кажем да Томислава Николића познајем веома дуго, већ 13 година, када нас је упознао наш заједнички пријатељ Војислав Шешељ. Одувек ме је запањивала његова невероватна храброст и чињеница да је увек могао да каже беспопштедну истину, потпуно оперисан страха од последица. То је човек који је своју политичку каријеру, на неки начин платио до краја, хапшен је, прогањан, излаган је најразличитијим врстама напада. Вероватно је то последица његовог херцеговачко-шумадијског порекла, генетике, једне изузетне физичке и менталне снаге, која плени и намеће се као природна појава у политици. Мислим да због тога и није чудно што су сви моји рођаци у Републици Српској чланови Српске радикалне странке Војислава Шешеља, и да ме поприлично попреко гледају када афирмативно или позитивно говорим о неком другом представнику, неке друге политичке странке. На-

равно, као и сви лидери и политичари претпостављам да и он има својих негативних особина. Али, када узмемо у обзир његов заиста неспорни патриотизам и чињеницу да је био и добровољац у рату против наших традиционалних непријатеља Хрвата, онда замерке просто спадају у област финесе и нису много битне. Наравно, прави портрет Томислава Николића биће могуће направити након тридест – четрдесет година, када се дневно-политичке страсти смире, када се слегну жестоке речи. У сваком случају, сигурна сам да ће он остати веома занимљива личност за многе хроничаре и историчаре, новинаре, писце. Оно што се већ сада зна то је: његов пут је био и остао жесток и такав ће остати до краја. Ма шта се догађало, као новинар, све док се пажљиво чувам да због свог заната не припаднем ниједној странци, партији или покрету, могу мирно да кажем да су, и поред неких малих замерки, моје симпатије у потпуности на његовој страни. То ме помало и брине, јер сви политичари за које сам ја навијала или су у Хагу или их Хаг тражи. С друге стране, сви који су тамо нису губитници, јер сви су на неки начин постали легенда. Како Гојко Ђоко каже, легенда је као ветар не можете је ухватити.

ДА БОГ БЛАГОСЛОВИ СРБИЈУ

Пише: Тереза Ђелмић, новинар

Рационалне разлоге зашто је од судбинеког значаја да на чело Србије у овом тренутку дође одлучан и искусан лидер какав је Томислав Николић, заменик председника Српске радикалне странке доктора Војислава Шешеља, даће политички аналитичари, а ја, као жена и мајка, најбоље могу да дам емотивне разлоге за то. Моји разлози сведени су на једну реч која гласи – патриотизам.

Живећи у Америци девет година гледала сам како се смишљено гаји тај свети пламен, звани љубав према домовини, у срцима свих генерација, а поготову код школске деце. Сваки школски дан почиње химном „Боже благослови Америку” и песмом о пругастој застави са звездицама. За одрасле Си-Ен-Ен и сви остали медији. А шта је Америка за нас „недостојне родољубља” инсталирала у Србији са доманлијским режимом? То да морамо да волимо туђе, апстрактне ствари, као што су „партнерство”, „глобализација”, „толеранција”, „маркетинг”, „Европска унија”, „невладине организације”, „људска права”, само да не помињемо род српски ни отаџбину. Зашто? Па да не бисмо знали ко смо и да не бисмо волели ништа, а ко не воли – тај пропада.

Срећом, Србија има велику плаву патриотску странку чији се председник, доктор Војислав Шешељ, добровољно бори на првим линијама фроната, у далеком Хагу, за свету љубав према отаџбини. Српска радикална странка има квалитет и капацитет да постави ваљан систем вредности у Србији, да са Томиславом Николићем, као председником Србије, поново уздигне јарбол светосавља. Војислав Шешељ је у књизи „Идеологија српског национализма”, светог Саву назвао родоначелником идеје српског национализма и оставио нам у аманет да следимо светог Саву и његове речи упућене тадашњем владици жичком Иринеју 1221. године: „А ми смо ти Срби, кажем ти, Иринеју, судбински предодређени да будемо исток на западу и запад на истоку, и да изнад себе признајемо само небески Јерусалим, а на земљи никога”. Томе јарболу може да нас приведе само чист, некорумпиран и некомпромитован човек какав је Томислав Николић, човек који сталожено, а храбро, вазда говори о очувању националних вредности, човек који је своје синове научио да воле и чувају оно што нам је од Бога дато, свету српску земљу, и да је будућност овде.

Зато верујем да кад Томислав Николић на инаугурацији за председника Србије каже: „Кунем се да ћу чувати Србију и њен уставни поредак, тако ми Бог помогао”, да ће то заиста тако и бити.

ИМАМ ПОВЕРЕЊЕ САМО У ТОМУ

Мирослав Николић, кошаркашки тренер

Ја сам рођени Крагујевчанин и Тома је из Крагујевца. Он је мој добар комшија и добар пријатељ и сигурно ћу да гласам за њега. Мене политика много не занима, али стало ми је да народ живи што боље. Када се сагледа целокупна политичка ситуација, долази се до закључка да људи немају много избора за кога да гласају. Информације које се пла-

сирају у јавност су недовољне и штуре. Мало је странака које уливају поверење. Ја, у принципу, и немам више поверења ни у кога, зато сам се и определио да свој глас дам Томиславу Николићу, као што сам и некада гласао, јер сматрам да је он разуман човек, за разлику од оних других који су се сви међусобно посвађали. Тома је народски човек, који воли спорт, па и то додатно говори о њему. Знам да навија за „Партизан” и прати спортска дешавања кад год му то време дозвољава.

ШАНСА ЗА СРБИЈУ

Бранимир Ђокић је истакнути уметник, дугогодишњи уметнички руководилац Народног ансамбла РТС-а, председник је Савеза естрадних музичких уметника Србије, а недавно је слично удружење основао и у Грачаници. Више од десет година, својом музиком и уметничким програмима, помаже најугроженијим Србима у њиховој борби за остваривање очувања својевремене историје, традиције и културе. Каже да је у тој борби схватио да има много заједничког са програмом Српске радикалне странке, да се слаже са њеним ставовима и принципима, на којима она заснива своју политику. Истиче да у овом тренутку, оствареније него икада, подржава Томислава Николића за председника Србије, схватајући да је можда ово последња шанса да се нешто уради за добробит српског народа

П ричу о свом раду и томе како је схватио да има много тога заједничког са радикалима, Бранимир Ђокић започиње казивањем како од почетка деведесетих година готово свакодневно обилази најугроженије делове српског народа, најпре у Републици Српској Крајини, затим у Републици Српској и, на крају, на Косову и Метохији. Како се мењало жариште сукоба и он је премештао своје активности са једног на други крај територије бивше Југославије. Када је, пре десет година, схватио да народу прети велика опасност да изгуби своје корене, одлучио је да се ангажује на очувању српске историје, традиције и културе. Онолико колико може. „Одлучио сам да својом музиком и кроз низ пратећих програма помогнем свом народу, свуда где је он био угрожен. Био је то мој мали допринос његовој борби, али за њега значајан”.

Колеге су га у почетку врло чудно гледале, али један мали број је, ипак, стао из његових идеја. Како каже, естрада је једна специфична слика свега и свачега, међутим, у том једном свеопштем хаосу, у коме се држава нашла, могло се одмах препознати ко је ко, где ко припада и како размишља. Према његовим речима, они који су тада наступали били су у мањини, велики број њих се повукао а неки су правили своје личне калкулације, уосталом као и у другим професијама. Једино што се догађаји на естради одмах приметне, јер они су јавни. „Са једном групом мојих правих колега, почев од Републике Српске, обилазио сам наше људе, војнике и децу. Правили смо програме који су њима много значили, а то сам могао да видим и осетим кроз њихову реакцију. Помагао сам им и на друге начине. Док је та наша мала борба трајала, одређени певачи су наступали на РТС-у, као да се ништа не дешава. Због свог деловања имао сам доста проблема,

Томислав Николић је прави следбеник Војислава Шешеља, као и цела странка. Припада странци код које нема калкулација и оне добро познају: једно мислим, друго причам а шреће радим, за разлику од других странака које се формирају због личног интереса. Не подржавам га због личног интереса, јер мени ништа не треба, ништа од државе нисам добио ништа изразим. Не мислим да могу имати неке негативне последице зато што јавно изражавам своје мишљење, јер ја то радим годинама. Људи можда сада одају уписак заглашености, али када дођу на гласање, они знају како треба да гласају, надам се овог пута за Тому Николића, који је последња нада за ову Србију да се нешто у њој покрене и заштити њено пропадање. Сада је питање остварити или нестварити. Плашим се да то не схватимо прекасно. Велики број правих уметника, исто као и ја, подржава Николића и не либе се да и својим политиком подрже његову кандидатуру.

Зоран Башановић
естрадни менаџер-продуцент:

„Томислав Николић, Александар Вучић и ја смо велики пријатељи. Моја породица је традиционално радикалски оријентисана. Ја знам за кога ћу да гласам, о томе уопште не размислим. Мислим да је свима јасно да је Тома добар домаћин, озбиљан политичар и поштен човек.”

чак и у РТС-у, био сам нека чврста линија српске националне опције, а у то време на телевизији су се појављивали разноразни певачи са најгнуснијим песмама, шундом и кичом. То ми није сметало, нисам изгубио вољу да и даље помажем. Чак су ми многи говорили да помажем Милошевићев режим, на шта сам им ја одговарао, да земља није Милошевићева, већ да је то земља целог народа, а тај народ је мој. Политичари су смењиви а народ остаје”, каже Ђокић.

Када је жариште сукоба пребачено на Косово и Метохију, поново је окупио своје колеге и кренуо да обилази касарне, косовске градове и засеке. Када је почело бомбардовање скоро три месеца је крстарио Косовом и Метохијом држећи митинге. „Затим сам се пребацио у Македонију, где сам направио велики митинг у Скопљу на коме је било око 100.000 људи. Тада смо симболично ковчег са Клинтоним бацили у Вардар. У Тетову је митингу присуствовало око 25.000 Срба и Македонаца, слично је било и у Куманову. Најдражи су ми ипак обиласци касарни и наших војника, тада прораде посебне емоције”.

И за време бомбардовања, као и много пута раније, како он каже, на естрадном небу Србије дешавале су се исте ствари. Многи певачи су се отимали да певају на Бранковом мо-

сту у Београду, јер је то преносила „Пинк” телевизија, након чега су седали у своја кола и одлазили преко Будимпеште за Немачку или Аустрију. „Са мном је радио веома мали број колега, као што су Недељко Билкић, Раша Павловић, Слободанка Стојиљковић, Стела. Они су са мном обишли сва могућа места. То су људи о којима ништа није написано, али се зато писало о онима са мога. Нису они бранили Србију, већ српска деца на Косову и Метохији са својим официрима, генералима, које, нажалост, данас терају у Хаг. Ови квази-уметници су користили нашу несрећу за афирмацију лажног патриотизма. Они су, као и људи из других професија, калкуланти и преваранти”, истиче Ђокић.

Своју причу наставља враћајући се на 2000. годину и пад Милошевићевог режима, када су ти исти људи, који су се крили иза лажног патриотизма и подржавали ЈУЛ, први упадали у телевизије као ослободиоци. „Појавили су се и у Радио Београду где ја дуго година радим, нисам желео да их прихватим, и упркос притисцима остао сам да бих их једног дана одатле избацио. Био сам заменик директора музичке продукције, иако нисам познавао ни Драгољуба Милановића, ни неког другог из политичке врхушке. На том радном месту сам био захваљујући свом раду, а они су покушали да

ме истерају одатле. Када су дошли ослободиоци у облику кризних штабова, пошто нисам припадао ниједној странци а радио сам најбоље што сам могао, једноставно су ме, без објашњења, разрешили дужности. Ја сам то решење поцепао. Ја у Радио Београду не радим због плате, нисам милијардер али довољно могу да зарадим себи за живот. Радим тамо 35 година. Рекао сам, нећу да напуштам ту кућу због оних који су дошли јуче, него ћу ја да их отерам”.

На том свом путу схватио је да је једино Српска радикална странка та која може да заштити српске националне интересе. Подршку радикалима је давао и раније, једино што је његова подршка, за разлику од данашње, била умеренија. „Нисам се директно оглашавао, али сам радио неке друге послове, схватајући да је то мој велики допринос. Када радите тако усамљен, то има мало ефекта. Потапшу вас по рамену и кажу – браво Ђокићу. Иза вас, међутим, нико не стоји, нема ко да вас потпомогне. Годинама сам тако радио и схватио сам да разлике између мене и програма, размишљања и ставова људи у радикалној странци нема. Исти посао радимо, исто се боримо за национални идентитет свог народа. Схватио сам да треба да се придружим својим пријатељима и истомишљеницима. Ово што нам се данас дешава, дефинитивно је пут ка колонизацији, која се обавља на један префидан начин”, каже саговорник. Он истиче да смо ми вероватно, већ постали америчка колонија, али да народ то тек сада полако почиње да схвата и препознаје. Највише га брине то што ако садашња политичка врхушка, која пропагира глобализацију, остане на власти, за пар година нећемо знати шта смо и ко смо.

„Сваки од министара делује по инструкцијама Запада. Онај у привреди, онај у просвети, пољопривреди, култури. Све могуће је продато. На пољу културе, министар Лечић се постарао да заврши свој део посла а да ништа не предузме на пољу спашавања националног. Потрудио се да са својим

фразама и демагошким изјавама створи код нас запад, а да избрише нашу културу. Међутим, преварио се у рачуници. Не може да се уништи један народ. Без обзира што смо 500 година били под Турцима успели смо да сачувамо своје манастире, цркве, своју историју. Сада је у питању опстанак свега тога. Докле је све то отишло говори расправа да ли ће се изучавати српски језик и књижевност или језик комуникација. Наравно, Лечић се ниједном за ове три године није огласио и дигао глас, као министар културе, због рушења наших манастира, цркава и гробља на Косову. Зато се огласио да нас води у Европу. Не може он мене да води у Европу, ја сам тамо стигао пре њега”, истиче Бранимир Ђокић.

**ПОДРШКА КАНДИДАТУРИ ЗА ПРЕДСЕДНИКА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
ПРЕДСЕДНИЧКОМ КАНДИДАТУ ТОМИСЛАВУ НИКОЛИЋУ**

1. Бранимир Ђокић - истакнути уметник	18. Милован Миловановић - уметник-музичар
2. Далиборка Стојишић - истакнути уметник	19. Мирослав Јошић - музичар
3. Снежана Ђердан-Мулина - уметник	20. Слободан Ђурић - музичар
4. Миленко Божић - уметник-музичар	21. Зоран Митровић - музичар
5. Слободанка Данка Стојиљковић - фолк солиста-уметник	22. Драган Димић - проф. музике-уметник
6. Војин Мулина - естрадни уметник-музичар	23. Чедомир Марковић - уметник
7. Милан Алимпић - естрадни радник у култури-продуцент	24. Живорад Ајдачић - редитељ
8. Андрија Ера Ојданић - естрадни уметник	25. Звонко Арсић - музичар
9. Инж. Раде Старчевић - сценограф	26. Проф. Златко Стојановић
10. Дара Крстић - вокални солиста	27. Зорица Стела Паравинић - естрадни уметник
11. Срђан Стојиљковић - тон мајстор	28. Мирослав Алексић - вокални солиста
12. Иван Божић - уметник инструменталиста	29. Зоран Башановић - продуцент
13. Симиша Вићентијевић - проф. музике	30. Богоје Ђорђевић - музичар
14. Раша Павловић - уметник инструменталиста	31. Бранислав Ђорђевић - музичар
15. Живко Симеуновић - музичар уметник	32. Милан Митровић - тонски сниматељ
16. Илија Радуловић - културни радник	33. Бисерка Митровић - костимограф
17. Милоје Анђелковић - музичар	34. Мирољуб Јанковић - уметнички руководиоца Телевизије Нови Сад
	35. Симиша Матејић - музичар инструменталиста
	36. Проф. Слободан Вујасиновић - уредник

**ПОДРШКА КАНДИДАТУРИ ЗА ПРЕДСЕДНИКА
РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ ПРЕДСЕДНИЧКОМ КАНДИДАТУ
ТОМИСЛАВУ НИКОЛИЋУ**

Ми, јавни посленици, свесни историјског тренутка и тежке политичке, економске и социјалне кризе која је погодила нашу земљу, донели смо одлуку да јавно, отворено и искрено подржимо кандидатуру Томислава Николића за председника Србије, јер његова победа на тим изборима значила би наду за будућност Србије и коначно успостављање правног и демократског поретка.

1.	Андреја Ера Ојданић - естрадни уметник
2.	Далиборка Стојишић - истакнути уметник
3.	Снежана Ђердан - Мулина - уметник
4.	Миленко Божић - уметник-музичар
5.	Слободанка Данка Стојиљковић - фолк солиста - уметник
6.	Војин Мулина - естрадни уметник-музичар
7.	Милан Алимпић - естрадни радник у култури - продуцент
8.	Андрија Ера Ојданић - естрадни уметник
9.	Инж. Раде Старчевић - сценограф
10.	Дара Крстић - вокални солиста
11.	Срђан Стојиљковић - тон мајстор
12.	Иван Божић - уметник - инструменталиста
13.	Симиша Вићентијевић - проф. музике
14.	Раша Павловић - уметник инструменталиста
15.	Живко Симеуновић - музичар уметник

**Факсимил прве и друге стране
са потписима подршке
естрадних уметника Србије**

16.	Драган Димић - проф. музике-уметник
17.	Милоје Анђелковић - музичар
18.	Миленко Божић - уметник-музичар
19.	Звонко Арсић - музичар
20.	Слободан Ђурић - музичар
21.	Зоран Митровић - музичар
22.	Драган Димић - проф. музике-уметник
23.	Чедомир Марковић - уметник
24.	Живорад Ајдачић - редитељ
25.	Звонко Арсић - музичар
26.	Проф. Златко Стојановић - уметник
27.	Зорица Стела Паравинић - естрадни уметник
28.	Мирослав Алексић - вокални солиста
29.	Зоран Башановић - продуцент
30.	Богоје Ђорђевић - музичар
31.	Бранислав Ђорђевић - музичар
32.	Милан Митровић - тонски сниматељ
33.	Бисерка Митровић - костимограф
34.	Мирољуб Јанковић - уметнички руководиоца Телевизије Нови Сад
35.	Симиша Матејић - музичар инструменталиста
36.	Проф. Слободан Вујасиновић - уредник

ПРИНЦИПИЈЕЛНА САРАДЊА И ПРИЈАТЕЉСТВО

Српска радикална странка, на челу са председником Војиславом Шешељем и његовим замеником Томиславом Николићем, једина је странка која не инсистира на некаквом „уласку“ у Европу, јер је дубоко свесна историјској и географској положаја Србије, европске земље која је, захваљујући својој позицији, била мост преко којег су размењивана цивилизацијска достигнућа Источна и Западна

Пише: Амцај Миџајић, новинар

Досовци под појмом „уласка“ у Европу подразумевају слугерањске односе, да служимо једном делу Европе, оном којим командује Америка, без обзира што ће нас тако гурнути у сукоб са осталим народима „Старе Европе“.

Данашњи управљачи Србије толико мало знају географију и историју, или неће да знају, па радо прихватају амерички термин по коме смо ми део тзв. „Нове Европе“.

Њихово поимање европских интеграција у пракси значи окретање леђа традиционалним пријатељима бивше Југославије и садашње Србије, као што су Русија, Кина или некадашње несврстане земље, поготово оне у арапском свету. Такав политички заокрет је кратковид, то је најбржи начин да се укине независна економска основа за сарадњу на равноправној основи, у заједничком интересу. Само тако је могуће ојачати сопствену независност, из чега произилази и одговарајућа улога на међународној политичкој сцени.

Српска радикална странка је још од почетка свог деловања учила све илузије у покушају грађења пријатељства и сарадње на равноправним основама са Америком и неким другим земљама Запада. Зато што они захтевају само једно, да сви раде за њихов тзв. стратешки циљ, газећи по сопственим националним интересима, принципима суверенитета, интегритета и међународних правних норми.

Председник Српске радикалне странке, проф. др Војислав Шешељ, још од почетка сукоба на тлу бивше Југославије упозоравао је да Запад, поготово Америка, гура све завађене стране у што већи ратни сукоб. Једни су подстицани и охрабривани, а други спутавани и понижавани, тако је створена данас стереотипна слика о Србима као злочиначком народу који напада „цивилизоване католике и немоћне муслимане“.

Шешељ је тада прозreo да Запад, измишљајући непријатеља, гура Србе православце, Србе католике и Србе муслимане у катастрофалан сукоб како би се њихови послушници и сателити што лакше дочекали власти и тако коначно спровели њихове налоге. Продукт такве обмане је постојање дежурног кривца, Срба, који би тако изгубили углед, поготово у очима њихових традиционалних пријатеља. Главни циљ је био да се, на тај начин, поцепају везе са исламским светом, нарочито његовим арапским делом.

Зашто баш у исламском свету?

Исламски свет, са значајном арапском масом, за време бивше Југославије био је веома пријатељскији расположен према нама, што је изражавано кроз велико поверење, значајну војну, економску и политичку сарадњу. Наш народ,

као и народ тих земаља, никада неће заборавити радне и студентске размене, које су бројале на десетине хиљада људи и дубоко утицале на њихову свест, образовање и каснија економска, научна и војна достигнућа.

Америка, како би доминирала на међународној политичкој сцени након пада Совјетског Савеза, почела је, по хитном поступку, да осмишљава новог непријатеља. За то су, у првом тренутку, идеално послужили Срби православци, као „доказани“ непријатељи ислама и муслимана уопште, да би сами Американци касније кренули против ислама и исламског света, под фирмом тзв. „борбе против тероризма“. Оно што су Американци учинили Србима сада се користи као доказ да се не ради о антиисламској кампањи, тако се правда читав низ злочина које управо чини амерички окупатор. У складу са таквом доктрином, гурнути су Алијини следбеници да гину у борби против њихове српске браће. Наравно, појавила се спасоносна коњица, како би спасила јадне муслимане, и окупирала оно што се данас зове БиХ, што никако није независна и самостална држава.

Апсолутна подршка израелској сталној агресији и окупацији Палестине, окупација Афганистана и коначно, срамна окупација Ирака, противна одлукама светске заједнице и целокупном светском јавном мњењу, само су делови исте слике, дволичне игре господара новог светског поретка.

Српска радикална странка је у свим овим тешким временима била једна од ретких, храбрих политичких странака у Србији, па и шире, која је упозоравала на ове опасности. Странка која је пружала отворену подршку и изражавала солидарност у борби палестинског народа, била против окупације Афганистана и упозоравала да ће од исхода рата у Ираку зависити ситуација у целом свету, и то у неколико следећих деценија.

Председник Војислав Шешељ, његов заменик Томислав Николић, као и цело руководство и чланство Српске ради-

калне странке отворено су показали кроз њихове принципјелне ставове о сарадњи и пријатељству међу народима и земљама света, да су они једини носиоци визије будућности, будућих односа на међународној политичкој сцени. Они су у нашој земљи најдоследнији борци који у покрету антиглобализма заузимају уважено место, у покрету који данас представља истинску апсолутну већину човечанства која у скорој будућности мора бити темељ нове међународне заједнице, која се залаже за мир и инсистира на постојању суверенитета, интегритета, равноправности, сарадње међу народима и државама, заједнице искрено опредељене за истинску слободу и мир у свету.

Томислав Николић, за разлику од ДОС-а, неће послати нашу децу да гину уместо америчких војника у земљама које су окупирани Американци и тако потврде илузије у тези сукоба између Срба и муслимана. Није ислам „наш заједнички непријатељ“ као што је господин Мофаз, министар одбране Израела, рекао у сусрету са његовим колегом, досовским министром одбране Тадићем. Оно што Тадић није разумео на том састанку, ми веома добро разумемо. Америка и њени сателити хоће да нам отму Косово и Метохију, како би на том простору створили квази-независну државу, „њихову Колумбију“ у Европи ради сталне дестабилизације, као и постизања других циљева. За овакав наум покушавају да издејствују подршку исламског света, јер су Срби (као Јевреји Палестину) окупирани Косово и Метохију, а Американци поново прискачу у помоћ муслиманском (шиптарском) становништву. Оно што је Тадић знао, али није смео да каже на том састанку, наш народ са Косова и Метохије је протеран, баш као и палестински са своје земље. Министар Мофаз је могао да повуче још једну паралелу, овај пут поштенију: шиптарски терористи се у отимању српске земље користе истим методама као и израелска држава: насељавају своје сународнике из Албаније, баш као што Израел на палестинској земљи гради нова насеља за своје колонисте.

Српски радикали, у својој међународној политици, опредељују се за искрена пријатељства са земљама и народима који нам нису учинили никакво зло, за сарадњу која би нас

само обогатила, обострано, и то по разним основама. Ми смо свесни да западна спољна политика прижељкује сукоб између источне и западне цивилизације, као што је то предвидео Семјуел Хантингтон. У свом раду претпоставио је да ће, пре овог глобалног сукоба, Исток бити исцрпљен унутрашњим сукобима који ће се разбуктати по верској основи, нарочито између православца и муслимана.

Све своје напоре улажемо да се то не би десило, дубоко уверени да не постоји никакав основ за сукоб цивилизација, јер сматрамо да свака цивилизација допуњује другу, на добитак целог човечанства, да се обогати у различитостима које широм отварају врата поштовању, разумевању и срдњи. Дакле, свему супротном од оног што нам нуди западна теза у сукобу цивилизација, која директно ради на изазивању ратова и генерисању мржење. Све то само да би њихова војна индустрија профитирала. Уједно, тако би на најлакши начин савладали обе зарађене стране и ставили их под свој протекторат. Као што је урађено у бившој СФРЈ, нарочито бившој СР БиХ.

Наравно, очигледно је да досовски тзв. експерти за међународну политику то не разумеју или не смеју да разумеју, јер су само део ратне машине Запада и Америке, која им је, уосталом, и омогућила да владају. Нису им довољна њихова недела, да продају нашу земљу, суверенитет и национално достојанство у бесцење, него још морају да нашу децу пакују као топовско месо у служби туђих окупаторских циљева. Тако су наш народ и нашу земљу, која је увек стајала на страни оних земаља и народа који су се борили за своју слободу, независност, суверенитет, интегритет и национално достојанство, ставили на страну окупатора, агресора и свеколике неправде.

Варају се они који мисле да је то реализам и прагматизам. Наш народ зна да је правда највећа реалност, а слобода најисплативији прагматизам. Томе нас је историја научила и тако мора бити. Ускоро, кад наш народ буде изабрао Томислава Николића за председника Републике Србије, биће то и почетак нове политике, политике за добробит српског народа.

ШАЉЕМО ЈАСНУ ПОРУКУ

Томислав Николић нуди решење, за разлику од Мићуновића који нуди помирење. Важно је нагласити да ако Мићуновић победи ништа се неће променити, само ићи ће неко из ДОС-а имати нешто више власти, у односу на неку другу политичку странку из те власти. Суштинске промене на политичкој сцени Србије би се догодиле једино победом Томислава Николића, тврди Александар Вучић генерални секретар Српске радикалне странке

У јавности је преовладало мишљење по којем је ова предизборна кампања по много чему другачија од претходних. Овај суд изречен је, вероватно, због тога што у досадашњем току кампање није пала ниједна тешка реч. Наравно, очигледно је медијско форсирање Мићуновића, јединог озбиљнијег противкандидата који би, бар теоретски, могао да угрози Томислава Николића. Ипак, да ли је баш све тако, потражили смо објашњење од генералног секретара Српске радикалне странке Александра Вучића, функционера у чијем се попису задужења на првом месту налази техничко вођење предизборних кампања.

• Да ли сте задовољни досадашњим током предизборне кампање?

Кампања Српске радикалне странке је заснована на стварању црно-беле ситуације, на исти начин, а са различитом мотивацијом као код Демократске странке, односно ДОС-а. У овом тренутку, и једни и други покушавамо да спасимо Србију од оних са супротне стране, с тим што они себе представљају Србији као спасиоце од радикала, а ми Србији представљамо себе, као спасиоце од њихове владавине и њихових тобожњих реформи, лажног европеизма, и даљег пропадања Србије, које је потпуно стварно и реално.

Кампања се, у техничком смислу, одвија добро. Сваког дана је на митинзима све већи број грађана Србије, који пружају подршку нашем кандидату, посебно од тренутка када је званично поднета кандидатура ДОС-овог кандидата. То се дешава из једног простог разлога, зато што наш народ увек када бира, чешће бира против него за. Тако да није случајно што ми очекујемо подршку свих оних који опозиционо мисле у Србији, дакле свих који другачије и различито мисле у односу на режим. Власт иде са сличном кампањом, покушавајући да придобије све који су за 5. октобар. Мото њихове кампање је: за и против 5. октобра, а наш: ДОС или Србија. Ако је реч о политичким странкама, профитираће Српска радикална странка, вероватно и део ДОС-а, изгубиће неке странке између ДСС-а и Г-17, али за Србе је много важније шта ће се догодити 16. новембра. Надам се да ће бити довољно памети и разума да се схвати да је победа Томислава Николића од изузетног значаја за ову земљу. Значајна је из много разлога, а први разлог је тај што ће ДОС коначно бити побеђен и што ће бити направљена политичка равнотежа, што нико више неће моћи да се понаша бахато и осино, на начин на који се понашао досовски режим. Уверен сам да ћемо имати довољно снаге, да ову кампању истерамо до краја и издржимо све њихове прљавштине, све оно што су спремни да учине и ураде, и да будемо неко ко ће, коначно, Србији донети промене, много другачије од оних које су они донели. Наша кампања је скромна и јефтина, вероватно најсиромашнија. Нешто више овог пута ћемо уложити у Београд, зато што ту досманлијски, досовски кандидат улаже највише. Надам се да ће то дати резултате, уверени смо да ћемо у добром делу Србије победити, и зато желимо да се то исто догоди у Београду, и уопште у градским срединама.

• За разлику од пређашњих избора, кампање изборних штабова остављају утисак да је заузет став да се у политичкој борби не користе „прљава“ средства?

Они су много тога урадили против нас. Када говоримо о прљавим стварима, морамо да кажемо да ми на изборе идемо без нашег председника др Војислава Шешеља, без наших просторија, против сваког од нас постоји много судских тужби, само против мене 26, што тужби, што кривичних пријава. Морам да кажем да свих не могу ни да се сетим, а да их набројим требао би ми цео дан. То је изгледа једина ствар у којој ћу стићи Војислава Шешеља. Ко зна шта ће се још дешавати. Мислим да су многи на политичкој сцени сазрели и схватили да од такве кампање нема баш превише вајде. Нисам сигуран да су то баш схватили ови из власти, али могу да кажем да је циљ наше кампање да покажемо да постоји реално решење и објективна и реална алтернатива режиму. То је суштина кампање српских радикала и Томислава Николића. Томислав ниједном, директно, није напао своје противкандидате, осим што говори о политичким странкама којима они припадају, о блоку политичких организација чији су они чланови, њиховом деловању и о ономе што су урадили за, односно против Србије, а шта би он урадио, супротно од њих. То је наша кампања. Томислав Николић нуди решење, за разлику од Мићуновића који нуди помирење, и то је разлика између њих, говорим само о њима, јер су једини озбиљни кандидати. Важно је нагласити да ако Мићуновић победи, ништа се неће променити, само што ће неко из ДОС-а имати нешто више власти, у односу на неку другу политичку странку из власти. Суштинске промене на политичкој сцени Србије догодиле би се једино победом Томислава Николића.

• Колико је странка хендикепирана одласком Војислава Шешеља у Хаг?

Убеђен сам да грађани Србије, ако гласају за Томислава Николића, гласају за Србију, све њене грађане али и за Војислава Шешеља. Сада је јасно због чега је Шешељ морао да

заврши у Хагу. За њега би победа над свим осталим противкандидатима, била права ситница. Био им је превише јак политички супарник. Али, све ово што он данас ради Српској радикалној странци доноси огромну популарност. Чак и њихови истраживачи кажу да смо ми по јачини трећа странка на политичкој сцени Србије, па тако можете да замислите колико рејтинг српских радикала расте. Храбро, српско родољубиво држање Војислава Шешеља у Хашком трибуналу, доприноси све већем рејтингу и популарности Томислава Николића. Уосталом, Шешељ је у свом писму подршке Томиславу Николићу рекао: „Све што бих урадио ја, урадиће Томислав Николић”, то је својеврсна порука свим грађанима Србије. Војислав Шешељ је, својим држањем и ставом у Хагу, показао читавој Србији и планети колика је његова храброст, колика је његова идејна и идеолошка снага, а ми смо то одувек знали. Његово појављивање на Статусној конференцији 29. октобра значиће нове поене за Томислава Николића и нову шансу за убедљивију победу кандидата српских радикала.

- **Да ли власт својим изјавама и ставом који је заузела након подизања хашке оптужнице против четворице генерала, мења своју тактику и покушава да придобије и патриотски оријентисане бираче?**

Не, они знају да то не могу да ураде и не труде се. Ако би говорили о анализи њихове кампање, могао бих да кажем, да први пут имају врло прецизне, јасне и добро усмерене поруке упућене њиховим бирачима. Тим порукама се уопште не додирује патриотско бирачко тело, посебно не радикалско. Први пут иду на онај део бирача, који могу да добију, који припада грађанском или малограђанском слоју друштва, а који је гласао за ДСС или Г-17. Зато што имају најпрецизнију и најусмеренију поруку, од свих које су последње три године упутили јавности, први пут постижу неку врсту резултата у јавном мишљењу. То додуше не раде сасвим спретно, посебно када то чини Наташа Мићић али, то много спретније раде Чедомир Јовановић, Зоран Живковић и остали, о којима, наравно, не мислим ништа добро, али говорим просто о поруци коју шаљу последњих дана.

Њихова намера, у вези четворице оптуженика, врло је јасна. Они знају да се незадовољство у војсци и полицији више не може задржати, па зато тако поступају, али сам убеђен да ће их по окончању председничких избора изручити. Односно само тројицу, пошто им је Ђорђевић недоступан. Реч је о власти која је кренула у продужену кампању. Сада ће имати перманентну кампању све до избора али, видећемо да ли ће им дати резултате, надам се да неће. У сличној кампањи је и Српска радикална странка, само ћемо ми имати много више успеха од њих.

- **До сада радикали, за потребе предизборних кампања, нису ангажовали маркетиншке агенције. Да ли се овог пута нешто променило?**

Сада смо ангажовали најбољу агенцију у Србији, људи запослени у њој нам то раде бесплатно. Не можемо да откривамо њихова имена, сви који виде наш пропагандни материјал, а који се разумеју у дизајн и маркетиншка решења, знаће ко је то радио. То знају и у штабу Драгољуба Мићуновића. Тачно се зна да то могу да ураде две или три маркетиншке куће у Србији. Једна ради за ДОС а једна за нас.

- **Да ли је ваша кампања скупа?**

Наша кампања је од Мићуновићеве скромнија бар педесет пута. Ми новац у кампањи углавном трошимо на гори-во, јер интензивно обилазимо Србију. Уједно, наши локални одбори углавном финансирају штампани материјал.

- **На коју врсту оглашавања ћете се фокусирати?**

Користићемо све што нам буде доступно, ништа нећемо избегавати. Имаћемо ниске продукције и врло јефтине телевизијске спотове. Врло нам је важно да имамо јасну поруку коју упућујемо бирачима. Не можемо да се меримо са њиховом техником, технологијом и продукцијом али, све у свему, гледаћемо да наша порука допре до сваког бирача, да буде довољно јасна и прелознатљива. Што се тиче штампане продукције, она је врло професионално направљена, осмишљена и диригована из једног центра, и вероватно ће бити много боља од њихове. Спремни смо за изборе и борбу за бираче, посебно за оне у урбаним срединама.

„ПАДА, ПАДА ВЛАДА“

ОМИЉЕНА ПРЕМИЈЕРОВА ПЕСМА

Све у свему, Живковић, његова партија и ДОС, не би требало ничем добром да се надају, вероватно су тога и сами свесни, само што их је срамота да то јавно признају. Да је тако, сведочи сезона прелазних рокова. Многи покушавају да искоче са брода који тоне. Неки лидери ДОС-а се чак отворено нуде појединим опозиционим партијама, не би ли спасили себе и заштитили своје "послове". Они који их прихвате и уђу са њима у коалицију такође не би требало да се надају ничем добром, народ не воли трговце и берзанске мешетаре. Воли отворену и фер игру, а пре свега шансу да нормално живи, а то му ови на власти нису омогућили. Неће то урадити ни у коалицији са неким другим.

То није Скупштина, већ пијаца у којој се свашта купује и продаје, може се чути ових дана у свим овдашњим полемикама о раду републичког парламента. Када су радикали поднели иницијативу за смену председника Скупштине Србије Наташе Мићић и иницијативу за расправу о поверењу Влади, нико није могао да наслути да ће се на политичкој сцени толико тога закувати да би и најспретнији кувар неког елитног ресторана тешко могао да каже шта се то у скупштинском лонцу у ствари спрема. Упркос бледим надама појединих политичара ДОС-а, да може да се избегне његов суноврат и тотални крах, малобројни су они који сматрају да владајућа коалиција може да преживи још извесно време. Како тврде аналитичари, нису у питању месеци, већ недеље и дана. У штампи смо могли да читамо да су и САД већ прежалиле пад Владе Србије, и да праве нове комбинације. Како пише „Курир“, Вашингтон ће бити спреман да сарађује и са ДСС-ом и Г-17, битно им је једино да власт оста-

не ван домашаја радикала, који, с друге стране, на политичкој лествици свакодневно побољшавају свој рејтинг.

Ако Влада и преживи неким чудом гласање о поверењу, рок њеног бивствовања продужио би се за врло кратко време. Основно питање, које се намеће ових дана, није опстанак Ђинђићево-Живковићевске владе, већ датум расписивања ванредних избора. Наравно, владајућа коалиција покушаће то да избегне неком вештом комбинаториком, избацивањем посланика, или одлагањем гласања на извесно време. Како тврде познаваоци скупштинског Пословника, то је могуће јер Пословником није предвиђен рок у коме посланици морају да се изјасне по овим тачкама, иако би било логично да се то деси након окончања расправе.

Сам премијер Живковић је оценио да би то могло бити крајем наредног месеца, њему се не жури, а пошто је познат по куповини времена лажним обећањима, нада се и даље неком чуду. Каже, избори ће бити одржани пре децембра сле-

Sutra nastavak zasedanja Skupštine Srbije... i nastavak političkih igara STRANA 2

DOS će glasanje o Mičićki odlagati do 16. novembra

dehe godine, kada ističe mandat sadašnjem sazivu Скупштине Србије. Започета расправа трајаће десет сати, у расправу не улазе излагања шефова посланичких група, посланика који немају посланичку групу, представника предлагаца и реплике.

Берзанско мешетарење

Влада не може да рачуна на скупштинску већину. Било је то јасно већ 14. октобра, када су посланици и новинари, као таоци, чамили у скупштинским ходницима, чекајући да власт скупи храброст и започне заседање. Међутим, како је Гордана Чомић објаснила, седнице тог дана није било, јер је једноставно није било. Зато је тог дана било много чега другог. Председница Скупштине, жена са ташном, како је неки називају, према писању појединих медија, доживела је нервни слом, Чеда је покушао да приволи Орлића и његову Социјалдемократску партију да се предомисли и не гласа за дневни ред, Живковић је одмах након слетања на сурчински аеродром похитао у здање парламента, Динкић је најавио за млађаног потпредседника Јовановића бесану ноћ, не желећи јавно да саопштава које је посланике Г-17 у међувремену, сем Михајлова, купио. Оно што се тог дана могло чути у скупштинским кулоарима од посланика који су, шеткајући, мобилним телефонима звали своје познанике и рођаке, јесте да је у питању „нека“ трговина. Мирноћу су показивали једино посланици Српске радикалне странке, који су спремно, са позамашном документацијом и аргументованим доказима, чекали да седница почне. Знали су да је оно што су причали годинама уназад коначно изашло на видело.

После немирне ноћи, лидери ДОС-а почели су да се оглашавају, најчешће демантујући сами себе. У тој свеопштој помами и лудачкој комбинаторици наступали су неусаглашено, поцепани на неколико делова. Постала је сасвим нормална ствар да неко изјави нешто, али да га неко други већ наредног минута „покопа“ својом изјавом. Тако један функционер Демократске странке тврди да нико не разуме да цела ситуација њима иде у прилог. Познати по томе да своје

ставове врло брзо прилагођавају расположењу јавног мњења, Чедомир Јовановић, гостујући на једној локалној телевизији, саопштава да он прижељкује изборе: „За нас избори нису опасност и лично их прижељкујем. У овом тренутку сам сигуран да наше друштво жели чист рачун, а не парламентарну већину, која ће бити последица страха неких странака од тога шта ће бити сутра с њима ако изађу на изборе“.

Његов премијер, међутим, истог дана наговештава пад Владе мирећи се са судбином, да би мало касније рекао да до тога неће доћи. Премијер Живковић је тако, на једној трибини, изјавио да ће Србији бити добро и ако падне Влада, значи није веровао да има већину у парламенту. Међутим, у наставку свог обраћања, присутнима је тврдио да се то сигурно неће десити. Истовремено, приликом посете Факултету политичких наука, студентима је признао да му је омиљена песма „Пада, пада влада“.

Где је ту онда Живковић пронашао себе? Или се можда нада да у случају пада Владе нови председник Републике неће расписати изборе већ ће место мандатара понудити најјачој парламентарној странци? Да би се то десило, ипак морају да се сложе још неке коцкице. Мићуновић би на председничким изборима морао да победи, а то ће бити тежак посао с обзиром да му је противкандидат Томислав Николић. Све у свему, Живковић, његова партија и ДОС, не би требало ничем добром да се надају, вероватно су тога и сами свесни, само што их је срамота да то јавно признају. Да је тако сведочи сезона прелазних рокова. Многи покушавају да искоче са брода који тоне. Неки лидери ДОС-а се чак отворено нуде појединим опозиционим партијама, не би ли спасили себе и заштитили своје „послове“. Они који их прихвате и уђу са њима у коалицију такође не би требало да се надају ничем добром, народ не воли трговце и берзанске мешетаре. Воли отворену и фер игру, а пре свега шансу да нормално живи, а то му ови на власти нису омогућили. Неће то урадити ни у коалицији са неким другим.

BOJAN PAJTIĆ: DOS IMA VEĆINU, ALI TRGOVINA POSLANICIMA JE U TOKU

D N E V N E N O V I N E
KURIR

Ponedjeljak 27. oktobar 2003. • Godina 1 • Broj 149 • Cena 10 din • RS 0.5 KM • CG 0.3 EUR • www.kurir-info.co.yu

VINKO ĐURIĆ

Rasim Ljajić mora iz moralnih razloga odmah da podnese ostavku

ГДЕ СМО И КУДА ИДЕМО

Нерон је зајалио Рим, гуске су га сјасиле, али нису појасиле сенатори, Јељцин је бомбардовао парламенти, а Хитлер и ДОС су зајалили скућенице

Пише: Проф. др Радмилко Тодосијевић

Основне карактеристике тренутне власти као изборне грешке:

1. Тежња за апсолутном влашћу, што онемогућава слободу избора и недвосмислено води диктатури. Школовани мафијашки који су се издигли изнад „нормалних“ мафија.
  2. Производња незапослених.
  3. Продаја по срамотно ниским ценама (скоро поклон) добрих предузећа.
  4. Непопштовање Устава, нарочито уставних категорија о својини и узурпација друштвене својине од стране Владе (не државе) и противзаконита продаја онога што не припада њима. Откуда право Влади да продаје имовину која није њена (друштвена)?
  5. Политика недефинисаних циљева.
  6. Монополи у одлучивању у многим сферама привредног и друштвеног живота.
  7. Буђење лажне наде у скоковити раст и развој је злочин према сопственом народу.
  8. Одсуство демаркационих линија између власништва и управљања, способних и подобних, знања и незнања, рационалности и хуманости...
  9. Дужничка криза.
  10. Афера за афером које се умножавају геометријском прогресијом.
  11. Одсуство контроле у функционисању црне економије.
  12. Стварање новог круга привилегованих – кумови који не плаћају порезе. Висина неплаћених пореза – привилегованих профитера, једнака је укупним девизним резервама, око три милијарде евра.
  13. Уништене велике државне банке, а њихови комитенти и капитал распоређени у десетине малих, ситних банака.
  14. Превара о донацијама – ради се о нашем капиталу који се на овај начин враћа у земљу.
  15. Нема дугорочних пласмана и нема инвестиција, чиме остаје запошљавање.
  16. Инвестиције постају мисаоне именице. Нема нових, нема модернизације, нема реконструкције, нема ревитализације.
  17. Апсолутни развојни дисконтинуитет који се продужава.
  18. Квази-експерти су нас довели ту где смо – у долину јада који се продужава.
  19. Раст производње лажних вредности.
  20. Превара звана улазак у Европу
- Ова 20. тачка је кључни, кичмени стуб на којем почива највећи део режимске пропаганде, па зато ову флоскулу треба детаљније анализирати:

Буђење лажне наде је злочин

Источни тркачи ка Европској унији заустављени су кроз „придружени статус“. На тај начин Европска унија је онемо-

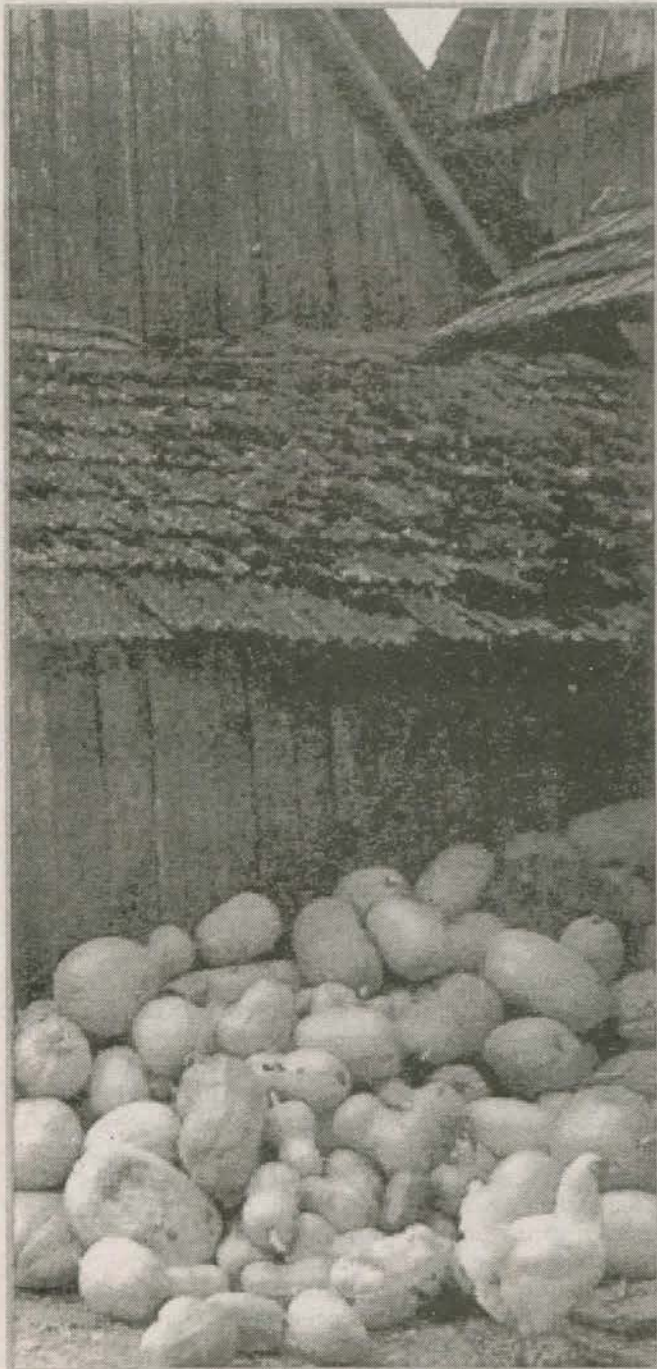

гућила слободан приступ класичних производа, као што су текстил и аграрни производи, којих источне земље производе довољно, а, с друге стране, постоји декрет о слободном увозу високе технологије које те земље немају. Заштитивши се од источних земаља, Европска унија учинила је не само да оне не профитирају, већ и да економски настрадају.

Услови пријема у Европску унију доста су неодређени, и према Копенхашкој одлуци, из 1993. године, су:

- а) демократија, правна држава, поштовање људских права и заштита мањина,
- б) довољна привредна развијеност да се земља може носити с тржишном конкуренцијом унутар ЕУ и
- в) да земља може преузети обавезе које доноси чланство у ЕУ.

Каснијих пет услова конвергенције дефинисаних у Мастрихту сасвим су прецизни:

- 1) Стопа инфлације може бити највише 1,5 одсто виша од стопе инфлације трију земаља с најнижом инфлацијом.
- 2) Просечне каматне стопе не смеју бити веће од 2 одсто од каматних стопа трију земаља с најнижом каматом.
- 3) Буџетски дефицит не сме бити већи од 3 одсто друштвеног стандарда,
- 4) Јавни дуг може износити највише 60 одсто друштвеног производа,
- 5) Две године пре уласка у монетарну унију, валута мора бити стабилна уз допуштене границе инфлације.

Прописи ЕУ налазе се на преко 80.000 страница – поменимо само један где се говори о партиципацији радника у управљању. Можда смо баш због тог прописа ми данас овде, јер је декретима укинута партиципација и законски онемогућена и о њој се не сме говорити.

Унија се развија по стопи од 2,5 одсто годишње. Србија ће, према Владицим предвиђањима, постићи „високу стопу“ од 4 одсто (што је под знаком питања). Али њу је ја прихватио због упоређења. Бечки институт WPIW предвиђа за прве две године два пута мању стопу, а за касније успоравање у Унији. Друштвени производ у Србији сада је 7-8 пута мањи од просека Уније. Уз наведене бројке, Србији би било потребно 40 година да постигне 60 одсто просека Уније. Будући да ће се Србија спорије развијати од прокламованог раста, тај период се може продужити и на 50 година. Хладнокрвно планирање повећања незапослености, са циљем повећања друштвеног производа нешто је над чим се треба јако замислити. Од садашње осмине просека ЕУ, за 20 година бисмо стигли до 1/3, из чега произлази да би се производња до 2015. године повећала за половину. И то је наше стратешко опредељење?! То значи да земља у скорије време неће ући у ЕУ, а грађани ће бити тешко оштећени због незапослености и ниског животног стандарда. У таквој ситуацији, елиминисање корупције, ефикаснија државна управа, знатно боље здравство, савремена наука и остали прокламовани циљеви представљаће само дечије бајке. Моја је процена да ми нећемо ући у ЕУ ни за 20 година. А шта ће се са земљом догодити у међувремену, нарочито после извршене приватизације, када се преко ње неће моћи крпити буџет јер ће имовина бити распродата. Што се тиче задужења у иностранству ниво камата прелазиће годишњи прираст друштвеног производа. То ће личити на пропалу аристократију која се издржава продајом породичног сребра и гомилањем дугова док сасвим не пропадне.

Размотримо користи од пријема у ЕУ. Пријемом садашњих источних тркача број уније би се повећао на близу 30, што би довело до повећања становништва за око 32 одсто, а доходак би се повећао за 9 одсто. Просечни пер-капите доходак би се смањио за 16 одсто, чиме би се повећала нужност субвенционирања мање развијених земаља. Из нашег искуства знамо какве анимозитете изазива субвенционирање неразвијених регија и Косова, а овде би већина новоприсаједињених земаља морало добити субвенције. Ту нема користи за ЕУ и зато придруживање – да, улазак – не. Ми би по броју становника, а још мање по величини производње, представљали мање од два одсто Европе, из чега произлази да од тога нема никакве користи за ЕУ, већ ће се искључиво гледати да пријем не буде у неком незгодном тренутку. Стога о таквом пријему нема ни говора.

Трошкови пријема у ЕУ

ЕУ има око 10 одсто незапослених. Ми имамо евидентних 10 одсто, плус оне који су на неплаћеном, плаћеном или другом виду одсуства. То се приближава цифри коју не

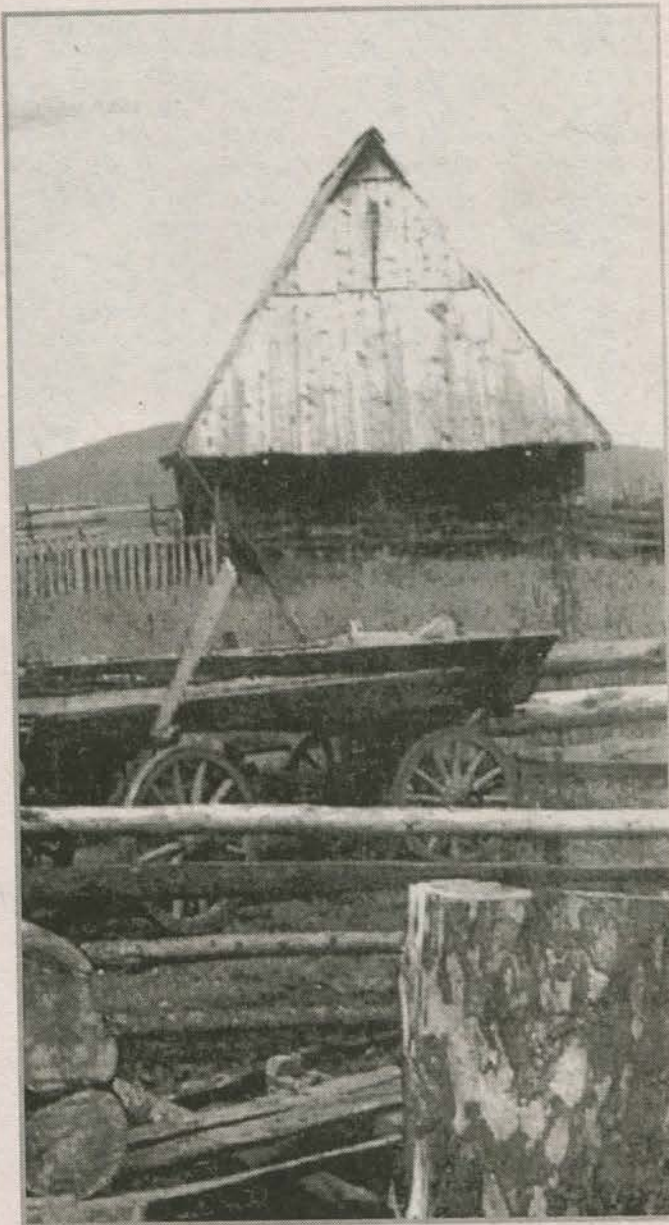
смет да поменем – скоро 40 одсто. Стога је јасно да ће се синдикати и власти земаља ЕУ енергично противити уласку наших незапослених радника. Релевантни фактори у ЕУ на сва ће се звона залагати за „слободан проток капитала“ (кога ми немамо), али не и за слободан проток људи (којих као незапослених имамо превише). Немачки канцелар Шредер био је сасвим јасан када се радило о пријему Пољске: након пријема још седам година неће бити слободног запошљавања. Тај став постаје све прихваћенији.

Као неразвијена земља, ми се дефинишемо у ЕУ с мање од 75 одсто просека пер-капита дохотка. Према прописима ЕУ, за нас би био предвиђен фиксни проценат буџета ЕУ као субвенције. Те субвенције добијају Грчка, јужна Италија, Португал, Шпанија и Ирска. Све ове земље смо некад по пер-капита дохотку били претекли. Данас Србија знатно остаје, па бисмо имали права на веће субвенције него остали, и то из јединствене суме. Наведене земље сигурно не желе бити оштећене због нас, па ће зато уложити вето на наш пријем. Око 50 одсто буџета Уније троши се на субвенције пољопривреди. Код нас је удео пољопривреде у друштвеном производу већи него у ЕУ, па би и ту настали трошкови за Унију. Немачка се већ одавно буни и против досадашњих аграрних субвенција које сноси у великој мери.

Десетогодишња изолација довела је до мржње према Србији. Србија је у Европи. Србија, ни након 10 година, није у стању да реши своје релативно једноставне проблеме са својим суседима, с којима је донедавно била у истој држави. Не знамо да сарађујемо са суседима, што доводи да нас други подучавају уз одговарајуће међудржавне санкције. ЕУ не жели у својој средини реметилачки фактор. Треба нам много времена да превладамо одбојне ставове према нама. Нама је потребна одговорна и компетентна влада, одговорни грађани који се понашају по нормама савременог света, потребан нам је и одговоран синдикат који ће, крајње је време, имати своју кесу и своју касу. Када буде располагао сопственом касом, тада ће бити равноправан партнер влади и послодавцима. Турска је члан НАТО, али већ 25 година чека на пријем у ЕУ. Чекање је услов ЕУ.

Када бисмо овог тренутка ушли у ЕУ, штете за Србију би биле веће од користи. Поред аграрних субвенција и дотација за неразвијеност, значајна корист била би приступ великом тржишту, али због прецењене вредности домаће валуте (чак смо и евро успели да девалвирамо) та потенцијална корист преокренула би се на нашу штету. Либерална трговина уништила би нашу привреду у судару с много моћнијим конкурентима. Јефтини увоз и појачано задуживање државе у иностранству било би као поплава. Одсуство способних предузетника и снажне индустрије повећало би зависност привреде. Амортизација је одавно већа од инвестиција, што доводи до систематског дезинвестирања. Имамо велики технолошки јаз, тако да је конкурентска способност ниска. У условима слободног кретања капитала страни капитал би брзо овладао нашом немоћном привредом. Продаја имовине ради крпљења буџета је, у ствари, и продаја тржишта и губљење сопственог идентитета и производне марке. Чини се да би највећа корист била што бисмо ушли у једну културнију и цивилизовану средину, што би владу натерало да се држи владавине права, а примитивна државна администрација добила би спољну контролу, политичке институције би се побољшале, а талентовани појединци добили би шансу за развој.

Штете би биле веће од користи. Потпуно смо неприпремљени за улазак у једну савремену интегрисану организацију. После деценије стагнације, до 1990. године, и деценије директног назадовања до данас, Србији је потребно да повећа

укупну производњу за око 35 одсто, а индустријску производњу, која је главни покретач развоја, за 70 одсто да би тек стигла тамо где је била 1989. године. Сада смо много даљи од ЕУ него што смо били пре 20 година. Потребан нам је врло брз развој како бисмо се што пре опоравили и почели сустигати оне који су нас стигли кроз наше назадовање и како бисмо запослили оних 30 и више посто несрећних незапослених грађана. ЕУ се развија по стопи од 1,5 одсто, па се ни Србија, са свим субвенцијама, не би развијала много брже, што би продукovalo даљи технолошки јаз. У ЕУ не бисмо имали више од 1,5 одсто гласова, што значи да бисмо били на маргини догађаја кроз процес прегласавања. Кад-тад би се поставило питање доприноса заједничком буџету. Продубљивање проблема, по правилу, води расправи. Ако бисмо били примљени у ЕУ, онда можемо рачунати на спор развој и све веће заостајање праћено незапосленошћу, одливом кадрова и друштвеним фрустрацијама које могу експлодирати кроз немире или рат. Наша егзистенција би била у рукама великих сила и зависила би од диктата међународних организација. Од стварног суверенитета и бриге за националне интересе не остаје ништа, осим заставе пред зградом Ује-

дињених нација. Све важне одлуке доносе други ван Србије. Те алтернативе прихвата садашња власт и натура земљи „тврди капитализам”. То значи да нема више бесплатног школовања, лечења, да се социјална и радничка права све више смањују, да се животни век грађана скраћује и да се егзистенцијска несигурност, осим најбогатијих, све више повећава.

Постоји друга алтернатива: регионална економска интеграција. Овоме се, суцесивно, Влада упорно одушире. Постоје иницијативе свих других, само нема наше иницијативе. Ми бисмо морали за југоисточну Европу иницирати и направити једну врсту Маршаловог плана. Идеја о економској унији земаља југоисточне Европе све се више појављује у иностранству, да би Унија била функционално способна, њене чланице морају бити економски, историјски и културно довољно хомогене да би се избегли непрестани сукоби. Хомогеност значи способност толерисања свих различитости које не воде до тежих сукоба. Из тих разлога ЕУ није прихватила Турску, па ни друге земље. Србија је са Хрватском, Македонијом, Црном Гором, Босном и Словенијом у једној држави провела преко 80 година. Босна и Хрватска живели су 120 година, Словенија, Хрватска и Мађарска живели су заједно више векова. Историјско искуство и разумевање језика прва су гаранција хомогености. Слободан проток робе, људи и капитала такође. Све балканске државе јужно од Саве и Дунава провеле су у Отоманској империји неколико векова, то је била освајачка држава, али је, исто тако, чињеница да је њен став према верским, класним и националним разликама био толерантнији него у Западној Европи где су харали многогодишњи верски, национални и династички ратови (Руђер Бошковић, који се неко време скло-

нио у Цариград, јер се заситио верских прогона на Западу, вели: „Ја ништа веће сад не жудим него утећ у Цариград. Ер уфам да ћу наћ да су Турци веома бољи него крстијани”). Српски језик је био дипломатски језик на султановом двору, а бројни везири и велики везири били су наши сународници. Тржиште југоисточне Европе имало би 140 милиона становника, а са Украјином и преко 200. Не би било проблема у пласирању робе на конкурентском тржишту. Запошљавање привредних капацитета довело би до решавања незапослености, заустављања иселјавања, брзог привредног развоја, бар троструко бржег него што је садашњи, и знатног побољшања привредног и друштвеног стандарда. Зашто не предузимо иницијативу у том смеру.

Поставимо питање: да ли је југоисточној Европи привредни интерес ЕУ. Одговор је категорички потврдан. ЕУ има 10 одсто незапослених, има потешкоћа са америчком рецесијом, а има и потешкоћа око усклађивања својих чланица и субвенционирања пет неразвијених регија. Наша Унија представљала би тежиште од 140 милиона становника у непосредном суседству са тржиштем које би се брзо развијало. То би омогућило експанзију европских извозних грана. Код тога се привредне структуре југоисточне Европе и ЕУ употпуњавају. У ЕУ требају сировине и полупроизводе, као и неке производе традиционалних и радно интензивних индустрија. Југоисточна Европа представља експанзивно тржиште за производе високе технологије. А уска сарадња може имати само благотворне ефекте на научни и иновациони напредак. Ако једном буде створено, почеће убрзано сустизање ЕУ. Начин функционисања може бити на принципима ЕУ, али примењен на достигнути ниво развијености. Југославија се 1966. године приближила Италији на временску удаљеност од свега 10 година. Уместо да се то искористи, могућност је уништена националним шовинистичким акцијама. Када у свом развоју будемо достигли критичну границу, тада ће постати могуће економско и културно уједињење Европе, што би био заједнички циљ свих прогресивних Европљана.

Уклањање инфлације и платнобилансне неравнотеже, структурно прилагођавање и подизање продуктивности, изискују рестриктивну политику која онемогућава привредни раст. Обећани нови инвестициони циклуси су самим тим економски неосновани, поготову у стагфлационим условима који оптерећују чињенице о непостојању конвертибилности националне валуте и тржишних институција регулације. Спој цикличног пада производње, снажног раста производних трошкова, раста неискоришћености производних капацитета, пада продуктивности рада и ефикасности инвестиција, прикривене високе инфлације, неспособности и ниске стопе привредног раста довели су до парализе државне регулације привреде и до губљења поверења у државно присуство у економском и социјалном животу. Закон о приватизацији направиће непревазиђени вакуум на плану инвестиција. Функционише невиђена пљачка државне и друштвене имовине. Подбацила је држава на плану свог функционисања.

Нова индустријска политика јесте стуб стратегијске трговинске политике, која треба да очува продуктивну способност тржишне привреде и конкурентску снагу предузећа, а за то је потребан нови технолошки троугао између привреде, науке и економске политике (државе). Држава треба да подстиче носиоце развоја у будућности, али држава треба да буде и заштитник од иностраних ривала. Држава не сме кренути путем секторски диференциране политике, јер тада продукује даљу неравнотежу. Експортна и антипортна оријентација су једноставне филозофије понашања

државе као што је наша. Редослед активности могао би се посматрати кроз стабилизацију, либерализацију, реструктурирање и приватизацију.

Егоизам, лична корист, профитерско користољубље, добит по сваку цену, нелојална конкуренција, такмичење до самоуништења, јесу арсенал система вредности тржишне привреде, која неминувно доводи до стварања лакташког и експлоататорског друштва, до доминације искључиво економског интереса у политичком систему, до неправедне расподеле дохотка и расподеле добити, до уништења околине и здравља људи, до стварања беде и сиромаштва, до отуђености личности и до банкротства економске памети.

Хришћанска етика, по правилу, чува социјалну правду, штити економски слабије, искорењује сиромаштво и подстиче љубав према ближњем путем иманентне друштвене одговорности за заједничко благостање, за привредну ефикасност и за креативност и стваралаштво појединца. Хришћанство је увек тежило економском поретку достојном човека. Човека достојан економски пројекат имплицирао је тржишну привреду, која повезује друштвене, економске и социјалне институције у складу са хришћанским погледом на свет. Једно хришћанско крило у сагласју је са тзв. усмеравајућом тржишном привредом, јер социјална тржишна економија није у супротности са процесом на који хришћане усмерава њихова вера, како би на крсни начин следили импулсе љубави према ближњем своме и према бојжој правди. То је смисао хришћанског економског и социјалног деловања достојног човека и људи добре воље у „народном капитализму хришћанског друштва“. Заједничко благостање и социјална правда нису ни колективно добро ни уравниловка административног и самоуправног социјализма, већ специфичан сегмент система вредности тржишне привреде у складу са хришћанским представама о моралу.

Хришћанство високо цени милосрђе, а не једнакост кроз снажно уплитање државе. Хришћанска религија никада није стремилa да универзалним сиромашењем дође до једнакости, што је стандардни рецепт социјализма. Ради се о то-

ме да су се све природно наслеђене и социјално изазване неправде исправиле на друштвено толерантан и економски рационалан начин у циљу стварања заједничких, истих животних шанси. На пример, интелигенција, лепота, уметност, енергија, снажљивост, снага, знање, способност су неједнако распоређени квалитети који доносе и животне предности и пријатеље. Али, шта су то животне шансе и када су оне једнаке, јесу питања са ризичним одговором, поготово што је праведнија расподела квалитета немерљива. У тој расподели неко пролази боље, неко лошије. За прве имамо симпатије, а за друге имамо саосећања. Више паметни се награђују, мање способни се бенефицирају. Али, наша саосећања према онима који су у расподели квалитета лошије прошли не могу да наткриле наше симпатије према онима који праве бољи свет. „Зар то не би био жалостан свет у коме би симпатије заменило сажаљење и у коме се не бисмо дивили онима који у потпуности користе свој таленат, који уздижу своје врлине и који свету дају свој печат“. То је важна одредница солидарности и једнакости у хришћанству, која синтетизује бригу за друштвене губитке и либерализам у форми заједничког благостања. То се и на примеру власништва економске памети може видети. „Економско знање је у власништву друштва у целини и није могуће држати га у једној глави попут знања о томе како играти фудбал“.

Питање које се мора поставити јесте цена рентабилности човека. Задовољавање потреба је императив садашњости, док је будућност апсолутни дисконтинуитет. Размишљање о социјалном осигурању, здравственој заштити, пензијском осигурању и другим видовима заштите у будућности по престанку радног века кореспондира са институционалним уређењем и датостима у садашњем тренутку. Економика здравства, социјална економија, економија образовања, подлежу дефинисању функционалних стратегија као аналитички основ за дефинисање генералне стратегије развоја. Свако парцелисање продубљује неравнотежу. Системски приступ проблемима развоја, без сагледавања реалности, директно води у пропаст.

У Београду је, 2. марта 2003. године, основан

КОМИТЕТ ЗА ОДБРАНУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Регистрован као невладино удружење грађана, непрофитног карактера, комитет има за циљ организовање подршке др Војиславу Шешељу у његовој борби пред Хаџким трибуналом.

Удружење ради на афирмацији идеја др Шешеља: идеја слободе, мира, равноправне међународне сарадње, демократских стандарда, грађанских, политичких, економско-социјалних, националних, културних и других права човека садржаних у највишим међународним правним и политичким документима.

Главни задатак удружења је прикупљање свих врста доказа ради обарања измишљене оптужнице којом се кривица сваљује не само на др Шешеља, него на целокупни српски народ. Истовремено, удружење интензивно ради на објективном информисању домаће и стране јавности, преко свих доступних медијских средстава. У свом раду, комитет је оиворен за сарадњу са свим појединцима који могу допринети победи др Војислава Шешеља, као и за сарадњу са сличним организацијама у земљи и иностранству.

Рад удружења финансира се искључиво путем донација, спонзорства и добровољних прилога.

Контакт адреса: Трг победе 3, 11080 Земун
телефон: 011/316-46-21

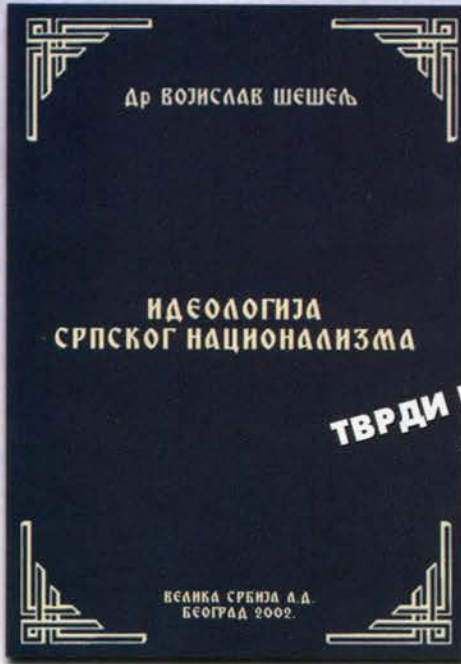
Текући рачун: 205-61000-30, Комерцијална банка а.д.

Девизни рачун: 908-20501-70;

54280/1247-77555-1, Комерцијална банка а.д.

НОВА КЊИГА У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

**ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК**

У својој најновијој књизи проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма. Шешељево дело одликује критички приступ и бриљантна анализа, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова.

Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

**ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1000 ДИНАРА. ПРАВО ПОПУСТА ОД 50%
ИМАЈУ СВИ ЧЛАНОВИ И СИМПАТИЗЕРИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ**

**КЊИГЕ ИЗ ЕДИЦИЈЕ 'САБРАНА ДЕЛА ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА'
МОГУ СЕ КУПИТИ У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ,
ТРГ ПОВЕДЕ 3, ЗЕМУН И У СВИМ ОПШТИНСКИМ ОДБОРИМА СТРАНКЕ.**

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21

МИТИНЗИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ЗРЕЊАНИН
КРУШЕВАЦ
СРЕМСКА МИТРОВИЦА
КОСОВСКА МИТРОВИЦА
ПАНЧЕВО.

1. 11. 2003. У 15,00
2. 11. 2003. У 16,00
3. 11. 2003. У 17,00
4. 11. 2003. У 12,00
5. 11. 2003. У 15,00

**ЗАВРШНИ МИТИНГ
БЕОГРАД,
ТРГ РЕПУБЛИКЕ
11. 11. 2003. У 17,00**

ДОС ИЛИ СРБИЈА

